

Giới thiệu Người Kia, Lão Bản

Truyện Người Kia, Lão Bản, chuyện tình của một nữ quản lý quán cà phê với một nhân viên với vai trò rất nhiều vai trong quán. Hắn không những muốn cô là người của hắn còn đi rêu rao với mọi người là cô đã thành người của hắn.

Quán này được nhiều người biết đến với tên gọi là quán cà phê hạnh phúc, tuy nói như vậy nhưng cô chẳng thấy hạnh phúc ít mà bất hạnh thì nhiều, tuyên phải người thanh niên tuy rất được việc nhưng lại thích giở trò với cô. Không những như vậy mà hắn còn nói với mọi người cô chính là người tình bí mật hắn và sẽ là vợ tương lai của hắn.

Hắn hủy danh tiếng của cô, đã thế trước mặt mọi người còn trình diễn một màn tình cảm, làm cho nàng có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch, thật bất công.

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Lão Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trong truyền thuyết có một khu nhà trọ tên là nhà trọ 8 tầng, có tên là nhà trọ hạnh phúc, trong vòng mười km phạm vi xung quanh ai cũng biết kỳ danh nhà trọ này.

Nó từng làm cho rất nhiều phái nữ chưa lập gia đình bị xua như như xua vịt, bởi vì nghe nói phàm là nữ sinh vào ở trọ ở đó có thể tuyển được một lão công thật tốt, sau đó trải qua cuộc sống hạnh phúc được người người ca ngợi.

Nhưng là kể từ khi nhà trọ đầy ngập khách, chủ nhà trọ xuất ra thông báo nói rõ nhà trọ 8 tầng trong vòng mười năm không cho thuê quảng cáo hạnh phúc nữa, mọi người không thể làm gì khác hơn là thăm than mình với nó vô duyên, ngậm ngùi xua tan ý nghĩ.

Bất quá ngay cả như vậy, đối với những nữ sinh từng ôm mộng với nó vẫn không tự chủ được vẫn là thường xuyên lui tới nơi này, ngồi rất lâu ở ”quán cà phê hạnh phúc ” tại lầu một nhà trọ 8 tầng, hy vọng dính lấy một chút hơi thở hạnh phúc. Ăn theo danh tiếng nhà trọ 8 tầng càng lúc càng vang dội, quán cà phê hạnh phúc làm ăn cũng càng ngày càng thịnh vượng.

Quán cà phê hạnh phúc có tên trước kia là “duyên tới quán cà phê”, nhưng bởi vì danh tiếng của nhà trọ hạnh phúc 8 tầng không ai là không biết cho nên lão bản mới thuận theo tâm tình của mọi người, trực tiếp đổi tên quán thành “quán cà phê hạnh phúc”.

Lão bản của nhà trọ này thật ra là một thiên kim tiểu thư nhà giàu, nhưng chịu trách nhiệm quản lý quán cà phê cũng là một người thanh tú, da trắng nõn, vóc dáng xinh xắn, lại có nụ cười của một nữ nhân.

Nàng tên Đoạn Hựu Lăng, mang theo con nhỏ sống trong một phòng nhỏ sau quán, không ảnh hưởng đến việc kinh doanh của lão bản, hai người có thể nói là hợp tác nhưng không ảnh hưởng đến nhau.

Nhưng bất ngờ lão bản phải lấy chồng tận nước Anh xa xôi, mà đang lúc quán cà phê chuẩn bị sang lại cho người khác, tự nhiên hai mẹ con ở phòng sau cũng khó thoát khỏi nhau vận mệnh.

Đoạn Hựu Lăng năm nay 27 tuổi, có con được một tuổi, người gặp người thích, chỉ một lòng cầu mong có thể cho con một cuộc sống ấm no trường thành mà thôi, mà nay nhưng. . .

Nhà trọ 8 tầng lại tên nhà trọ hạnh phúc, phàm là nữ nhân vào ở nhà trọ này cũng có thể kiếm được lão công tốt, cho dù là ở tại phòng nhỏ phía sau quán cà phê, ta nghĩ, cũng không nên ngoại lệ. . .

[Hựu lăng, ta nghe nói quán cà phê sắp bị bán ra ngoài ?].

Xế chiều ba giờ rưỡi nhân nhả đi chơi, Vu Hàn đi vào trong quán cà phê, nhảy lên ngồi xuống trên ghế cao bên quầy ba, chăm chăm nhìn Đoạn Hựu Lăng đang bận rộn pha cà phê mà hỏi.

[Cẩn thận một chút, người đã quen thân thể mình bây giờ đang trong tình trạng nguy hiểm sao ?] Ở bên trong quầy ba Đoạn Hựu Lăng không nhìn được nói với nàng, Vu Hàn hiện ở tầng 5 của nhà trọ 8 tầng.

[Buổi sáng mới đi bác sĩ kiểm tra, hết thấy đều bình thường, bác sĩ còn nói đứa trẻ sinh ra sau này sẽ rất khỏe mạnh, tim đập rất tốt] Vu Hàn đưa tay xoa bụng đã được tám tháng, nhếch miệng cười nói. Nàng chợt ngừng động tác sau đó mặt nhăn làm hai chân mày nhíu lại [chuyện phòng trọ bị nhượng bán ra ngoài có thật không ?]

[Ân]. Đoạn Hựu Lăng nhẹ nhàng gật đầu một cái.

[Tại sao vậy chứ ? đang lúc này không phải phòng trọ làm ăn tốt sao ? lão bản người tại sao lại muốn đem phòng trọ nhượng bán đi ?]

[Nàng muốn kết hôn].

[Vậy cũng không cần phải đem phòng trọ bán đi nha].

[Phải gả tới Anh quốc].

Vu Hàn há hốc mồm cứng lưỡi nhìn nàng, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Đến Anh quốc ? này tất cả nghi vấn của mọi người đều được giải đáp.

Mặc dù lưu dư đem tặng một cho Tần tiểu thư thuê, nhưng là do Tần tiểu thư rất ít khi ở trong quán cà phê lại không thích lui tới với mọi người, nên sáng hôm nay Tần tiểu thư đột nhiên đi cùng một người đàn ông nói nàng đã đem quán chuyển nhượng lại cho vị tiền sinh kia, lưu dư hoàn toàn bị chấn động cả người ngất ra cho đến khi cùng đôi phu nhân ký hợp đồng thuê nhà. Sau khi bọn họ rời đi nàng mới [không xong, không xong] một đường từ tầng hai gọi đến tầng tám đi, đem đại tin tức đột nhiên xuất hiện nói cho mọi người.

Thảo luận không ra kết quả, hỏi lưu dư thì cũng không rõ tình huống, mọi người quyết định phái nàng đi xuống hỏi rõ tình hình.

[Vậy người sau này còn có thể ở lại nơi này, làm việc ở nơi này ?] Vu Hàn lo lắng nhìn người bên trong quầy ba.

[Ta cũng không biết]. Đoạn Hựu Lăng lắc đầu.

[Người cũng không biết].

[Tần tiểu thư sau khi kết hôn muốn định cư ở Anh quốc, nàng vốn là hy vọng ta mua lại phòng trọ nhưng là ta không có nhiều tiền như vậy, không thể làm gì khác hơn là đem phòng trọ để cho người khác. Về phần tương lai ta có thể tiếp tục ở lại làm việc nơi này hay không còn phải đợi lão bản mới tới sẽ biết]. Nàng vừa nói khẽ thở dài một hơi, [bất quá ta nghĩ tỷ lệ được như cũ là quá nhỏ bé đi, dù sao không phải lão bản của quán cà phê nào cũng hào phóng như Tần tiểu thư còn cấp nơi ở cho nhân viên].

Chân mày của Vu Hàn sắp có thể gấp chết con ruồi. [Làm sao người có thể ngu như vậy ? mượn tiền là được, chúng ta cũng sẽ không cho người mượn tiền. Đang lúc này quán cà phê làm ăn tốt như vậy, rất nhanh sẽ lấy lại vốn lại còn dư cũng không ít].

Đoạn Hựu Lăng trừng mắt nhìn, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ lộ ra khuôn mặt vui vẻ.

[Ta không nghĩ tới]. Nàng bĩu môi nói.

Nhìn nàng, Vu Hàn đột nhiên không nói ra lời, cảm thấy tư tưởng của nàng quá đơn thuần, có thể mang theo con sống an toàn đến bây giờ quả là kỳ tích.

Gần hai năm làm hàng xóm, mặc dù Đoạn Hựu Lăng vì công việc một ngày làm 12 giờ, không giống 7 hộ gia đình trong nhà trọ như vậy thân cận, động một chút là tụ tập cùng nhau ăn cơm, nói chuyện phiếm hoặc đi du lịch tập thể, nhưng là do ở tiểu Trạch con trai của nàng cùng với Tiểu Cương con của Khúc Thiên tỷ, Tiểu Khiết con gái của Tuyết Nhan tuổi tương đương nhau thường cùng một chỗ chơi với nhau, cho nên trong lúc vô tình cùng mọi người quen biết tốt lên.

Quen biết tốt, tự nhiên lòng cũng mở ra hơn.

Cho nên từ từ mọi chuyện cũng rõ ràng, tiểu Trạch là kết quả của việc nàng uống rượu say lúc đi chơi mừng tốt nghiệp, cha mẹ đã sớm qua đời, nàng vốn sống nhờ ở nhà cậu, mơ ước nàng sau khi tốt nghiệp có thể gả cho đối tượng điển gia để ý nàng trong thôn, sau đó có thể kiếm được một khoản lớn tiền sinh kế. Không nghĩ tới nàng tốt nghiệp đại học giấy chứng nhận không có còn dẫn đến chuyện chưa lập gia đình đã có thai. Cho nên gần quá thiếu chút nữa học mẫu trong ngày hôm ấy đuổi nàng ra khỏi cửa, lệnh cho nàng không được xuất hiện trước mặt họ làm xấu mặt gia đình.

Sau đó nàng liền trải qua cuộc sống nhờ sự giúp đỡ của bằng hữu.

Từ trường học lúc trước tốt nghiệp, nàng ở với bạn tốt trong năm tháng, sau khi tốt nghiệp, vẫn là ở lại trong nhà bạn tốt, cho đến khi ba ba của bạn tốt vì kinh doanh không tốt dẫn đến công ty phá sản phải đóng cửa lúc đó nàng biết ý không muốn tiếp tục ở trong nhà người ta ăn không ở không.

Bất quá ngay cả như vậy, bởi vì bạn tốt cùng người nhà giống nhau, nàng vẫn bình an vượt qua gian khổ nhất trong cuộc đời, đến khi nàng rời nhà bạn tốt tiểu Trạch đã chập chững biết đi.

Hồi tưởng qua đi, Đoạn Hựu Lăng luôn là mỉm cười nói tương mạng nàng có nhiều quý nhân giúp đỡ, cậu nàng, mẹ, gia đình bạn tốt và Tần tiểu thư. Mặc dù nói cậu mẹ nàng chút nữa đem nàng thành cây hái tiền nhưng nhất định cũng chiếu cố nàng tám năm, mà bạn tốt cùng người một nhà lại càng không cần phải nói, cuối cùng chính là Tần tiểu thư.

Hai năm trước thời điểm nàng rời bạn thân đi tài sản cũng chỉ có một va ly chứa mấy bộ áo quần và đứa con bảo bối mà thôi.

Bởi vì mang theo con nhỏ nên tìm việc làm có thể nói là rất khó khăn, cho đến khi gặp Tần tiểu thư bởi vì thương cảm nên mới thuê nàng, thậm chí căn phòng vốn định làm phòng làm việc cũng miễn phí cho mẹ con nàng ở lại, tạo điều kiện cho nàng vừa làm việc vừa chăm sóc con.

Chẳng qua là bây giờ...

[Người đã gặp qua lão bản mới sao ?] Vu Hàn vội vàng hỏi tới.

Đoạn Hựu Lăng lắc đầu.

[Buổi sáng Tần tiểu thư không phải có dẫn hân tới đây sao ?]

[Bọn họ buổi sáng có tới đây sao ?] Nàng vẽ mặt kinh ngạc.

Vu Hàn gật đầu. [Mặc dù ta không thấy được người, nhưng đúng là buổi sáng Tần tiểu thư có dẫn hân đến gặp lưu dư để ký hợp đồng thuê nhà mới, ta còn tưởng rằng bọn họ thuận đường xem xét nơi này thế nhưng không có.]

[Bà chủ nhà có hay không nói đối phương sao lại làm như vậy ?] Nàng không nhận được hỏi [Ta là nói lão bản mới]

[Lấy cá tính của lưu dư, người cảm thấy nàng sẽ nói ra lời bình sao ?] Vu Hàn lắc đầu thờ dãi [Thành thật mà nói, từ đầu tới đuôi nàng đối với lão bản mới của người chỉ có một lời bình, đó chính là lớn lên rất tuần tú]

Đoạn Hựu Lăng nghe vậy cười khẽ một tiếng [Ít nhất ta biết lão bản mới của ta là một nam nhân chứ không phải là nữ nhân] Nàng trêu đùa nói.

[Người sẽ không phải lão bản mới là nam nhân hay nữ nhân cũng không biết sao ?]

[Đúng là không biết]

[Tần tiểu thư cái gì cũng không nói qua với người sao ?]

[Nàng chỉ nói đối phương là một đại lão bản kinh doanh rất nhiều lĩnh vực, bởi vì có rất nhiều chuyện muốn giải quyết nên không tự mình đến nơi kinh doanh lại có phòng trợ, cho nên hân tận lực giúp ta đề cử làm cho đối phương tiếp tục cố dùng ta làm quản lý như hiện nay]

[Thì ra Tần tiểu thư tính toán như vậy nha, nhưng nàng có nghĩ hay không một xí nghiệp càng nổi danh thì việc chọn lựa người và huấn luyện lại càng có nhiều quy củ, càng khó phá lệ ?] Vu Hàn lo lắng nói đạo lý.

[Đại khái không có nghĩ tới sao ?] Nàng cười khổ nói [Bất quá đây cũng là tâm ý của Tần tiểu thư, hay là ta cảm tạ nàng]

[Thiệt là, cái này thiên kim đại tiểu thư lại không rõ ràng tình huống sao ?]

[Tóm lại mọi chuyện đã thành như vậy, ta nghĩ không quá mấy ngày sẽ có kết quả. nên đi nên ở hết thấy giao cho ông trời giải quyết đi, ta không bắt buộc] Đoạn Hựu Lăng vẽ mặt bình tĩnh nói.

[Hựu Lăng, nghe nói có chi thị từ trên đưa xuống] Vội vã đi tới quán cà phê, Vu Hàn cũng không quan trọng quán có khách hay không, lớn tiếng như vậy có hay không ảnh hưởng đến người ta, nàng cứ lớn tiếng gọi hỏi người ở bên trong quầy ba.

Buổi trưa nàng cùng Khúc Thiên ăn bữa trưa, lúc trở lại gặp về mặt lưu dư hí hửng kéo hành lý cùng lão công đi hưởng tuần trăng mật, chính nàng nói cho nàng biết chuyện này.

[Cẩn thận một chút Vu Hàn tỷ ! người đừng để cho ta mỗi lần nhìn thấy đều nói câu đó] Đoạn Hựu Lăng không nhận được hướng nàng liếc mắt.

[Ta rất cẩn thận, người yên tâm] Nàng không thềm để ý khoát tay nói, nhanh chóng ngồi lên cái ghế bên quầy ba, lập tức trở lại chuyện chính. [Tình huống như thế nào ? cấp trên lệnh cái gì cho người ? bọn họ sẽ không phái người tới thay người chứ ?]

[Mặc dù không có, nhưng là...] Nàng lắc đầu muốn nói lại thôi.

[ack, sao lời mới nói một nửa lại dừng, rốt cuộc là như thế nào ?] Nàng vội muốn chết !

[Bọn họ nói công ty có người làm đúng tiêu chuẩn công ty, lần này công ty phá lệ cố dùng, nhất định phải làm cho người ta thấy lần này phá lệ là đúng đắn] Đoạn Hựu Lăng thờ dãi một hơi mới chậm rãi nói.

[Sau đó thì sao ?] Vu Hàn khẩn cấp hỏi tới.

[Bọn họ cho ta thời gian ba tháng, nếu như ta có thể đem phong trợ lúc này kiếm lời gấp đôi thì phòng trợ sau này thuộc ta quản lý, nếu không nghe lời...]]

[Nếu không nghe lời thì như thế nào ?]

[Nếu không tương lai bọn họ bắt kẻ an bài ta như thế nào ta cũng không được có ý kiến gì]

[Cái gì ?! Vu Hàn đột nhiên rống lớn nói, quả thực khó có thể tin. [phòng trợ nhà này kinh doanh đã rất tốt, nay lại phải gia tăng gấp đôi ? bọn họ làm như vậy khác nào tự ép bản thân mình tự rút lui sao ?] nàng trở nên phần nộ nói.

Đoạn Hựu Lăng bắt đầu mở miệng biện minh [Bất kể như thế nào, ta đây còn thời gian ba tháng]

[Ba tháng ? ta xem người cũng không cần để ý ba tháng này, dứt khoát rồi đi trước khi quá muộn, ta mở một quán cà phê cho người kinh doanh !]
Nàng hào khí vỗ ngực nói.

Đoạn Hựu Lăng chẳng qua là lắc đầu mỉm cười.

[Hựu Lăng, người nên biết tiền đối với chúng ta căn bản là...]

[Không chỉ có tiền là vấn đề]. Đoạn Hựu Lăng cắt đứt lời nàng, ngừng đầu chậm rãi nhìn khắp quán. [Ta ở chỗ này làm việc hai năm, cũng ở đây hai năm, nơi này đối với ta mà nói giống như là nhà. Nói ta lúc này rồi đi thật sự là không nỡ]

[Vậy người định làm như thế nào ? tiếp nhận yêu cầu vô lý của bọn họ sao ?] Vu Hàn vừa nói vừa chau lông mày lên.

[Ta muốn thử một lần xem sao] Nàng kiên định nói ra quyết định.

[Làm sao thử ? ta không phải vừa nói quán kinh doanh quá tốt không thể tốt hơn, lúc nào cũng đông đúc không còn chỗ trống, ngay cả buổi tối đến lúc đóng cửa mà vẫn còn người bước vào, người nghĩ muốn kiếm lời gấp đôi như thế nào nha ?]

[Có thể kéo dài thời gian buôn bán]

[Kéo dài đến lúc nào ?] Nàng vẽ mặt không tán thành. [Người làm việc từ mười giờ sáng đến mười giờ tối, một ngày làm việc mười hai giờ còn chưa đủ sao ? Nghĩ đem mình mệt chết a ?]

[Chẳng qua thời gian làm việc dài chút mà thôi, công việc này cũng không đến nỗi mệt mỏi như vậy]

[Người lừa gạt người nào ?] Vu Hàn tức giận phản bác. [Mặc dù nơi này có một đầu bếp và hai sinh viên vừa học vừa làm giúp người làm việc, nhưng là đầu bếp chỉ để ý chuyện ở bếp, sinh viên vừa học vừa làm thì giống như yêu tinh, không cần nghĩ quán bận rộn như thế nào chỉ cần đến giờ nghỉ là đã không thấy người đâu, so với quản lý như người còn lớn hơn. Người nha, một ngày làm việc mười hai giờ, lao động không phí một phút đồng hồ, không mệt mới là lạ !!!]

[Ta so với bọn họ tiền lương nhiều hơn, tự nhiên cực khổ một chút cũng không sao !]

[Cực khổ một chút, ta xem cực khổ một trăm chút cũng không dừng lại !] Nhịn không được vừa nói vừa trừng mắt nhìn sinh viên làm thêm đang nhà rồi đọc tạp chí.

[Vu Hàn tỷ !] Đoạn Hựu Lăng lắc đầu đưa tay vỗ vỗ nàng.

[Người nha, chính là người thật quá tốt mới có thể ngay cả sinh viên làm thêm cũng khi dễ người]

[Đừng nói như vậy, các nàng lúc bận rộn sẽ không như vậy, chỉ những lúc không vội vàng mới ngồi đọc tạp chí]

[Người tính không nói các nàng. Người thật quyết định làm như vậy, kéo dài thời gian buôn bán ?]

Đoạn Hựu Lăng gật đầu.

[Người tính buôn bán đến khoảng thời gian nào ?]

[Khoảng trước mười hai xem sao, nếu như không ảnh hưởng đến mọi người thì có thể kéo dài đến hai ba giờ sáng]

[Ba giờ ?! người có phải hay không muốn hai mươi bốn giờ không đóng cửa nha ?!]

[Ta có nghĩ qua, ngày nghỉ có thể làm như vậy] Đoạn Hựu Lăng thành thật gật đầu.

Vu Hàn nhìn chằm chằm nàng. Minh là cùng nàng nói giỡn cũng không nghĩ tới là nàng thật có kế hoạch này.

[Hựu Lăng, người điên rồi sao ? vậy người thật muốn đem mình mệt đến chết sao ?] Nàng nghiêm trang hỏi.

[Vu Hàn tỷ, ta biết mình là đang làm cái gì !] Nàng chẳng qua là ôn nhu trấn an. [Hơn nữa ta đã quên nói cho người một chuyện, lúc trưa bọn họ có tới đúng lúc quán đông khách nói sẽ cử một nhân viên của công ty tới giúp ta, cho nên không chừng sau này ta lại có nhiều thời gian nghỉ ngơi đi]

[Người xác định bọn họ cử người tới giúp người, mà không phải thế người hay là giám thị người sao ?] Nàng một chút lơ quan cũng không có ngược lại càng thêm lo lắng.

Đoạn Hựu Lăng nghe vậy, nhất thời sửng sốt một chút, nàng căn bản sẽ không nghĩ tới chuyện này.

[Leng keng keng keng]

Chuông gió treo trên cửa vang lên khi khách đẩy cửa vào, Đoạn Hựu Lăng ở bên trong quầy ba ngẩng đầu lên, thấy có khách tới cửa mỉm cười chào hỏi một cách tự nhiên [Xin chào quý khách !]

Người đến mặc áo sơ mi trắng, quần jean, đi giày vải. Người đàn ông này vừa đẹp trai lại cao ráo, có một khí chất khác biệt, nhưng là hẳn nếu thay đổi quần và giày, tỷ như quần tây cùng giày da vậy thì lại có một khí chất khác, một loại khí chất khẳng định có một vị trí tốt ở công ty cùng gu thẩm mỹ rất có phong cách.

Loại đàn ông này thật ra rất ít khi tới nơi đây dùng cơm hay uống cà phê, chẳng qua phần lớn bên cạnh còn kẹp theo một mỹ nữ, có rất ít người như hắn xuất hiện một mình.

[Tiên sinh đi một mình sao ?] Nàng mỉm cười hỏi.

Người đàn ông hướng nàng nhẹ gật đầu một cái. Nàng đang định quay lại quầy ba để thay hắn tìm nơi ngồi, hắn cũng tự nhiên đến bên quầy ba ngồi xuống, làm cho nàng có chút ngỡ ngàng. Trừ khách quen cùng người quen, còn trong quán những lúc đông khách không có chỗ ngồi cũng rất ít người lựa chọn ngồi ở quầy ba.

Đại khái là trên mặt nàng biểu hiện có chút kinh ngạc khiến hắn nghi ngờ nhưong nhưong mày.

[Thật xin lỗi, bởi vì có rất ít người lựa chọn vị trí ngồi ở quầy ba nên tôi có chút kinh ngạc.] Nàng hướng hắn giải thích. [Không biết tiên sinh muốn dùng bữa hay uống cà phê ?]

[Cho tôi một tách Capuchino] Người đàn ông giọng trầm thấp chậm rãi mở miệng.

[Vâng, có cần bánh ngọt hay những thứ khác ăn cùng không ?] Nàng từ quầy ba lấy menu đưa cho hắn.

[Không cần] Hắn liền lắc đầu cũng không thèm liếc mắt.

Đoạn Hựu Lăng gật đầu, lấy lại quyển menu, rót cho hắn một ly nước sôi sau đó mới pha cà phê.

Hương vị của capuchino được lựa chọn từ khoai môn tốt nhất, nó là kết hợp từ cà phê tinh lọc cùng sữa tươi nóng tạo thành một lớp dày đặc bao quanh cà phê, không ngọt ngào như đường mà cũng không quá vô vị, được rất nhiều người nghiện cà phê thích nhất.

Thời điểm pha cà phê đồng thời chưng sữa tươi, trước để đường ở đáy tách mới để cà phê chảy vào, sau đó cho cà phê vào bình shake lắc cùng sữa tươi, cuối cùng cho một nắp khoai môn vào nữa là hoàn thành.

Đoạn Hựu Lăng đem tách capuchino bỏ vào trong khay cùng với một cái thìa liền bung đến đây ra trước mặt người đàn ông.

[Mời dùng]

Người đàn ông trước tiên uống một ngụm nước sau đó mới cầm tách cà phê đưa trước mũi ngửi một hơi thật sâu, để cho hương cà phê tràn đầy trong mũi, cuối cùng mới thở ra hóp một cái. Tiếp theo hắn nhắm mắt lại giống như cẩn thận cảm thụ cảm giác cà phê ở trong miệng.

Người đàn ông này là một người phê bình ẩm thực ? Nàng nhất thời có cái cảm giác này.

[Cà phê rất tuyệt] Một hồi lâu người đàn ông mở mắt ra không chút giả dối khen ngợi.

[Cảm ơn] Nàng vẫn là mỉm cười.

[Ngươi mạnh khỏe, ta tên là Thiệu Giác, là người công ty cử tới giúp ngươi.] Người đàn ông đột nhiên hướng nàng vươn tay.

Đoạn Hựu Lăng ngây ngốc sững sốt một chút mới từ từ kịp phản ứng, nhìn hắn hoài nghi hỏi : [Ngươi là công ty cử tới ?]

Thiệu Giác gật đầu, từ trong túi lấy ra một phong thư đưa cho nàng.

Nàng do dự cầm lấy mở ra đọc, chỉ thấy trên tờ giấy có dấu của công ty, chỉ đơn giản viết rõ Thiệu Giác là người tới giúp nàng, cuối cùng còn có chữ ký của giám đốc.

Này coi là cái gì ? Nàng nhăn đầu lông mày đem tờ giấy đọc lại lần nữa. Nàng không đọc sót từ nào, quả thực trong thư không nói rõ chức danh cùng vị trí làm việc của vị Thiệu tiên sinh này. Nàng muốn nàng đối đãi thế nào cho phải đây ?

[Thiệu tiên sinh...]

[Ngươi có thể trực tiếp gọi ta Thiệu Giác] Hắn cắt đứt nàng nói.

Đoạn Hựu Lăng nhẹ gật đầu. [Trong thư không nói rõ chức danh cùng chức trách của ngươi, không biết công ty sắp xếp ra sao ?]

[Nếu không để ý lời nói của công ty, ngươi muốn ta giúp làm việc gì ?] Thiệu Giác nhún nhún vai đem vấn đề ném lại cho nàng.

[Ta phải biết người làm được gì mới có thể quyết định]

[Ta cái gì cũng biết]

[Ta cần câu trả lời cụ thể]

[Việc trong phòng bếp, quầy bar, phục vụ, kế hoạch, kinh doanh, nghiên phát triển truyền ta đều biết]

Đoạn Hựu Lăng lại càng hoài nghi, nếu quả thật như theo lời hắn nói cái gì cũng biết thì sao hắn không tự mở tiệm làm lẩu nướng, làm sao ở chỗ này làm kiếm tiền lương ?

[Người không tin ?] Hắn kêu mi sau đó rời chỗ ngồi đi thẳng vào trong quầy bar, nhìn một chút đồ dùng trong quầy bar, ngay sau đó thuần thục nấu một tách tiêu đường mã kỳ đá

[Uống thử xem] Hắn nói

Thật ra thì không cần uống Đoạn Hựu Lăng cũng biết mùi vị như thế nào, bởi vì hắn động tác thuần thục, quá trình pha chế so với nàng còn tỉ mỉ hơn. Vậy đại khái hắn chính là bartender chuyên nghiệp. Quả nhiên có khác.

[Ta nghe nói trong ba tháng người phải kinh doanh kiếm lời gấp đôi, người có suy tính phương án nào sao ?] Thiệu Giác tựa vào quầy bar nhắm nháp tách capuchino của hắn.

Nếu công ty cử hắn tới đương nhiên sẽ biết chuyện này cho nên Đoạn Hựu Lăng cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ là có chút không thể tin được là hắn thật tới giúp mình chứ không phải tới để thế chỗ của nàng.

[Ta nghĩ kéo dài thời gian buôn bán, cuối tuần thử phương thức buôn bán suốt hai mươi bốn giờ] Nàng thẳng thắn nói cho hắn biết.

[Đây cũng là phương pháp, nhưng dùng cách này để thu lời gấp đôi căn bản là chuyện không thể] Hắn không chút lưu tình phê bình.

[Ta biết] Đoạn Hựu Lăng trầm mặc khổ sở trả lời [trừ làm như vậy ta thật không biết nên làm thế nào ?]

[Người như vậy thật thích công việc này, không làm không được ?] Thiệu Giác hỏi.

Nàng yên lặng trong chốc lát mới chậm rãi mở miệng.

[Quán này mặc dù chưa từng thuộc về ta, nhưng là nơi này hết thảy cũng là ta cùng Tần tiểu thư...] Nàng ngừng lại giải thích [Tần tiểu thư ...] hắn nói thẳng :

[Ta biết nàng là lão bản trước đây của quán]

Nàng gật đầu. [Nơi này hết thảy đều do chúng ta bàn bạc thảo luận bố trí ra, ta làm việc từ lúc quán bắt đầu buôn bán cho tới bây giờ, nó giống như con của ta. Không có người mẹ nào lại rời xa con của mình]. Nàng không muốn xa rời nhìn một lượt trong quán, chầm chậm nói cho hắn biết.

[Ta biết rồi, ta sẽ toàn lực cứu giúp người, chúng ta không có khả năng khiêu chiến nhiệm vụ này sao ?] Hắn như có suy nghĩ nhìn nàng một lát mới nói.

[Người nguyện ý giúp ta ?] nàng có chút kinh ngạc hỏi.

[Ta đến nơi đây mục đích không phải là giúp người sao ?] hắn hỏi ngược lại nàng.

[Nhưng là ta cho là...] nàng muốn nói lại thôi

[Là sao ?]

[Không có gì] Nàng lắc đầu.

[Hợp tác là phải tin tưởng lẫn nhau, ta hy vọng giữa chúng ta không có phòng bị, với đối phương không có bí mật] Hắn hai mắt trong suốt sáng ngời yên lặng nhìn nàng.

Đoạn Hựu Lăng suy nghĩ một chút, khẽ thở dài gật đầu.

[Thật ra thì cũng không có bí mật gì] Nàng nhỏ giọng nói [ta chỉ nghĩ công ty trao cho ta một vấn đề nan giải thì cũng không tự nhiên cử người đến giúp ta, cho dù có người đến thật thì cũng là giám sát hoặc thế chân ta] Nàng thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

[Có lẽ bọn họ làm như vậy cũng không phải là làm khó người, ít nhất ta cũng chưa nghe qua giám đốc nói sẽ thay chân người] Thiệu Giác nhìn nàng trên mặt vẻ cười thân mật.

[Là sao ?] Đoạn Hựu Lăng kéo nhẹ môi dưới, như có điều suy nghĩ nhẹ hỏi [Vậy bọn họ làm như vậy rốt cuộc là có mục đích gì ?]

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Lão Bàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

[Hựu Lăng]

Vu Hàn đang đi đến quầy ba đột nhiên dừng lại, đem ánh mắt hoài nghi nhìn người đàn ông lạ mặt bên trong quầy ba sau đó chậm rãi đi lên trước.

[Xin hỏi người là ai ?]

Thiệu Giác nhẹ nhún mi trong thấy một phụ nữ mang thai xinh đẹp, phỏng đoán nàng cũng ở một trong những tầng lầu của nhà trọ.

[Xin hỏi Hựu Lăng đâu ?] Tự biết mình cũng rất đường đột, có chút thất lễ, Vu Hàn vội vàng đổi lại lời nói cũng quay đầu tìm trong quán bóng dáng Hựu Lăng.

[Đi ngân hàng]

Nàng lúc này mới gạt đầu ưu nhã ngồi lên ghế bên quầy ba, mắt không chớp nhìn người đàn ông lạ.

Người đàn ông này không giống Hòa Kế càng không có khả năng là sinh viên làm thêm. Trừ số tuổi không hợp với bề ngoài, cả người hắn phát ra tự tin, quyền uy cùng khí thế, hẳn không hẳn là một nhân vật đơn giản mới đúng. Nhưng là hắn đang ở trong quầy ba rửa chén giống như là đã làm rất nhiều lần.

Người đàn ông này rốt cuộc ở chỗ nào chui ra mà Hựu Lăng lại yên tâm giao quán cho hắn, một mình chạy đến ngân hàng ? Thật là làm cho người ta không hiểu kỳ không được.

[Ta là người ở tầng năm, tên Vu Hàn] Nàng mở miệng tự giới thiệu. [Xin hỏi người là ai ?]

[Thiệu Giác. Bắt đầu từ hôm nay ở chỗ này làm việc. Xin được chỉ giáo.]

[Người không giống loại người làm công việc này] Nàng ánh mắt sắc bén đánh giá hắn.

[Kia loại người nào thì mới giống ?] Hắn bình tĩnh hỏi ngược lại.

Vu Hàn nghiêng đầu suy nghĩ một chút. [Không biết, nhưng ít nhất ta biết người không giống. Chẳng lẽ ta nói đúng sao ?]

Hắn bắt động.

[Người là người công ty cử tới giúp Hựu Lăng sao ?]

Nàng híp lại hai mắt, đột nhiên nhớ tới chuyện này, muốn nghe hắn giải thích vì sao mới ngày đầu tiên đến làm việc đã có bản lĩnh tiến vào quầy ba, còn để Hựu Lăng có thể yên tâm ra ngoài làm việc.

Thiệu Giác không nói chuyện.

[Các người có âm mưu gì, nói thẳng đi ?] Cam chịu sự trầm mặc của hắn nàng gọn gàng dứt khoát nói [Bất quá trước đây, ta nghĩ trước hết để cho người biết, trong tòa nhà này có một phú hào giàu có, có một tổng giám đốc nổi tiếng kinh doanh xe hơi, có một ông chủ kinh doanh câu lạc bộ thể hình rải rác trên toàn thế giới, có một ông trùm về du thuyền có tiếng sở hữu vùng đảo Caribe của Mỹ, có một hãn tướng nổi danh của nước Mỹ, có một kim chủ sở hữu một mạng lưới tình báo cao thủ cùng một satan ai cũng e sợ.] Nàng nói xong khẽ mỉm cười nhìn hắn. [Tốt lắm, người có thể nói.]

Một phú hào, một tổng giám đốc, một mãnh nam, một ông trùm, một hãn tướng, một kim chủ cao thủ cùng một satan, không ít không nhiều vừa lúc bấy, những căn hộ trong nhà trọ tám tầng này quả nhiên là đầm rồng hang hổ, cũng khó trách xung quanh trị an luôn đảm bảo an toàn, giá đất luôn tăng như bão táp. Thiệu Giác ở trong lòng đoán.

[Tại sao không nói chuyện ?] Nàng cười đến rục rờ.

[Ta là tới hỗ trợ]

[Hỗ trợ ? Ngoài trừ hỗ trợ ra không có mục đích gì khác chứ ?] Vu Hàn vẻ mặt hòa ái dễ gần cười với hắn nhưng ánh mắt lại mang vẻ hoài nghi không tín nhiệm.

[Nếu như ta nói không có người có tin không ?] Thiệu Giác nhìn nàng không chớp mắt.

[Không nên hỏi ta có tin tưởng hay không mà nên hỏi chính bản thân ngươi có tin tưởng hay không ?] Nàng trả lời hần.

Thiệu Giác không nhận được mỉm cười lắc đầu. [Không tin]

[Ngươi xem, ngay cả bản thân mình cũng không tin, ngươi làm sao muốn người khác tin ngươi không có âm mưu gì ?] Nàng lộ ra vẻ mặt “ta cũng biết”.
[Nói đi, các ngươi rốt cuộc có âm mưu gì ? Khi dễ hai mẹ con không nơi nương tựa như vậy làm cho các ngươi thoải mái sao ?]

[Trong mắt của ta, Hựu Lăng không phải không có nơi nương tựa, trên thực tế hậu thuẫn của nàng so sánh với bất kỳ ai cũng mạnh hơn.] Hầm ám chỉ.

[Hựu Lăng ?] Vu Hàn hoài nghi nhìn hần.

Thiệu Giác muốn mở miệng nói gì đó, chuông gió treo trên cửa vang lên chỉ thấy Hựu Lăng bước vào.

[Vu Hàn tỷ, ngươi đến đây lúc nào ?] Nàng đi về phía quầy ba cười hỏi.

[Vừa tới một lúc, đang cùng...xếp ? nhân viên ? của ngươi nói chuyện.] Vu Hàn nhướn mày lên.

[Đồng nghiệp]

[Đang cùng đồng nghiệp mới của ngươi giới thiệu bản thân.] Nàng gật đầu. [Chuyện của ngươi làm tốt không ?]

[Nói như vậy các ngươi đã biết nhau không cần ta giới thiệu ?] Đoạn Hựu Lăng nhìn qua nhìn lại hỏi.

Vu Hà nhìn Thiệu Giác một cái quyết định tạm thời bỏ qua cho hần, để lúc nào đó Hựu Lăng không có ở đây lại tiếp tục bức cung đến khi nào hần lộ nguyên hình. Nàng có cảm giác người này dường như là có mục đích, nàng không phải là không thể điều tra ra.

[Đúng] Nàng cười tươi trả lời.

Đoạn Hựu Lăng giống như là nghĩ đến cái gì đó hỏi [Vu Hàn tỷ, lúc này có bận gì không ?]

[Tại sao ?]

[Ta có một số phương pháp kiếm lời muốn hỏi xem ý kiến của ngươi, xem xét giúp ta rồi cho ta ý kiến.] Đoạn Hựu Lăng nhanh chóng tiến vào quầy ba, từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển sổ đưa cho nàng.

Vu Hàn cúi đầu nhìn các nhóm phương án, phát hiện ra các phương án này lúc trước mình và Hựu Lăng cũng không nghĩ tới. Những phương án này...

[Những thứ này là ngươi nghĩ ?] Nàng hồ nghi ngẩng đầu.

[Không phải là Thiệu Giác nghĩ]

Nghe vậy, Vu Hàn hoài nghi nhìn người đàn ông bên trong quầy ba, càng lúc càng hoài nghi hần bụng dạ khó lường, thế nhưng chỉ trong mấy giờ đồng hồ ngăn ngừ lại làm cho Hựu Lăng triệt để tín nhiệm.

[Ngươi cảm thấy như thế nào ?] Đoạn Hựu Lăng vẻ mặt hưng phấn [ta cũng không nghĩ tới sẽ dùng biện pháp này gia tăng lượng khách, hơn nữa phân tán khách hàng từng đợt.]

[Những phương án kỳ quặc này đúng là sẽ mang đến cơ hội làm ăn mới, bất quá công ty nguyện ý thu xếp theo ý của ngươi sao ? thời điểm uống trà trưa có phục vụ đồ ăn trưa, nói riêng về việc hoàn thành nhiệm vụ có thể sẽ nhập bất phụ xuất, càng không nói đến đầu bếp có thể làm việc liên tục trong mười giờ sao ?] Vu Hàn chỉ chỉ vào hướng phòng bếp.

Thật ra thì những phương pháp này nàng và những người trên lầu đã thảo luận rất nhiều, bất quá không có nhiều cách để giải quyết vấn đề, cho nên phải đem loại bỏ, đến lúc lấy ra ứng dụng thì lại thấy không ổn.

[Về đầu bếp thì không thành vấn đề, Thiệu Giác nói có thể xuống bếp làm đầu bếp.]

[Ngươi biết làm món ăn, không phải ngươi muốn nhân cơ hội này phá quán đấy chứ ?] Vu Hàn mang vẻ mặt không tin nhìn hần.

[Vu Hàn tỷ, Thiệu Giác là thật tâm giúp ta, ngươi đừng nói như vậy] Đoạn Hựu Lăng nghe ra trong lời nói có sự chất vấn, lúng túng đỏ mặt thấp giọng kêu lên.

[Là sao ?] Vu Hàn nhìn chằm chằm vào mắt người nào đó.

[Ta có bằng cấp về đầu bếp] Thiệu Giác chỉ nói những lời này.

[Thật là nghi hoặc ?]

[Vu Hàn tử] Đoạn Hựu Lăng lắc lắc cánh tay của nàng.

[Ngày mai ta sẽ mang giấy chứng nhận đến đây, ngươi có thể cầm đi kiểm chứng] Thiệu Giác bình tĩnh trả lời.

[OK, ta chờ]

[Vu Hàn tử...]

[Được rồi, ngươi đừng có khẩn trương như vậy, chẳng qua ta muốn xác thực lời nói của hân có đúng không thôi] Vu Hàn vỗ vỗ tay trấn an Hựu Lăng sau đó lại khiêu khích nhìn về Thiệu Giác

[OK, trước xem như lời ngươi nói là đúng, như vậy vấn đề lợi nhuận giải quyết như thế nào ? không nên nói với ta tiêu thụ mạnh nhiều lần ít, bây giờ chúng ta không phải muốn tiêu thụ nhiều mà là muốn kiếm tiền.]

[Ta quen biết nơi cung cấp thực phẩm với giá thành rẻ, không chỉ cung cấp thực phẩm trong bếp những thứ khác cũng có thể]

Vu Hàn cùng Đoạn Hựu Lăng đồng thời ngạc nhiên nhìn hân cũng không nghĩ đến hân lại trả lời như vậy.

[Ngươi nói là sự thật sao ? có thể mua được thực phẩm rẻ tiền mà những thứ khác cũng có thể ?] Đoạn Hựu Lăng hai mắt tròn tròn kích động hỏi.

Thiệu Giác đối với nàng cười cười

[Nếu không ta làm sao nói ra đề nghị chứ ?]

Người này... Vu Hàn như có điều suy nghĩ nhìn hân, quyết định nhờ lão công cùng La Kiệt điều tra về người đàn ông nhiều bí ẩn này, làm rõ ràng mục đích hân tới đây. Nàng vẫn có cảm giác hân không phải là người bình thường.

[Thật tốt quá, chỉ cần thực hiện tốt tự nhiên lợi nhuận sẽ gia tăng]

[Ân] Đoạn Hựu Lăng ra sức gật đầu.

[Leng keng keng keng]

Chuông gió trên cửa vang lên chứng tỏ có người đi vào, ba người ở quầy ba cùng lúc nhìn về hướng cửa chính, chỉ thấy một thằng bé cao chưa đến mét hai vai đeo cặp sách đang ra sức đẩy cửa vào.

[Đây tiểu Trạch đã tan học rồi ?] Vu Hàn mỉm cười phát tay như trẻ con.

[Vu Hàn a di, mẹ ta đã về] Thằng bé biết điều hướng a di chào hỏi trước rồi mới đối với mẹ nói.

[Hôm nay ở trường có chuyện gì vui không ?] Đoạn Hựu Lăng mỉm cười hỏi con.

[Có] Tiểu Trạch vui vẻ gật đầu nhếch miệng cười, sau đó đi cà nhấc vào trong quầy ba cất cặp sách, tiếp nữa leo lên ghế ngồi lấy từ trong cặp ra một vật quý làm từ đất sét cho mẹ nhìn.

[Mẹ, nhìn xem xe này là con làm đó, cô giáo nói ta thông minh, xinh đẹp nhất lớp]

[Tiểu Trạch đúng là thông minh, xinh đẹp] Vu Hàn cười hi hi khen ngợi.

[Cô giáo nói ta có một đôi tay khéo léo, có thể làm ra những thứ mà bạn khác không làm được, rất lợi hại đó] Tiểu Trạch thành thật giải thích cho a di.

[Thật nha] Vu Hàn mỉm cười.

Đoạn Hựu Lăng vẻ mặt sùng nịnh đưa tay gạt mấy sợi tóc vương trên trán con ôn nhu hỏi

[Đã đói bụng chưa ?]

Tiểu Trạch dùng sức lắc đầu.

[Mẹ, cô giáo nói con rất lợi hại, có phải lợi hại là sau này ta kiếm được rất nhiều tiền không ?] Hân hưng phấn hỏi mẫu thân.

[Tiểu Trạch muốn kiếm nhiều tiền sao ? Vu Hàn trừng mắt nhìn.

[Ân] Người nào đó rất có chí khí ra sức gật đầu.

[Tại sao ?] Nàng lại hỏi.

[Bởi vì ta muốn mua một căn phòng vừa xinh đẹp vừa lớn giống như phòng của Vu Hàn a di cho mẹ ta ở] Trên khuôn mặt tràn ngập sự chân thành.

Đoạn Hựu Lưng cảm động nói không ra lời, hốc mắt thậm chí còn phấp phỏng.

Con biết điều hiểu chuyện làm cho nàng uất ức còn tự trách mình xấu hổ không thôi. Trời mới biết nàng muốn con có một cuộc sống tốt như thế nào, muốn có nhiều thời gian bên con như thế nào, ngày nghỉ muốn cùng con đi chơi như thế nào. Nhưng là vì cuộc sống, vì kiếm tiền nàng cái gì cũng không làm được.

[Tiểu Trạch thật ngoan lại hiểu chuyện, sau này đệ đệ trong bụng a di sinh ra người phải giúp a di dạy dỗ, để hắn hiểu thuận a di giống như người được không ?] Vu Hàn đau lòng sờ đầu hắn.

[Tốt, giao cho ta làm] Tiểu Trạch lời thề son sắt vỗ ngực gật đầu.

Tiểu quý còn nhỏ mà học bộ dáng người lớn làm cho Vu Hàn cùng Hựu Lăng nhìn không được bật cười.

Đôi mắt đen chuyển động, đột nhiên nhìn thấy bên trong quầy ba một vị thúc thúc chưa gặp bao giờ, tiểu Trạch tò mò giương mắt nhìn người cũng đang nhìn hắn.

[Thúc thúc, người là ai nha ?] hắn vươn đầu hỏi.

[Đúng rồi Thiệu Giác, ta chưa giới thiệu tiểu Trạch với người. Nó là con ta tên tiểu Trạch, tên đầy đủ là Đoạn Thừa Trạch.]

[Tiểu Trạch, vị này con gọi là thúc thúc, sau này sẽ cùng mẹ làm việc ở đây, con nhớ gặp thì phải chào hỏi đó.]

[Tốt] Tiểu Trạch lập tức biết điều gật đầu.

[Bài tập hôm nay đâu ?] Đoạn Hựu Lăng hỏi con.

Hắn lập tức lấy từ trong cặp sách ra một cuốn vở nói

[Ở chỗ này]

Nàng cúi đầu nhìn một chút rồi nói

[Con ở chỗ này viết bài hay là về phòng viết ?]

[Con có thể lên trên lầu cùng Tiểu Cương, Tiểu Khiết viết bài ? Tiểu Trạch trên mặt tràn ngập mong đợi.

[Có thể, nhưng con không được tới chỗ Nhược Quang chơi rồi quên không viết bài, trở về mẹ sẽ đánh con] Hựu Lăng nghiêm túc cảnh cáo.

[Con sẽ viết xong, con nhất định sẽ viết xong] tiểu Trạch dùng sức bảo đảm.

[Đi thôi, mẹ đưa con tới đó] Xoa nhẹ đầu con, Đoạn Hựu Lăng rời khỏi quầy ba.

[Ta cũng muốn đi rồi, để ta đưa đi] Vu Hàn vội vàng đứng dậy.

[Lại phiền toái các người] Hựu Lăng gật đầu có chút áy náy.

[Nói gì nha] Vu Hàn liếc xéo một cái sau đó dắt tay thằng bé đi.

[Tiểu Trạch chúng ta đi]

[Ân. Mẹ, cúi chào.]

[Cúi chào. Phải nghe lời a di đó]

[Tốt]

Nhìn Vu Hàn dắt thằng bé đi ra khỏi cửa chính rồi biến mất sau cửa sổ quán cà phê, Thiệu Giác mới thu tầm mắt về quay đầu nhìn về phía nữ nhân đang chuẩn bị làm bữa tối.

Hắn đột nhiên mở miệng hỏi.

[Ta hỏi một chút vấn đề riêng không sao chứ ?]

Đoạn Hựu Lăng quay đầu lại, không cần nghĩ cũng biết hắn hỏi cái gì.

Đoạn Hựu Lăng lạnh nhạt nói, dù sao thì chuyện cũng không có gì bí mật, nàng không nói cũng sẽ có người nói cho hắn biết.

[Tiểu Trạch là ta sinh ra khi tốt nghiệp đại học, bởi vì không kết hôn nên mới mang họ Đoàn]

[Cha của đứa trẻ đâu ?]

[Không biết]

Hắn nhất thời nhú mày.

[Thời trẻ không hiểu chuyện, bạn học chuốc say mới xảy ra một đêm tình, sau mới phát hiện mình mang thai. Rất ngu ngốc đúng không ?] Nàng cười khò chế nhạo mình nói.

[Người không đi tìm hắn sao ?]

Nàng lắc đầu.

[Tại sao ?]

[Ở nước ngoài phát sinh một đêm tình, ngay cả tên họ đối phương thậm chí khuôn mặt như thế nào cũng mơ hồ không nhớ rõ, muốn làm sao tìm được người, huống chi đối phương còn là người Nhật Bản.] Nàng vuốt vuốt tóc.

Hồi tưởng lại năm tháng trải qua sự khinh khỗ, nàng chỉ cảm giác lúc ấy mình bị quỷ nhập thân mới to gan làm ra được chuyện như vậy. Nàng chỉ nhớ rõ bạn bè gọi hắn là “trạch”, cho nên khi con ra đời nàng nói gọi là Thừa Trạch, ít nhất để cho con nhớ kỷ đó là tên của cha.

[Người Nhật Bản] Thiệu Giác ngạc nhiên kêu ra tiếng.

[Rất kinh ngạc sao ? Chính ta cũng rất kinh ngạc.] Đoàn Hựu Lăng nhìn hắn một cái, lần nữa lộ ra cười khò.

[Làm sao người xác định hắn là người Nhật Bản ?] Hắn trầm ngâm một hồi lâu mới hỏi, thật giống như tò mò người Nhật Bản này.

[Bởi vì ta nghe hắn nói chuyện với bằng hữu bằng tiếng Nhật, tự nhiên hắn cũng là người Nhật không phải sao ?] Đoàn Hựu Lăng trả lời tự nhiên.

Nghe vậy Thiệu Giác chỉ trầm mặc nhìn nàng.

[Sao thế ?] Nàng không rõ sao bị nhìn như thế.

[Không có, chẳng qua thấy bề ngoài khôn khéo nhưng trên thực tế một vài việc không giống như thế.]

[Người là có ý gì ? đang chê ta đàn sao ?] Nàng giả bộ tức giận.

[Ngay cả cha của đứa trẻ cũng không nhận ra, người có thể nói người thông minh sao ?] Hắn rất không khách khí hỏi.

Đoàn Hựu Lăng sững sốt một chút, cảm thấy hắn nói cũng đúng.

[Được rồi, ta là ngu ngốc, như vậy được chưa ?] Nàng thờ dãi thừa nhận.

Thiệu Giác đột nhiên cũng thờ dãi một hồi.

[Người làm chi thay ta ai oán nha ?] Phản ứng của hắn làm cho Đoàn Hựu Lăng không nhịn được cười ra tiếng.

[Không, là ta thay ta ai oán] Thiệu Giác nhìn nàng nghiêm trang trả lời.

Đoàn Hựu Lăng ngây ngốc sững sốt một chút không nhịn được lần nữa cười khò.

[Thiệu Giác, người như không giống đang nói giỡn.]

Nàng lắc đầu chỉ xem như Thiệu Giác đang nói giỡn thôi.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng Thiệu Giác chỉ biết thờ dãi. Cái nữ nhân ngu ngốc này, hắn cũng đã đem lời nói sáng tỏ như vậy mà nàng bất tri bất giác vẫn không hiểu. Thật đúng là tiểu ngu ngốc !

Người Nhật Bản sao ? Là ai nói ở chung một chỗ với người Nhật Bản thì nhất định là người Nhật Bản, hắn là người Đài Loan chính gốc có được hay không ?! Chẳng qua lúc đi học ở Mỹ bạn bè đa số là người Nhật bản mà thôi, còn phát âm không đúng tên của hắn. Dám đem tên của hắn nghĩa là “cảm giác” biến thành chữ “trạch” mới làm cho nàng hiểu lầm như vậy. Thừa Trạch, “trạch” có phải là như vậy không ?

Đúng vậy không sai, hắn đúng là năm đó cùng tiểu ngu ngốc phát sinh một đêm tình, cũng chính là cha ruột của tiểu Trạch.

Năm đó hắn và bạn bè chạy đến Gu-am chơi, ở trong quán gặp mấy nữ sinh Đài Loan sắp tốt nghiệp đi du lịch. Bởi vì hắn tới trễ, lúc tới nơi đã thấy bạn bè hắn đã làm quen được với mấy nữ sinh đó, hơn nữa còn uống không ít rượu.

Thành thật mà nói hần cũng không xác định rõ cuộc là làm sao phát sinh, chờ đến lúc phát hiện có điểm không đúng thì bạn bè mỗi người ôm một cô đi ra cửa, còn chừa cho hần một cô bé đang cười khúc khích. Cô bé đó tên Đoạn Hựu Lăng.

Không thể để một cô bé say khướt trong một quán rượu ở nước ngoài, hần không thể làm gì khác hơn là đem nàng về tiệm cơm, sau đó bắt tri bắt giác xảy ra một đêm tình.

Khi hần tỉnh lại thì cô bé đã rời đi. Hần không thể cùng người khác phát sinh chuyện như vậy được, nhưng nàng rời đi làm cho hần có cảm giác mất mát. Đại khái là hần vẫn nhớ được tên của nàng là Đoạn Hựu Lăng.

Lần nữa nghe thấy tên này là trong một bữa ăn, tình huống lúc đó hần nhớ rất rõ ràng. Hần đang cùng tiền bối trong ngành kinh doanh nói chuyện, tiền bối phụ nhân đứng một bên đột nhiên đưa tay cất giọng kêu lên [Hựu Lăng]

Lúc ấy hần giống như bị thôi miên nhanh chóng quay đầu tìm kiếm người có tên Hựu Lăng đó. Phản ứng của hần lúc đó còn làm cho tiền bối quan tâm, mặc dù hần lắc đầu không nói gì nhưng trong lòng bởi vì hai chữ này mà không bình tĩnh được.

Bởi vì mong đợi mới có thất vọng, ba chữ Đoạn Hựu Lăng như gông xiềng vô hình trong lòng hần làm cho hần không tài nào thoát được.

Trải qua nhiều năm như vậy, nàng trở nên thế nào ? Có khỏe không ? Đã kết hôn hay chưa ? Còn nhớ rõ ở Gu-am cùng hần một đêm sao ? Còn nhớ rõ hần không ?

Một đồng câu hỏi vây lấy hần nhưng thủy chung vẫn không có đáp án, cho nên hần không nhận được dựa vào trí nhớ của mình năm đó đi tìm giai nhân.

Từ trường học, số tuổi, tên họ đều tìm hiểu. Rất nhanh hần tìm được tin tức của nàng ở sở lưu niệm, chẳng qua trăm lần hần không nghĩ tới gọi điện thoại tới nhà thì hần biết tin nàng đã chết !

Nàng đã chết ?

Nói thật ở đời này hần chưa từng gặp qua chuyện làm hần khiếp sợ như vậy, lúc đó hần cầm điện thoại ngây người mười phút mới lấy lại tinh thần. Bình tĩnh trở lại vẫn là cảm giác khiếp sợ không tin chuyện đó còn cảm thấy khó thở.

Nàng đã chết ? Làm sao có ? Xảy ra chuyện gì ? Nàng vì sao lại chết ? Chết lúc nào ?

Không cách nào có thể tiếp nhận tin tức kinh người như thế, hần lập tức lái ô-tô đến nhà nàng làm rõ chuyện, lúc này mới biết chính hần sợ bóng sợ gió, nàng căn bản không có chuyện gì, chẳng qua nàng bị cậu mợ vô tình đuổi ra khỏi nhà mà thôi.

Trừ lần đó ra hần còn nghe được một tin tức, nghe nói bởi vì nàng chưa kết hôn lập gia đình đã mang thai nên bị đuổi ra khỏi nhà, mang thai lúc chưa kịp tốt nghiệp đại học.

Hần lúc đó tâm tình khó có ngòi bút nào có thể diễn tả được.

Hần phỏng đoán ngay đứa trẻ có thể là con của nàng và hần ? Sau khi rời nhà đi không nơi nương tựa có khi nào đem bào thai đi phá ? Nếu như không phá thai, những năm nay một mình mang theo con thì sống như thế nào ? Hoặc là nàng đã kết hôn ?

Nghi vấn trong lòng hần càng lúc càng lớn, thiếu chút nữa không mang hần đề sập. Hần bắt đầu tìm kiếm điên cuồng, lợi dụng tin tức từ trường học tìm được nhà bạn học thân nhất, từ Đài Loan tìm đến đại lục, từ đại lục tìm đến Đài Loan cuối cùng cũng cho hần tìm thấy nàng.

Hần tin chắc con là của hần. Nàng không phá bỏ cái thai, lại không kết hôn, mà một mình chịu cực khổ nuôi dạy con. Cho dù một ngày công việc mười hai giờ, cơ hồ cả năm như vậy cũng không nghe nàng than vãn một tiếng.

Chưa từng nghĩ tới mình đã có con lớn như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ kết hôn lập gia đình. Trên thực tế hần không nghĩ đến chuyện kết hôn lúc này, có lẽ qua nửa năm, năm năm hoặc mười năm nữa cũng chưa muộn, hần tính toán như vậy.

Nhưng là kể từ khi biết sự tồn tại của hai mẹ con nàng, hần luôn không tự chủ được lái xe đến nơi này sau đó ngồi trong xe xem xét hành động của hai mẹ con nàng. Hơn nữa không tự chủ được tưởng tượng cảm giác được ở chung một chỗ với hai người bọn họ.

Thành thật mà nói hần rất mâu thuẫn, hần đối với kết hôn luôn luôn kháng cự, nhưng là không ai quy định phải kết hôn mới gần được con cùng mẹ của con để có không khí gia đình sao ?

Cho nên qua quen biết với Tần tiểu thư, cũng biết được nàng có ý định nhượng quán cà phê, hần trước tiên thuê lại quán sau lại dùng kế danh chính ngôn thuận xuất hiện bên cạnh hai mẹ con nàng.

Hần tuyệt không sợ Đoạn Hựu Lăng sẽ nhận ra hần, bởi vì từ lúc đến chỗ này hần nhiều lần vô ý và hữu ý xuất hiện trước mặt nàng nhưng nàng đối với hần một chút ấn tượng cũng không có. Cái này tiểu ngu ngốc thật sự là tiểu ngu ngốc.

Tóm lại hần vẫn không rõ ràng muốn kết hôn hay không, hần chỉ muốn ở bên cạnh hai mẹ con nàng để chiếu cố, cứu giúp, về phần sau này, phải đợi hần làm rõ tâm ý của mình sau rồi nói.

Mặc dù chuyện sau này có thể nói, nhưng đối với những người trong nhà trọ tám tầng này hẳn nên cẩn thận một chút, bọn họ cũng không mơ hồ giống như hai mẹ con nàng.

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Lão Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Ngươi mạnh khỏe nha, đại lão bản”

Mặc dù sớm đã biết trong nhà trọ tám tầng này là đầm rồng hang hổ, nhưng là hẳn trăm triệu cũng không nghĩ tới thân phận của hắn trong thời gian ngắn như vậy đã bại lộ.

Mấy ngày ?

Chớ có nói đùa, từ xế chiều hôm qua đến phút này cũng có thể coi là không quá hai mươi bốn giờ. Thật là gặp quỷ !

“Ngươi làm sao mà biết được”. Hắn cười khở.

“Ta không phải đã nói với ngươi nơi đây có mạng lưới tình báo cao thủ sao ? Không có gì là không tra ra được.” Vu Hàn mỉm cười đắc ý.

“Là sao ?”

“Ngươi cho rằng ta lừa ngươi ?”

Thiệu Giác lắc đầu :

“Ta không nghĩ ngươi gạt ta, chẳng qua không nghĩ thân phận nhanh như vậy đã bị phơi bày.”

“Cho nên hai năm qua ngươi trở thành đại lão bản có tiếng vì có sao chịu thiệt tới làm ở quán cà phê này ? mục đích là gì ?” Nàng dù bận nhưng vẫn tìm hiểu hắn.

Nếu Thiệu Giác là công ty phải tới thì bắt tay điều tra ở công ty đó là phương pháp đơn giản nhất. Cho nên tối hôm qua ăn tối xong, nàng chạy lên tầng tám la cà, thuận tiện nhờ La Kiệt giúp nàng tra một chút về lai lịch của Thiệu Giác. Không nghĩ đến La Kiệt căn bản không cần điều tra, vừa vào máy tính của công ty đối phương tra hai chữ Thiệu Giác liền cho ra một danh sách tài sản khổng lồ cùng chức danh đại lão bản, làm cho nàng tại chỗ há hốc mồm nói không ra lời.

Hắn gần ba mươi tuổi có bản lĩnh đem cửa hàng nhỏ nhỏ tiến bước du nhập thị trường thế giới. Trong vòng hai năm trở thành truyền kỳ đại lão bản. Vậy thì hẳn chạy đến nơi này làm cái gì ?

Nàng tò mò suy nghĩ cả một buổi tối vẫn không ra đáp án, cho nên sáng sớm liền chạy đến quán tùy thời điểm hỏi cho ra nhẽ. Thấy Hựu Lăng đi ra ngoài, lập tức nắm cơ hội tới gần hắn mò hỏi.

“Ngươi nghĩ vì đâu ?” Hắn hỏi ngược lại.

“Về điểm này nha, thành thật mà nói ta đang suy nghĩ. Ngươi hãy thương xót phụ nữ có thai như ta, nhanh khai báo sự thật tránh cho phải suy nghĩ quá phí sức” Nàng ngoài cười nhưng trong không cười chau lông mày lên.

“Ngươi không biết sao ? Khi mang thai đầu óc hoạt động nhiều đứa trẻ sinh ra sẽ rất thông minh”

“Có thật không” Vu Hàn tròn to hai mắt, tin tưởng là thật.

Thiệu Giác nhin không được cười lên.

“Ngươi gạt ta đúng không ?” Nàng khó chịu tròn mắt:

“Ngươi không sợ ta đem thân phận ngươi nói ra sao ?”

“Nếu như ngươi muốn nói thì sẽ không đợi Hựu Lăng đi ra ngoài mới tới tìm ta” Hắn đã sớm thấu rõ lòng nàng.

“Có lẽ là ta đây cho ngươi một cơ hội”

“Một khi sự thật được phơi bày đối với ta thật sự không có ảnh hưởng gì nhưng đối với Hựu Lăng thì sẽ gia tăng áp lực cho nàng. Ngươi muốn tốt cho

nàng thì không nên cho nàng biết vội” Thiệu Giác giọng điệu bình tĩnh nhìn nàng nói.

“Ngươi cũng quá mức tự tin đi” Vu Hàn hừ lạnh một tiếng.

“Không phải ta quá tự tin mà ta tin tưởng ngươi thật tâm muốn hai mẹ con nàng thật tốt đón nhận”. Thiệu Giác vẻ mặt cảm tạ.

Vu Hàn hoài nghi nhìn hắn, có cảm giác là lạ, không biết hai mẹ con Hựu Lăng có quan hệ như thế nào với...

Chờ một chút, hắn không phải là ba ba tiểu Trạch chứ ? Nhưng là cũng không đúng nha, Hựu Lăng rõ ràng nói ba ba tiểu Trạch là người Nhật Bản mà người này là chính gốc Đài Loan, ngay cả dấu hiệu để nhận biết cũng không có làm sao có thể là ba ba tiểu Trạch được.

Bất quá nhìn kỹ hắn và tiểu Trạch cũng có nét giống nhau, nhất là cái miệng và cái mũi.

“Ngươi không phải là ba ba tiểu Trạch chứ ?” Nàng liếc xéo hắn về nói giỡn.

Thiệu Giác cả người cứng đờ, vẻ mặt không tin nhìn chằm chằm nàng.

“Ngươi không phải chuyện này cũng đi điều tra chứ ?” Trầm mặc một hồi lâu hắn mới nhàn nhạt hỏi.

Bây giờ mang về mặt không tin đối ngược lại thành Vu Hàn, nàng khẽ nhếch miệng, ngạc nhiên trông người đàn ông trước mắt, một hồi lâu cũng không nói ra lời. Nàng mới vừa nói nhảm, nói giỡn với hắn cũng không nghĩ...

“Hựu Lăng đã nói với ta ba ba tiểu Trạch là người Nhật Bản”. Đột nhiên nàng nhớ tới lời Hựu Lăng đã nói.

“Nàng làm”. Nếu tất cả bí mật đều bị vạch trần thì hắn cũng không dấu diếm nữa.

“Làm ?” Vu Hàn hạ thấp thanh âm.

“Àn”. Hắn bắt đầu đi gạt đầu.

“Năm đó bạn bè của ta đa số là người Nhật Bản nên nàng mới hiểu làm”

“Nếu ngươi là ba ba tiểu Trạch thì vì sao nàng lại không nhận ra ngươi ?” Vu Hàn mang vẻ mặt thắc mắc không giải thích được.

“Nàng không nói cho ngươi tiểu Trạch là kết quả của tình một đêm sao ?”

“Là có đề cập tới, nhưng là...”

“Ngày đó gặp mặt nàng đã uống say cho nên ta nghĩ nàng căn bản không nhìn mặt ta cho rõ ràng”

“Nàng uống rượu say rồi ?” Vu Hàn nheo nheo con mắt nguy hiểm nhìn mặt hắn, chất vấn :

“Cho nên đêm hôm đó ngươi lợi dụng người ta đang gặp khó khăn ?”

“Nếu như ta nói không có, ngươi tin sao ?” Ánh mắt hắn trong suốt nhìn lại.

Vu Hàn nhìn chằm chằm đánh giá ánh mắt hắn, không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì.

“Hai người các ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì nha ? Một người ngay cả cha của con cũng nhận không ra, một người biết rõ là con trai ngay trước mắt cũng không dám nói, ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ gì ? Ngươi tính làm gì với hai mẹ con bọn họ, ngươi có muốn kết hôn cùng Hựu Lăng không ?” Quá nhiều vấn đề quanh quẩn trong lòng, nàng đánh trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề chính.

Nghe vậy Thiệu Giác đột nhiên trầm mặc.

“Này, ta đang nói chuyện ngươi không nghe thấy sao ?”

“Thành thật mà nói ta cũng không biết” Hắn trì hoãn trầm mặc trả lời.

“Có ý gì ?” Vu Hàn lập tức cau mày.

“Ngươi sẽ vì một đứa trẻ chưa nhận ra, chưa quen thuộc cùng một người xa lạ kết hôn sao ? Đôi mắt hắn ngập tràn sự dằn vặt.

Vu Hàn trong lúc ngây ngốc sững sờ một chút chợt bừng tỉnh đại ngộ, hắn vì sao là đại lão bản lại muốn tới đây làm hòa kế

“Ngươi suy nghĩ cho Hựu Lăng một chút, phải làm gì với nàng bây giờ ?”

Thiệu Giác nhẹ thở ra một hơi sau đó gạt đầu. Nếu như Hựu Lăng thông minh bằng một nửa của Vu Hàn thì hắn cũng không đến nỗi từ chối như vậy.

“Nhìn giăng vè của người giống như đang phiền não, có cần tỳ tỳ ta đây ra tay giúp đỡ?”

Vu Hàn tay chống cằm nở nụ cười chân thành. Như là biết được mục đích hẳn tới đây cũng không có làm hại Hựu Lăng liền có tâm tình nói giỡn.

“Tỳ tỳ?” Thiệu Giác phát ra âm thanh như bị sặc.

“Không tốt nha, ta so với người lớn hơn một tuổi”. Nàng đắc ý nhe răng cười to.

“Làm sao người biết...” Hắn đột nhiên ngậm miệng.

Nàng có thể trong vòng chưa đến một ngày đã vạch trần thân phận của hắn, nhưng ngày sinh tháng đẻ làm sao biết được chứ? Nàng so với hắn quả nhiên lớn hơn. Thật là gặp quý. Nữ nhân bây giờ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thật không nhìn ra được số tuổi.

“Như thế nào? miễn phí đó”

“Cảm ơn, không cần”. Câu vẫn ngừng lại, thanh âm khô sở gọi

“Tỳ tỳ”

Vu Hàn nghe, cũng nhin không được nữa khoái trá cười ra tiếng.

Đoạn Hựu Lăng đẩy cửa vào đúng lúc nhìn được hình ảnh này. Vu Hàn cười đến vui vẻ còn Thiệu Giác đứng trong quầy ba về mặt bất đắc dĩ nhìn nàng. Cảm giác được không khí hòa ái dễ gần, nàng đột nhiên dừng bước chân. Nhưng tiếng leng keng trên cửa phát ra làm nàng bị phát hiện, hai người ở quầy ba quay đầu nhìn về phía nàng.

“Hựu Lăng người đã về rồi”. Vu Hàn nhìn Hựu Lăng nhếch miệng cười một tiếng.

Nàng gật đầu đi lên trước không nhin được hỏi:

“Hai người các người mới vừa rồi nói chuyện gì nha? Thật giống như hàn huyền rất vui vẻ?”

Vu Hàn cùng Thiệu Giác không hẹn cả hai dùng ánh mắt trao đổi mới thần bí trả lời:

“Đây là chúng ta thương lượng bí mật không cho người biết”

“Được rồi, vậy các người cứ tiếp tục hàn huyền, ta xuống phòng bếp”. Đoạn Hựu Lăng có chút lúng túng, cười khan rồi đi xuống phòng bếp.

Trong phòng bếp lão Tứ đang thử làm món rượu trắng chưng cây ngưu tất mà tối qua Thiệu Giác vừa dạy.

Lão tứ nấu nướng rất tốt, đã làm ở quán được một năm, những món ăn làm ra đều được khen ngợi. Chẳng qua hắn có một thói quen vô cùng xấu, trong lúc hắn chế biến không được phép bước vào phòng bếp và phê bình hắn chế biến, nếu không chọc giận hắn, tùy thời hắn sẽ bãi công không làm. Một quản lý như nàng đây cũng nom nớp lo sợ.

Nhưng tối hôm qua, một vị khách muốn ăn thịt bò chín năm phần hẳn lại làm cho chín hơn, không giống yêu cầu liền oán trách phục vụ, phục vụ lại đem những lời nói cho lão tứ không sót một từ, thế là hắn nổi giận bãi công luôn.

Lúc ấy chính là giờ cao điểm dùng cơm ở quán, nàng quả thực không biết nên làm thế nào cho phải. Thật tốt lúc đó Thiệu Giác không nói hai lời, xuống bếp cứu nguy cho nàng.

Sau lần đó, hắn gọi nhân viên trong quán ra gặp mặt, giết gà dọa khỉ trước mặt mọi người quyết định khai trừ lão Tứ. Nói rõ nhân viên trong quán không cần phải tự cao tự đại, phải tôn trọng khách hàng, nếu ai dám lười biếng, làm bộ làm tịch kết cục như lão Tứ, nhất quyết không lưu tình.

Mọi người đều bị vẻ mặt nghiêm nghị của hắn làm cho sợ hãi, nhất là đã thấy tay nghề của lão tứ, tự biết mình cũng có thể bị thay thế, đứng một chỗ không biết làm sao đành đau khổ hướng nàng cho hắn thêm một cơ hội.

Nàng ra mặt thỉnh cầu lão tứ mới được ở lại. Bất quá hắn vẫn không dễ dàng vượt qua kiểm tra của Thiệu Giác, cảnh cáo hắn không được viện lý do này nọ, còn nói cho hắn biết sau này quán còn mở rộng, công việc của hắn rất nhiều cần phải học xong nhiều cách chế biến món ăn.

Tuy dạ ụy với lão Tứ nhưng hắn cũng nói rất xem trọng lão tứ, mình có dạy hắn mới chế biến được cũng sẽ hỗ trợ, hơn nữa sẽ tăng lương, tuyệt đối không bạc đãi hắn.

Thiệu Giác chỉ vờn vờn một ngày để thu phục lão Tứ trong khi nàng một năm trời không có kết quả. Quả thực lợi hại khiến nàng nghĩ muốn bái hắn làm sư phụ. Hắn rốt cuộc là làm sao được nha?

Nguyên một buổi tối ngày hôm qua, nàng không nhin được cứ suy nghĩ về hắn. Nghĩ thầm hắn rốt cuộc là người như thế nào, tại sao lại lợi hại như thế, không có cái gì làm khó được hắn.

Cảm giác Thiệu Giác không nên xuất hiện ở đây. Hắn thật sự là do công ty cử tới sao?

“Quản lý, người ở trong này làm cái gì?”. Đứng ở cửa bếp nhìn nàng ngồi gần người lão Tứ nhăn lông mày lại.

“A, thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta lập tức đi ra ngoài.” Nàng theo bản năng kinh hoàng xin lỗi hắn, chỉ sợ chọc giận hắn thôi.

“Chờ một chút”.

Lão Tứ đột nhiên gọi nàng lại. Khiến nàng có chút khẩn trương quay đầu lại.

“Quản lý, ta không có ý đuổi người, người không nên hiểu lầm”. Lão Tứ cũng khó xử giải thích, không hy vọng nàng hiểu lầm hắn tự cao tự đại.

Đoạn Hựu Lăng sững sốt một chút, không nghĩ tới hắn gọi nàng lại là vì chuyện này, hắn thay đổi thật lớn nha !

“Ta không có hiểu lầm. Người đang còn bận việc mà, ta không quấy rầy người.” Nàng đối hắn gật đầu nói, nói xong liền nhanh xoay người rời đi.

Đi về phía trước quầy ba thì Vu Hàn đã rời đi. Quầy ba bây giờ chỉ có hai vị tiểu thư trẻ tuổi mặc đồ hiệu đang nhìn Thiệu Giác không chớp mắt.

Hắn thật sự rất được hoan nghênh.

Thiệu Giác đột nhiên cất giọng kêu lên:

“Hựu Lăng, người đứng nơi đó ngây ngốc làm gì ? tới đây”

“Đó”. Nàng đi nhanh tiến lên “Có chuyện gì không ?”

“Quầy ba giao cho người, ta phải tranh thủ xuống bếp dạy lão Tứ.” Trong tay đang cầm sữa tươi liền đưa cho nàng, đồng thời nhẹ nhàng nháy mắt, rất nhanh xoay người hướng về phòng bếp.

Đoạn Hựu Lăng về mặt mờ mịt nhìn hắn rời đi, hoàn toàn không hiểu hắn nháy mắt với nàng là có ý gì. Hắn rốt cuộc cùng nàng ám hiệu cái gì nha ?

“Đoàn tiểu thư, Đoàn tiểu thư”

Đột nhiên xuất hiện tiếng kêu làm nàng quay đầu lại, nhìn lại cũng chính là hai vị tiểu thư kia, mới vừa rời ánh mắt nhìn Thiệu Giác không dứt.

“Là, xin hỏi có cần cái gì sao ?” Nàng lập tức trung ra nụ cười nghề nghiệp.

“Vị suất ca vừa rồi mới tới làm hòa kè ở quán nha ?”

“Hắn tên gọi là gì ?”

Hai người đồng thời mở lời hỏi làm nàng không biết nên trả lời bên nào trước.

“Hắn có bạn gái không ? đã kết hôn chưa ?”

Chẳng qua lúc này hai người bạn họ cũng ăn í, nhưng mở miệng ra thì như tình địch, tức giận dậm chân trừng mắt.

Đoạn Hựu Lăng thấy thế, thông minh đóng chặt miệng, nhận lấy phần thức ăn mà Tiểu Bình đưa đến, thông thả ăn không để ý đến hai người kia.

Hai nữ nhân trừng nhau hồi lâu mà vẫn không thấy suất ca xuất hiện liền tức giận bỏ đi không quên hừ một tiếng.

Các nàng chân trước vừa đi, Thiệu Giác chân sau từ trong bếp bước ra. Đoạn Hựu Lăng hoài nghi là hắn có ý...A ! Nàng trong lúc bất chợt bừng tỉnh đại ngộ, thì ra đây là nguyên nhân hắn nháy mắt với nàng nha !

“Người đang ở đây cười cái gì ?” Thiệu Giác vừa đi vào trong quầy ba liền thấy nụ cười quỷ dị của nàng.

“Mới vừa rồi hai vị mỹ nữ kia hỏi người kết hôn chưa, có bạn gái hay không nha !” Nàng ranh mãnh liếc hắn một cái.

“Người trả lời thế nào ?” Thiệu Giác nhìn nàng hỏi, trong mắt cũng có ý cười.

Đoạn Hựu Lăng nhún vai :

“Ta cái gì cũng không biết, muốn trả lời thế nào ?”

“Có muốn hay không ta dạy người, lần sau có lặp lại vấn đề này thì trả lời như thế nào ?” Hắn khiêu mi.

“Trả lời thế nào ?” Nàng làm bộ vô vị nhìn hắn, không muốn thừa nhận mình cũng có hứng thú với những thách thức đó. Rốt cuộc có hay không a, nàng không khỏi khẩn trương a.

“Ngươi chỉ cần trả lời với đôi phương một câu là đủ rồi” Hấn về mặt cao thâm khó lường.

“Nói cái gì ?” Nàng tò mò hỏi.

“Ta là lão bà của hấn.”

Nghe vậy, trong nháy mắt Đoạn Hựu Lăng cứng đờ ! Hoàn toàn không nghĩ đến một câu nói như vậy. Trời ạ ! Lời như vậy làm sao nàng nói ra khỏi miệng nha !?

“Chớ có nói đùa”. Nàng kinh hồn chưa kịp đưa tay vuốt ngực.

“Nhưng ta không có nói giỡn”. Hấn về nghiêm trang rất thật tình.

Nàng hoài nghi nhìn hấn, thật sự không hiểu nổi hấn có thật lòng hay không ?

“Nếu như ta nghe ngươi nói như vậy, ngươi không sợ mất đi một lượng người hâm mộ hay sao ? Hơn nữa đừng quên ta còn có con trai, nếu như ta là lão bà của ngươi thì con trai ta không phải của ngươi ?”

“Như vậy rất tốt nha, tiểu Trạch vừa thông minh khả ái vừa hiếu thuận, có con như vậy ta cầu cũng không được”

“Thiệu Giác, cái phương pháp này không thể thực hiện ! Ngươi sẽ hại ta trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích, còn nữa, ta làm sao giải thích với những khách quen về chuyện này, rằng ngươi hai năm qua không xuất hiện ?”

“Đang tìm ngươi nha. Năm đó chúng ta gây lộn, ngươi tức giận bỏ đi ngay cả mang thai cũng không cho ta biết, mà ta cũng giận không đi tìm ngươi. Không nghĩ lại khi gặp nhau ta mới biết mình có con, hai người đã suy nghĩ lại mà nói lại tình xưa”.

Đoạn Hựu Lăng há hốc mồm cứng lưỡi nhìn hấn, không nghĩ tới năng lực thấu dết của hấn, điều này thật sự là...

“Ha ! ha !” Nàng mắt không chế không nhịn được cười lớn.

Trời ạ ! Đây thật sự là chuyện cười, thật sự quá buồn cười ! Ha ha...

Thiệu Giác khẽ nhếch khóe miệng nhìn nàng, đáy mắt ngập tràn ôn nhu.

“Không cần thiết cười khoa trương như vậy chứ ? Ta rất chân thành nghĩ giải quyết vấn đề”. Hấn bắt đầu đi nhẹ vỗ về đầu.

Đoạn Hựu Lăng lắc đầu, vừa cười trong chốc lát sau mới dừng cười hấn.

“Thiệu Giác, ta phát hiện ngươi thật sự là tượng cười mặt lạnh”. Nàng vẫn là dấu không được ý cười đầy mặt.

Tượng cười mặt lạnh ? Thiệu Giác lộ ra vẻ mặt dờ khóc dờ cười. Hấn từ đầu tới cuối không nói giỡn có được hay không...

Nàng cảm thấy buồn cười ? Nhưng là hấn muốn khóc a ! Nữ nhân này tại sao lại chậm tiêu đến như vậy ?

Hấn thật sự là điên mất thôi !

Mới đi ra nhà kho lấy khoai môn cùng đường cát một tí mà thôi, khi trở lại đã thấy bên chỗ ngồi bên quầy ba đã kín khách, hơn nữa tất cả là khách nữ. Đoạn Hựu Lăng liên tiếp ba ngày đối mặt với hình ảnh giống như kiến nhìn thấy đường theo bản năng tranh giành thức ăn mà mặt không đổi sắc cũng không có cảm giác giật mình hay kinh sợ.

An tĩnh tiêu sái đi vào trong quầy ba, nàng cầm kéo cắt túi nhựa đem khoai môn đổ ra rổ tre, đường cát cũng cho vào hũ, mà bên kia quầy ba tiếng cười nói vang lên không ngớt cũng là thanh sắc nhẹ nhàng.

“Anh đẹp trai, ngươi đừng lặng yên như vậy nha, cùng tâm sự a !”

“Ngươi có bạn gái hay không, năm nay mấy tuổi ?”

“Hứng thú của ngươi là gì, bình thường lúc nghỉ ngơi thích làm gì ?”

“Buổi tối có rảnh không ta mời ngươi đi xem chiếu bóng nha ?”

“Ta thích ngươi, ngươi cùng ta gặp gỡ được không ?”

“Anh đẹp trai cho dù có nói hay không cũng mê người ! A ! Thật là đẹp trai quá a !”

Nôn ~~~Đoạn Hựu Lăng thiếu chút nữa thì phun ra. Nữ nhân bây giờ thật là hào phóng, khát khao khó nhịn sao ? Lời như thế cũng nói được, nàng thật rất muốn phun !

“Tại sao, không thoải mái sao ?”

Vẫn buồn bực vì sao nam nhân này lại không nói, rốt cuộc khi mở miệng lại dùng lời nói và ánh mắt ôn nhu khiến nữ nhân bên quầy ba hai mắt tròn to. Tất cả ánh mắt tập trung trên người nàng.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì”. Chỉ là nghĩ muốn ới mà thôi, nàng dùng ánh mắt nói với hắn.

Thiệu Giác kéo nhẹ khóe miệng, đại khái biết được ý tứ của nàng. Thật ra hắn đã rất nhẫn nại đến muốn tổn hao sức khỏe lắm rồi.

“Anh đẹp trai, người vì sao lại thiên vị, chỉ ôn nhu với mình Đoàn tiểu thư như thế ? Chúng ta sẽ ghen tị đó !”

“Đúng nha ! Đoàn tiểu thư đã làm mẹ rồi đó, người hắn là đem lực chú ý trên người bọn ta mới đúng”

“Không sai, không sai, đừng đem lực chú ý đặt trên người phụ nữ, nếu để ý thì nên để ý đến tiểu thư xinh đẹp, đúng không ?” Nói xong liền liếc mắt đưa tình với hắn.

Phụ nữ ? Đoàn Hựu Lăng không nhận được liếc mắt. Nếu như nàng nhớ không lầm thì tuổi tác của họ cũng không thua gì nàng, có mấy người còn lớn tuổi hơn nàng, có cần thiết nói nàng giống như sắp đến thời kỳ mãn kinh được không ?

“Thật xin lỗi, ta nghĩ các người có thể làm một chuyện”. Thiệu Giác mỉm cười nhìn bọn họ mở miệng.

“Chuyện gì, suất ca ?”

“Hựu Lăng là lão bà của ta”

Đoạn Hựu Lăng xanh mặt.

“Lão công đối với lão bà ôn nhu, đem lực chú ý để trên người lão bà là chuyện đương nhiên không phải sao ? Lão bà ?”. Hắn chậm rãi nói hết lời liền cúi xuống hôn hít nàng đã bị dọa biến thành đầu gối.

Đoạn Hựu Lăng cả người lại cứng ngắc, kinh ngạc không biết làm sao lại không dám lộn xộn. Bởi vì toàn bộ nữ nhân đã đờ hình trạng nàng không chớp mắt, dường như hận không thể giết nàng ngay tức khắc.

Xem xem, nàng đã nói đây không phải là ý hay, sẽ hại nàng trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích nha, nàng thật sẽ bị Thiệu Giác hại chết nha !

“Đoàn tiểu thư, suất ca nói là sự thật sao ? Người là lão bà của hắn?” Mỗ nữ ghen tị đề cao thanh âm chất vấn.

“Ách...”

“Lão bà, giấy không thể gói được lửa, quan hệ của chúng ta sớm hay muộn cũng nên để mọi người biết, vẫn là công khai thôi”. Thiệu Giác cúi đầu nhìn nàng không chớp, không tiếng động thỉnh cầu.

Giấy không thể gói được lửa, giống như người nói. Nàng cũng dùng ánh mắt trả lời, thần sắc rất khẩn trương.

Chờ lâu không nghe câu trả lời, hắn lần nữa dùng ánh mắt khẩn cầu rất ôn nhu khiến người khác khó có thể từ chối.

Đoạn Hựu Lăng chống đỡ không nổi ánh mắt của hắn đành nhìn về phía mọi người đang chờ câu trả lời, gật đầu, “Đúng”

“Ông trời của ta a !” Có người thét chói tai.

“Ta không tin !” Có người lắc đầu.

“Tại sao các người lúc trước không nói ?”

“Tại sao ta chưa nghe người đề cập tới hắn ?”

“Tại sao ta chưa thấy người đi tìm Đoàn tiểu thư, một hai năm qua một lần cũng không thấy ?”

“Đây là chúng ta gần đây mới gặp lại”. Thiệu Giác không nhanh không chậm trả lời.

“Gần đây mới gặp lại ?”

“Năm đó vì nguyên nhân gây lộn, Hựu Lăng trong lúc tức giận rời nhà trốn đi, ngay cả mang thai cũng không nói cho ta biết, mà ta cũng tức giận nên không đi tìm nàng. Chúng ta cứ như vậy tách ra nhiều năm, cho đến gần đây mới nói lại tình xưa, cả nhà đoàn viên.” Hắn thở dài giải thích, trong giọng nói đầy ý tứ biết vậy chẳng làm.

Đoạn Hựu Lăng nhanh chóng cúi đầu xuống giống như đang hối hận năm đó trốn nhà đi, nhưng trên thực tế nàng đang nhin cười. Trời ạ ! Hắn thế nhưng đem chuyện bịa đặt ra để nói. Trời ạ ! trời ạ ! trời ạ ! Làm sao bây giờ, nàng sắp bật cười rồi nha !

“Các người thật sự là vợ chồng ?”

Thiệu Giác gật đầu, cúi xuống nhìn nữ nhân trong ngực đang nhìn cười, trong lòng không khỏi thở dài.

“Nhưng là ta không thấy các người đeo nhẫn trên tay nha ?” Còn có nữ nhân cố chấp không muốn tin chuyện này.

“Nhẫn sao ?” Hắn sắp chịu không nổi nữa. Nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của nàng, hắn tưởng tượng bộ dáng lúc mình đem nhẫn đeo vào ngón tay nàng.

“Tôi nay chúng ta đi chọn lại nhẫn được không ?” Hắn thâm tình nhìn nàng cười một tiếng rồi ngừng lại như cố ý nói cho người khác nghe “Lúc trước nhất thời tức giận ta không nên vứt nó đi, thực xin lỗi”

Đến đây, cho dù có người không muốn tin tưởng cũng bị đánh bại dưới ánh mắt ôn nhu chăm chú nhìn Đoạn Hựu Lăng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Lão Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Bọn họ là vợ chồng...

Anh đẹp trai mới tới là lão công của Đoàn tiểu thư...

Bọn họ xa cách gấp lại, nối lại tình xưa, suất ca ngàn dặm tìm vợ, yêu thâm thiết Đoàn tiểu thư...

Lời đồn càng đồn càng lớn, kỳ quái ở chỗ lời đồn càng ngày càng nhiều, nhà trọ tám tầng lại có thêm một truyền thuyết hạnh phúc, thì lượng khách tò mò tới quán càng đông, quán cà phê phát triển không ngừng, tiền thu về rất nhiều, đây là chuyện mà trong mộng Đoạn Hựu Lăng cũng không nghĩ tới.

Chuyện vui cũng không quên kèm theo lo lắng, nữ nhân kéo đến tìm nàng cũng ngày một nhiều hơn.

“Nghe nói người là lão bà của Thiệu Giác ? Thật là kỳ quái, tại sao ta chưa từng nghe qua hắn đã từng kết hôn ?”

“Lời đồn đãi là giả a ? Bằng người mà cũng đòi xứng đôi cùng Thiệu Giác ?”

“Đàng hoàng thừa nhận sao, con của người vốn không phải cùng Thiệu Giác mà cùng nam nhân khác sinh a ?”

“Người không cần đắc ý, nếu Thiệu Giác nhiều năm qua đối với người hờ hững có thể thấy được hắn căn bản không thương người, trở về bên người chẳng qua là vì đứa trẻ mà thôi, ta cũng sinh con được cho hắn ?”

Gần đây nàng chỉ cần ra ngoài làm việc sẽ vô duyên vô cớ giữa đường bị chặn lại sau đó nhận được một trận chê cười, thật là bất đắc dĩ. Bất quá như thể cũng thấy được Thiệu Giác được rất nhiều phụ nữ theo đuổi.

Hắn hẳn là có bạn gái đi ? Nhưng là chưa từng thấy hắn mang bạn gái tới quán hoặc là bạn gái đến tìm hắn nói chuyện đâu ? Nàng không ngăn ngại bạn trai mình dây dưa với người khác sao ? Hay là nàng sớm biết đây chỉ là diễn trò mà thôi ?

Diễn nha...

Nhìn mình trong gương đưa tay sờ nhẹ môi dưới làm nàng không khỏi đỏ mặt. Rõ ràng chỉ đụng nhẹ một cái mà thôi, tại sao đến bây giờ nàng quên không được nhiệt độ trên môi hắn, không quên được trong nháy mắt dừng lại hô hấp, tim đập rung lên rung động cảm thụ chứ ?

Diễn trò là diễn trò, hắn có cần thiết trước mặt mọi người hôn nàng không ? Bạn gái của hắn biết được chuyện này thì sao ? Đối với bạn trai hôn nữ nhân khác, nàng chẳng lẽ một chút tức giận cũng không, một chút ngăn ngại cũng không sao ?

“Bì bõm...”

Trong nhà vệ sinh truyền đến âm thanh chứng tỏ bên trong có người.

Đoạn Hựu Lăng vội vàng bỏ tay trên môi xuống, nhanh chóng rút khăn giấy lau khô tay liền xoay người chuẩn bị đi ra khỏi nhà vệ sinh nữ.

Đột nhiên một cánh tay vươn ra ngăn cản nàng dừng bước.

Nàng ngây ngốc một chút, không giải thích được ngẩng đầu nhìn hướng đối phương.

“Ngươi mạnh khỏe, có vấn đề gì cần ta giúp đỡ sao ?” Nàng mỉm cười khách khí hỏi.

“Ngươi có cái gì tốt ?”

Đối phương lạnh lùng đem ánh mắt nhìn nàng từ đầu tới chân, ngẩng đầu khinh thường lên tiếng, cho nên nàng biết đây cũng là một nữ nhân hâm mộ Thiệu Giác chạy tới nàng lên mặt.

“Thật xin lỗi”. Nàng hướng đối phương khẽ mỉm cười gật đầu, quyết định vòng qua nàng rồi đi.

Thân là quản lý nàng tuyệt đối không thể cùng khách có xung đột, lấy nguyên tắc phục vụ khách hàng là thượng đế, cho dù đối phương có chủ tâm đập phá cũng giống nhau.

“Đứng lại !” Nữ nhân lớn tiếng quát, một lần nữa tới ngăn cản nàng.

Đoạn Hựu Lăng thờ dãi, bất đắc dĩ dừng bước nhìn đối phương.

“Ngươi có cái gì tốt ?” Nữ nhân lần nữa khinh thường nhìn nàng bình phẩm từ đầu tới chân.

“Gương mặt xấu xí, vóc người cũng không được, lớn lên béo nục béo nịch, toàn thân toát lên ưu điểm của một nữ nhân xấu xí, bằng ngươi cũng muốn gả cho Thiệu Giác ? Quả thực là nằm mộng !”

Nàng có thể không tốt một chút không sao.

“Đừng cho là ta không biết các ngươi căn bản không có quan hệ vợ chồng, ta đã điều tra qua.” Nữ nhân cười lạnh, đắc ý như đang nhúng tay.

Đoạn Hựu Lăng kinh ngạc xanh mặt. Không nghĩ tới sẽ có người làm ra như vậy.

“Ngươi không nghĩ tới sao ?” Nữ nhân nhìn nàng, vẻ mặt đắc ý càng hiện rõ.

“Vậy thì như thế nào, bây giờ không phải vợ chồng thì sau này không có nghĩa là không phải ?” Nàng không tự chủ cãi lại.

Tựa hồ không nghĩ tới nàng có phản kích, nữ nhân ngây ngốc sững sờ một chút nhưng ngay sau đó cười lạnh lộ ra vẻ giễu cợt :

“Đoạn Hựu Lăng, mười bốn tuổi cha mẹ đều mất trở thành cô nhi được cậu mợ nhận nuôi. Tại trường học thành tích trung bình, không có ưu điểm đặc biệt gì, chỉ có tình yêu không tệ lắm mà thôi. Hai mươi hai tuổi hành động không suy nghĩ, không biết xấu hổ, chưa lập gia đình đã mang thai bị đuổi ra khỏi nhà, từ đó đoạn tuyệt lui tới.”

Nàng sắc mặt trắng nhợt khiếp sợ không nói ra lời. Nàng thậm chí còn điều tra quá khứ của mình, chuyện này thật quá mức !

“Như ngươi không đúng tí nào, giao hữu quan hệ phức tạp, chưa lập gia đình đã mang thai để bị đuổi ra khỏi nhà cắt đứt quan hệ, nói khó nghe một chút căn bản ngươi rách giầy cho Thiệu Giác cũng không xứng, lại nghĩ gả cho hắn, cùng hắn trở thành vợ chồng ? Thật là không biết xấu hổ ! Ta thấy tiểu dã chủng kia là di truyền từ ngươi cũng không biết xấu hổ sao ?”

Tiểu dã chủng ? Nàng lập tức khép lại đôi mi thanh tú.

“Hắn lại dám gọi Thiệu Giác là ba ba, hắn cũng không phải do Thiệu Giác sinh, dựa vào cái gì mà làm con của hắn ? Nay nhất định là ngươi dạy đúng không ? Thật là thượng bất chánh hạ tắc loạn, ta xem hắn sau này trưởng thành cũng không ra gì.”

“Ngay cả như vậy, người Thiệu Giác ưu ái là ta cũng không phải ngươi, không phải sao ?” Đoạn Hựu Lăng đột nhiên cúi đầu nắm chặt quả đấm.

“Ngươi nói gì ?”

“Bất kể ta tốt xấu thế nào thì người Thiệu Giác yêu mến, lựa chọn muốn kết hôn là ta chứ không phải ngươi !” Nàng đột nhiên ngẩng đầu vẻ mặt kiên định lạnh lùng, tuyệt đối không quan tâm đến lời vừa nói ra đến cỡ nào tức chết người, bởi vì nàng đang giận điên người !

Nữ nhân này phê bình nàng còn chưa tính, đến con trai nàng cũng không buông tha, cái gì gọi là thượng bất chánh hạ tắc loạn ? Cái gì mà sau này lớn lên sẽ không ra gì ? Cô ta chưa nghe qua trẻ nhỏ là vô tội sao ? Cô ta thật sự quá đáng giận, quá ghê tởm !

“Ngươi...ngươi, cái nữ nhân không biết xấu hổ !”

Nữ nhân giận quá hóa then, nhất thời giơ tay lên muốn bạt tai nàng, Đoạn Hựu Lăng nhanh tay lẹ mắt bắt được tay cô ta không để cho cô ta động thủ đánh người.

“Tôi nể cô là khách của quán nên mới nhượng bộ cô ba phần, cô tốt nhất không nên được voi đòi tiên” Nàng lạnh lùng cảnh cáo.

“Cô cái đồ không biết xấu hổ ! tiện nhân ! đồ quái dị ! Đừng tưởng rằng Thiệu Giác thật sự thích cô, chẳng qua anh ấy thấy cô đáng thương, cảm thấy cô mang gánh nặng chưa lập gia đình đã làm mẹ nên tạm thời ở cùng một chỗ với cô vậy thôi, cô thật nghĩ mình đủ để gả cho anh ấy, thật là không biết xấu

hồ !” Đôi phương lại tiếp tục mở miệng anh hùng.

“Cô thấy bản thân mình không chiếm được anh ấy nên mới nói như vậy” Nếu cô ta không lễ phép thì ta đây cũng không cần kiêng dè gì.

“Cô...” Cô ta xanh mặt trợn mắt, tức giận không kiềm chế được liền đưa tay hung hăng đánh nàng.

“Ba !” Trong nhà vệ sinh vang lên một âm thanh lớn.

Đoạn Hựu Lăng bị đánh mặt nghiêng qua một bên, trừ cảm giác nóng rát đau đớn trên mặt còn có vẻ khó tin cùng khiếp sợ. Nàng không nghĩ đến cô ta dùng tay còn lại đánh mình, càng không nghĩ tới cái tát đó lại mang nhiều đau đớn như vậy !

Hựu Lăng xoa xoa mặt ngẩng đầu nhìn cô ta, chỉ thấy cô ta hất cằm lên khiêu khích nhìn mình, tuyệt không có vẻ gì là hối lỗi khi động thủ đánh người.

“Nói xin lỗi” Đoạn Hựu Lăng lạnh lùng mở miệng.

“Cô là cái đồ không biết xấu hổ rất đáng bị đánh, tôi làm sao phải giải thích cùng cô ?”

“Nếu như cô không xin lỗi tôi liền đi nói cho Thiệu Giác. Cô hẳn là không muốn cho Thiệu Giác biết mình là người đàn bà chanh chua đã động thủ đánh người sao ?”

Cô ta đột nhiên biến đổi sắc mặt.

“Nói xin lỗi” Hựu Lăng nhìn cô ta không chớp mắt cố gắng đè nén tức giận.

“Cô cho rằng anh ấy tin lời cô nói ?”

“Không tin có thể thử”

Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, kiềm chế tức giận nhìn chăm chăm Hựu Lăng, hận không thể bay đến xé xác Hựu Lăng.

“Nói xin lỗi” Nàng nhắc lại lần nữa.

Cô ta nắm chặt tay, cắn chặt răng, phần hận nhìn nàng một lúc lâu mới cam tâm tình nguyện hé ra một tiếng “Thật xin lỗi”

“Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cô” Nàng khẽ hất cằm, ngạo nghễ gật đầu, trực tiếp bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Chẳng qua bộ dáng cao ngạo của Đoạn Hựu Lăng giống như dầu đổ vào lửa, làm cho cô ta tức giận mất hết lý trí không chút nghĩ ngợi liền giơ chân ra, hung hăng đẩy nàng một cái.

Đoạn Hựu Lăng không nghĩ cô ta lại làm như vậy khiến cả người mất thăng bằng ngã nhào về phía trước, “Phanh” một tiếng, Hựu Lăng đụng phải bậc cửa nhà vệ sinh, còn dọa người vừa bước vào thất kinh hét lên.

“A !”

Tiếng thét chói tai che đi tiếng ngã xuống của Đoạn Hựu Lăng nhưng đồng thời cũng gây ra sự chú ý. Thân cũng là người phụ trách trong quán, Thiệu Giác tức tốc từ trong quầy ba vọt ra.

“Xảy ra chuyện gì ?” Hần nhanh chóng đi đến nơi xảy ra chuyện, người chưa tới đã cất giọng hỏi, sau một giây nhìn thấy người nằm trên mặt đất bỗng nhiên sợ hãi kêu lên “Hựu Lăng !”

Thiệu Giác thật nhanh vọt tới bên người nàng, cẩn thận đỡ nàng từ sàn nhà lên.

“Tại sao, tại sao lại ngã, xảy ra chuyện gì, có bị thương không ?” Thiệu Giác chân mày nhíu chặt, vẻ mặt lo lắng vén tóc xoa trước mặt nàng lập tức nhìn thấy trên trán nàng vết thương rướm máu, cả người đột nhiên kinh sợ.

“Chảy máu !” Cô gái khi hồi thét chói tai đứng một bên hoảng sợ nói.

Đoạn Hựu Lăng đầu có chút choáng váng muốn đưa tay sờ xem thế nào liền bị Thiệu Giác ngăn lại.

“Đừng đụng” Thiệu Giác nói.

“Tại sao ?” Nàng mờ mịt hỏi.

“Vi khuẩn sẽ lây vào miệng vết thương”

Ánh mắt nhìn từ vết thương trên trán xuống gò má đang ửng đỏ, vừa rồi cứ tưởng nàng té ngã, nhưng rõ ràng trên má kia vẫn còn dấu vết của bàn tay để lại.

Ánh mắt trầm xuống nhìn về nhà vệ sinh nữ sau đó buông người trong ngực ra liền đứng dậy đi vào.

“Thiệu Giác” Đoạn Hựu Lăng muốn gọi lại ngăn cản nhưng không thành công.

Ở bồn rửa tay không có bóng người, hai gian nhà cầu cửa gỗ đóng chặt an tĩnh không tiếng động. Thiệu Giác đi tới cánh cửa thứ nhất mở ra, bên trong không có ai, đến cánh cửa thứ hai thì bên trong khóa.

“Đi ra ngoài” Hần chỉ nói ba chữ.

Cửa vẫn yên lặng không tiếng động.

“Đi ra ngoài” Hần nói thêm lần nữa.

Cửa nhà cầu vẫn an tĩnh một chút âm thanh cũng không có.

Không có báo trước, Thiệu Giác đột nhiên đưa chân đạp vào cửa gỗ.

“Phanh !”

“A !” Đột nhiên xuất hiện một tiếng vang lớn làm cho cô ta trốn bên trong hét lên.

“Tôi nói lại lần nữa, đi ra ngoài” Thiệu Giác giọng nói lãnh khốc vô tình chậm chạp nói ra thêm lần nữa.

Bên trong truyền ra tiếng nước nổ sọt hãi của cô ta sau đó một tiếng “lách cách” cửa nhà cầu mở ra.

Chỉ thấy cô ta mặt không có chút máu, mắt rung rung, đôi môi cùng hai chân run run, thân hình co rúm nhìn Thiệu Giác vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt như băng, cả người phát uy khiến người ta sợ hãi.

“Cô động thủ đánh cô ấy phải không ?” Trên mặt của hắn không lộ vẻ gì nhưng sự tức giận từ người hắn toát ra mạnh mẽ.

Cô ta khủng hoảng lắc đầu nhưng ánh mắt bén nhọn đang nhìn rất gần liền nước nổ gạt đầu.

“Cô ấy ngã cũng do cô hại”

Cô ta vừa gạt đầu một cái, Thiệu Giác lộ ra ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo, không chút nghĩ ngợi giơ tay lên. . .

“Thiệu Giác !” Đoạn Hựu Lăng lớn tiếng kêu lên, nhanh chóng tiêu sái đến bên cạnh hắn. Nàng một tay cầm khăn che ở vết thương, một tay đặt lên vai hắn khẽ lắc đầu.

Thiệu Giác mím chặt môi gắt gao nhìn nàng.

“Không nên” Nàng lại lắc đầu, hai mắt đầy khăn cầu.

Hắn nhìn nàng một lát, tay nắm chặt thành nắm đấm mới hạ tay xuống.

“Cút ngay đi !” Hắn cắn chặt hàm răng, từng chữ một nói cô ta :

“Sau này không nên để tôi thấy cô xuất hiện ở đây nữa, cút ngay đi !”

“Bộ dạng của anh rất dọa người, cười một cái có được không ?”

Đoạn Hựu Lăng ngồi trên giường, còn Thiệu Giác ngồi trên chiếc ghế duy nhất ở trong phòng xử lý vết thương ở trán. Suốt cả buổi vẫn mang vẻ mặt rất nghiêm túc, rất căng thẳng, chân mày nhíu chặt không giãn ra được một tí khiến nàng không nhìn được mở miệng trêu chọc.

Ánh mắt của hắn dò xuống nhìn nàng một cái, vẫn là vẻ mặt không thay đổi tiếp tục băng bó xong vết thương.

“Thiệu Giác, anh đừng như vậy nha, cười một cái có được không ?”

Về mặt vẫn là không thay đổi.

“Thật ra thì đây chỉ là xây xát ngoài da mà thôi, mấy ngày sau là tốt lên thôi” Nàng an ủi hắn không hy vọng hắn tự trách.

Thiệu Giác như cũ buồn bực không lên tiếng, biểu hiện trên mặt thủy chung như một tiếp tục căng thẳng. Băng bó vết thương cho nàng xong, hắn vẫn buồn bực không lên tiếng thu dọn đồ đạc.

“Thiệu Giác !” Vẫn không được đáp lại khiến Hựu Lăng có chút tức giận liền đưa tay ngăn không cho hắn thu dọn.

“Anh muốn mang khuôn mặt này quay lại làm việc sao ? Anh muốn dọa khách trong quán bỏ chạy sao ? Anh muốn cố gắng của chúng ta lần này như

muối bỏ bể sao ?”

“Cô ta sao lại muốn đánh em ?” Hấn đột nhiên mở miệng, trong giọng nói không có chút nhiệt độ.

“Cái gì ?” Đoạn Hựu Lăng ngây ngốc một chút.

“Cô ta sao lại muốn đánh em ?” Hấn nhắc lại lần nữa.

Đoạn Hựu Lăng nhìn hấn nhún nhún vai không muốn trả lời. Hấn thông minh tài trí như vậy, nàng nghĩ hấn cũng đã sớm biết nguyên nhân nếu không thì tại sao lại tức giận như vậy.

“Tại sao không trả lời anh ?”

“Mọi chuyện đã xảy ra, cũng qua rồi cần thiết phải hỏi nguyên nhân nữa không ?” Nàng cố gắng để cho không khí dễ chịu chút ít, “Huống hồ đây không phải là lỗi của ai hết, nếu em không vào nhà vệ sinh thì cũng không phát sinh chuyện vừa rồi, cho nên...” Nàng nhún vai tỏ vẻ hiểu biết.

“Bất quá như vậy...” Nàng chuyển đề tài chột lẹ ra về mặt sợ hãi :

“Em cho tới bây giờ chưa từng thấy qua anh tức giận như vậy, anh biết lúc đập cửa đã dọa cho mọi người sợ chết khiếp không ?”

Một tuấn nam đẹp trai, ưu nhã như vậy lại đi đập cửa, thật làm cho mọi người mở rộng tầm mắt.

“Em không nên nói sang chuyện khác, tại sao cô ta đánh em mà em cũng không đánh lại ?” Hấn một chút cũng không bị nàng dẫn dắt sang chuyện khác.

Nhìn bộ dạng của hấn, nếu không biết điều trả lời vấn đề thì nhất quyết hấn không từ bỏ ý đồ. Đoạn Hựu Lăng không nhịn được thờ dài một hơi.

“Anh chắc đã nghe qua câu nói : hòa khí sinh tài ?”

Hấn khó có thể tin trọn to hai mắt : “Em vì kiếm tiền mà không màng đến tính mạng ?”

“Làm gì khoa trương như vậy chứ ? Chẳng qua bị một cái tát và một vết thương nhỏ mà thôi”

“Đó là do em may mắn” Hấn giận không kiềm được rống lên :

“Nếu như lúc em té ngã khi cửa không có người đẩy cửa vào, em đụng vào cửa thì có chắc là bị thương một lỗ nhỏ như vậy không ? Nếu như cửa có gì bén nhọn thì em còn đứng ở đây nữa không ?”

“Cho nên ý của anh là nên đánh lại khách sao ?” Nàng bắt đắc dĩ nhìn con sư tử đang nổi giận.

Thiệu Giác mím chặt môi, ngực phập phồng tức giận nhìn nàng.

“Anh không nên tức giận như vậy có được không, dù sao em chỉ bị một vết thương nhỏ mà thôi, coi như trong rủi gặp may đi” Nàng ôn nhu trấn an hấn.

“Trong rủi gặp may ? Em có biết vết thương này sẽ để lại sẹo ?”

“Là sao, có nghiêm trọng như thế sao ?” Nàng đưa tay sờ sờ vết thương đã được băng lại, vẻ mặt bình tĩnh tuyệt không để ý như lời nói.

“Em...em thật làm anh tức chết !” Thấy nàng vẻ mặt vô vị khiến hấn vô cùng buồn bực.

Đoạn Hựu Lăng vẻ mặt vô tội nhìn hấn, biểu hiện trên mặt như có ý nói “ta làm sai cái gì sao?”

Thiệu Giác vô cùng tức giận trợn mắt nhìn nàng, đột nhiên không nói hai lời đứng dậy bỏ đi.

Đoạn Hựu Lăng không hiểu gì gãi gãi đầu, đứng dậy đi tới bàn trang điểm nhìn nhìn vết thương đã quấn gạc một lát sau đó mới rời phòng quay lại quán.

Nàng vừa xuất hiện lập tức nhận được quan tâm từ bốn phía.

“Đoàn tiểu thư, cô có khỏe không ?”

“Đoàn tiểu thư, cô có muốn đi bệnh viện kiểm tra không ?”

“Đoàn tiểu thư, vết thương có đau hay không ? không ảnh hưởng tới đầu chứ ?”

“Quản lý, cô có muốn nghỉ ngơi một ngày ? Chuyện trong quán giao lại cho chúng tôi xử lý đi” Ngay cả sinh viên làm thêm cũng không khỏi lo lắng.

“Tôi vẫn tốt, không có chuyện gì, cảm ơn mọi người đã quan tâm” Nàng đối với sự quan tâm của mọi người chỉ mỉm cười “Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không có việc gì”

“Có thật không, quản lý ? Tiểu Bình hồ nghi hỏi.

Nàng gật đầu.

“Kia...quản lý” Tiểu Bình muốn nói lại thôi.

“Gì vậy ?” Nàng hỏi

Tiểu Bình rụt rè nhìn về phía quầy ba : “Có biện pháp gì hay không ?”

Đoạn Hựu Lãng nhìn theo, chỉ thấy bên trong quầy ba Thiệu Giác mang về mặt rất khủng khiếp, bốn phía một mảnh âm trầm khiến chỗ ngồi bên quầy ba lúc nào cũng chật kín nay không một bóng người, còn những người ngồi gần đó cũng cảm như hén không dám mở miệng nói chuyện.

“Tôi biết rồi” Nàng gật đầu với Tiểu Bình.

Tiểu Bình nghe vậy khẩu khí có chút nói lỏng.

Hựu Lãng đi vào bên trong quầy ba đến bên cạnh Thiệu Giác thấp giọng nói :

“Anh thật muốn dọa khách trong quán chạy hết đi phải không, Thiệu Giác ?”

Hắn trầm mặc không nói, không để ý tới nàng.

“Thiệu Giác !” Nàng đưa tay kéo kéo áo hắn, giọng rất cầu khẩn.

“Em không ở trong phòng nghỉ ngơi, ra đây làm gì ?” Hắn rút cuộc cũng mở miệng nhưng giọng vẫn lạnh nhạt nghe như đang còn tức giận.

“Anh đừng tức giận có được hay không ? Cùng lắm em nghe anh, lần sau có người đánh mình thì đánh lại không kể là khách hay không, có được không ?” Nàng cùng hắn nói giỡn nhưng vẫn nhìn hắn chằm chằm.

Thấy thế, nàng vừa mở miệng nói vừa làm một bộ dạng rất chi là vô tội.

“Thiệu Giác, lúc khác tức giận có được không ? Mọi người đều bị anh hù chết rồi” Nàng bắt đầu nhìn xung quanh.

“Kia tốt nhất” Hắn đột nhiên cười lạnh.

“Thiệu Giác !”, đem tầm mắt trở về, không hiểu nhìn hắn.

“Em đối với các nàng khách khí, các nàng tự nhiên cũng không kiêng sợ sẽ tùy tiện làm bậy cho nên lúc này cần thiết phải ra uy”

Đoạn Hựu Lãng ngẩn ngơ, không nhận được cảm thấy buồn cười

“Ra oai phủ đầu như thế nào ?”

Thiệu Giác lạnh lùng nhìn nàng một cái “Buồn cười ?”

“Ách, có một chút”

Hắn tiếp tục nhìn chằm chằm nàng, sau đó đột nhiên đưa tay kéo nàng vào trong ngực liền cúi xuống hôn nàng.

Đoạn Hựu Lãng trong nháy mắt ngây người, hai mắt tròn tròn nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt. Hắn hôn nàng, hắn thế nhưng hôn nàng !

“Nhắm mắt lại” Hắn vẫn không rời môi của nàng nói.

“Cái...cái gì?” Nàng ngây ngốc lắp bắp nói.

Hắn không phải như vậy đi, chẳng qua là nâng mặt nàng lên sau đó chuyển qua hôn nàng, mãnh liệt mà cuồng nhiệt mút hôn nàng, thiếu chút nữa đem bọn họ bên quầy ba bóc cháy, không đúng, làm cho nàng thiêu hủy mới đúng.

Qua một lúc lâu hắn mới chậm rãi ngẩng đầu, nhưng nàng cả người ngơ ngác ngây ngốc, bị hôn đến cả người vô lực không biết xảy ra chuyện gì.

“Bíp bip...”

Lúc này trong quán có người dùng sức huyết sáo làm cho hai người đang nhìn nhau bình tĩnh, nhất là Đoạn Hựu Lãng-người không biết xảy ra chuyện gì.. Chỉ thấy nàng hai mắt tròn to, gương mặt phồng hồng đến tận lỗ tai, cuối cùng ngay cả cổ cũng đỏ lên, cả người vừa thẹn vừa lung túng đơ tại chỗ không biết làm thế nào cho phải.

Trời ạ, trời ạ, đây rốt cuộc là...Hắn làm sao có thể...A, trời ạ !

Cho dù sẽ bị cười, sẽ trở thành mục tiêu cho mọi người chọc ghẹo, nàng vẫn không có biện pháp ngăn mình nghĩ đến dự vọng, cho nên nàng nhanh chóng xoay người, một giây sau đã bị người ta ôm chặt eo, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

“Lúc trước phát sinh chuyện ngoài ý muốn, vậy người không tận mắt thấy cũng nghe nói chứ ?” Thiệu Giác đột nhiên hướng về phía mọi người cất giọng nói.

Đoạn Hựu Lăng ngạc nhiên quay đầu lại nhìn hắn không biết hắn muốn làm cái gì ?

“Tôi ở đây thận trọng cảnh cáo những người không có hảo ý, nếu như các người làm tổn thương đến một sợi tóc của nàng tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua, bất kể là nam nhân hay nữ nhân” Hắn nhất nhất quét qua các gương mặt trong quán, lãnh khốc vô tình cảnh cáo.

“Thiệu Giác !” Đoạn Hựu Lăng thấp giọng kêu lên vội vàng giải thích với khách “Hắn là nói giỡn, mọi người đừng coi là thật, đừng coi là thật”

“Các người có thể xem lời của tôi là nói giỡn, nhưng nếu thật xảy ra chuyện gì ta tuyệt đối sẽ không như hôm nay bỏ qua” Âm thanh thiếu nhiệt độ rõ ràng cảm giác uy hiếp.

“Chớ nói !” Đoạn Hựu Lăng vừa vội vừa tức.

“Nếu như các người không tin thì cứ thử xem” Hắn cười lạnh nhìn mỗi người, khí thế mườì phần.

Đoạn Hựu Lăng đột nhiên nhắm hai mắt lại cảm giác như mình té xỉu. Hắn thật sự muốn phá hủy cố gắng của mọi người có phải hay không ? Nàng đột nhiên cầm chặt tay hắn kéo ra khỏi quầy ba.

“Thật xin lỗi, chúng ta hiện tại không tiếp được mọi người” Nàng đối với mọi người nặn ra nụ cười, sau đó dùng lực lôi kéo Thiệu Giác trở lại phòng.

Nàng giận thật à !

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Lão Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Anh tại sao phải làm như vậy ? Anh có biết làm như vậy sẽ hủy hoại cố gắng của chúng ta, sẽ ảnh hưởng đến doanh thu của quán nha ?” Cửa phòng vừa đóng lại, Đoạn Hựu Lăng nhìn không được nổi đóa lên.

“Đầu óc của em chỉ chứa mỗi doanh thu thôi sao ?” Hắn cũng không cam chịu, tức giận hỏi ngược lại.

“Nếu không như vậy thì vì đâu, anh cũng biết ba tháng nay đối với em rất quan trọng, tại sao anh còn làm như vậy ?” Nàng tức giận nói, không cho là mình quan tâm đến doanh thu là sai.

“Bởi vì anh rất tức giận !” Hắn lớn tiếng điên cuồng hét lên dọa nàng nhảy dựng.

“Bị thương là em chứ không phải anh, anh tức giận cái gì ?” Nàng không giải thích được hỏi, sau còn nói thêm :

“Em cũng không trách anh nha”

“Em thật sự không hiểu hay là cố tình không hiểu ?” Hắn buồn rười rượi nhìn chăm chăm nàng.

“Anh muốn em biết cái gì sao không nói rõ ra ?” Nàng bây giờ tức giận át cả lý trí đâu còn suy nghĩ được gì chứ.

“Anh đã thích em !” Thiệu Giác đột nhiên tức giận không thể khống chế được rống lên, nữ nhân này rốt cuộc thần kinh không ổn định đến mức nào, hắn muốn nhanh tức chết đi.

Đoạn Hựu Lăng ngây cả người, không nghĩ đến có thể nghe câu đó.

“Người yêu của anh bởi vì anh mà bị thương, còn bị thương trước mắt anh, tại sao anh lại có thể không tức giận ?” Nếu đã nói rõ ra hắn cũng không muốn để tức giận trong lòng.

“Anh giận đến mức muốn bắt người đàn bà kia lại đánh cho một trận, đem sự ghen tỵ, lòng ác ý đối với em ra đánh chết, muốn cảnh cáo các ả kia tránh xa em ra một chút. Anh tức chết !” Hắn tức giận đi tới đi lui trong phòng.

Sau khi cùng nàng chung đụng, hắn biết mình có thể thích ứng với những việc làm của nàng, nhưng là hắn không nghĩ tới chuyện sẽ phát sinh nhanh như

vậy.

Lúc nhìn thấy nàng nằm trên mặt đất, lòng ngực đột nhiên đau thắt, cái loại cảm giác sợ hãi này đến bây giờ vẫn còn. Liếc thấy mặt của nàng bị thương chảy máu, hấn liền mất đi lý trí.

Hấn thật không nghĩ tới nàng chiếm cứ tim mình lại nhanh như vậy, nhưng là chuyện đã xảy ra hấn không muốn kháng cự. Hấn chỉ tức giận tâm ý của mình đối với nàng bất tri bất giác nàng không cảm nhận được, còn có nàng vì hấn mà bị thương, cư nhiên như thế còn để ý đến doanh thu lợi nhuận, điểm này thật sự muốn làm hấn tức điên !

Đoạn Hựu Lăng ngạc nhiên nhìn hấn, cả người ngây như phỗng, trong đầu không ngừng vang lên tiếng hấn vừa nói ra “Anh đã thích em !”

Hấn thích nàng ? Chuyện này có thật không ? Làm sao có thể ? Nàng làm mẹ khi chưa có gia đình, đã có con lớn năm tuổi nha, hơn nữa cũng không ăn diện, lớn lên rất bình thường, ít nhất so với các nàng trong nhà trọ này thì nàng rất tầm thường, hấn làm sao có thể thích nàng chứ ? Là nói đùa cùng nàng sao ?

“Làm sao anh có thể thích em chứ ? Anh đừng nói đùa” Nàng áp ứng mở miệng.

“Em thật sự muốn anh tức chết có phải không ?” Thiệu Giác trừng mắt nhìn nàng.

Đoạn Hựu Lăng không tự chủ được nuốt nước miếng.

“Em vừa rồi không nói gì, chỉ là đang nói chuyện nghiêm túc không nên nói đùa a !” Lời của nàng còn chưa dứt thì hấn đã nổi giận dưng dưng đi tới, trong nháy mắt ôm nàng đi tới giường, làm nàng nhìn không được kêu ra tiếng.

Nàng té trên giường, còn chưa kịp phát hỏa tức giận với hấn đã bị hấn áp chế ở trên người nàng không động đậy được.

Nàng không ngăn chặn được trọn to hai mắt, không biết hấn muốn làm gì. Nhưng ngoài ý muốn của nàng, cảm giác sợ hãi không có mà chỉ cảm thấy được tim đập rất nhanh, hô hấp nhanh gấp khản trương.

“Anh...” Nàng không tự chủ được liếm liếm môi, giọng dựa dẫm nhẹ hấn “Anh đang làm gì đó ? Nhanh xuống cho em”

“Không.” Hấn nhìn nàng không chớp mắt kiên quyết cự tuyệt.

“Anh như vậy...” Nàng không tự chủ nuốt nước miếng “ làm sao chúng ta nói chuyện a ?”

“Mỗi lần anh nghiêm túc nói chuyện với em, em đều cho rằng anh nói đùa, lần này anh không muốn tổn nước miếng nữa” Hấn nhìn nàng chằm chằm nói, trong ánh mắt thâm thúy lóe ra tia lửa làm cho Đoạn Hựu Lăng tận đáy lòng run rẩy.

“Có ý gì ?”

“Ta quyết định dùng hành động để chứng minh tất cả” Hấn khàn giọng tuyên cáo nhưng ngay sau đó liền cúi đầu hôn nàng.

Nụ hôn mang theo ý tứ hàm xúc mãnh liệt công khai, kiên định mà bá đạo che ở môi nàng, mặc kệ kháng cự lên vào trong miệng nàng, nhiễu loạn suy nghĩ cùng hô hấp của nàng.

Đoạn Hựu Lăng đã là mẹ có một đứa con trai, nhưng đối với chuyện tình nam nữ thì không khác gì xử nữ, mặc dù biết giữa nam nữ có thể làm chuyện gì cũng biết làm như thế nào, dù sao nàng cũng từng trải qua một lần nhưng một chút cũng không nhớ rõ cảm giác này... Cảm giác như vậy.

Đầu lưỡi của hấn ở trong miệng nàng tham lam khát khao toán loạn làm rối loạn hô hấp của nàng, cũng làm cho nhiệt độ của nàng tăng lên, nóng rực như muốn thiêu cháy nàng.

Nàng khó chịu cử động thân thể để tránh hấn, rồi lại không tự chủ được chống đỡ thân thể đang ma sát cử động của hấn, phát hiện trên người hấn chỗ ấy nổi lên cứng rắn, chỗ ấy tựa hồ như có thể giải cứu nàng, cảm giác cả người nóng lên làm cho nàng rất thoải mái.

Cho nên nàng không tự chủ được vươn tay ôm lấy cổ hấn kéo hấn gần mình hơn, đồng thời phát ra những tiếng rên rỉ rất nhỏ, cùng hấn ở chung một chỗ trầm thấp gào thét.

Thiệu Giác không cách nào ngăn mình nhanh chóng cởi bỏ áo quần của nàng, khát khao hôn một đường từ môi của nàng xuống cảm, cổ đến xương quai xanh gọi cảm rồi xuống phía dưới hôn lên bộ ngực khéo léo mỹ lệ của nàng.

Hấn nhiệt tình mút hôn làm cho nàng ngẩng đầu lên phát ra những tiếng rên rỉ khiến hấn mất hồn mất trí. Sự tự chủ của hấn lập tức được giải thoát, nhiệt tình dục vọng như lửa lan tràn không thể ngừng lại.

Hấn nhìn không được nữa. Hấn muốn nàng ! Muốn ngay bây giờ !

Hấn nhanh chóng cởi hết quần áo, trần trụi cùng nàng. Hấn cầm tay nàng đặt vào vật cứng rắn còn hấn nghiêng người đem nhũ hoa của nàng ngậm vào trong miệng mút hôn, tiếp theo tách hai chân của nàng, lấy tay khảo nghiệm nơi non mềm ướt át kia, sau khi xác định nàng đã sẵn sàng liền ngẩng đầu đem tay nàng dời đi, đem vật cứng rắn của mình đặt tại chỗ nhạy cảm của nàng.

“Hựu Lăng” Hân dồn dập mà khàn khàn kêu lên.

Nàng mở hai mắt mờ sương nhìn hân.

“Nhớ kỹ, em là của anh !”

Nói xong hân hôn nàng đồng thời nâng mông nàng lên nhanh chóng tiến vào trong cơ thể nàng.

Trong nháy mắt hai mắt nàng tròn to, người cong lên, tiếng gào thét đều bị Thiệu Giác nuốt mất.

Nàng thật chặt, tựa như đang còn xử nữ, phản ứng cũng như vậy. Trong lúc bất chợt, hân nghĩ mình có khả năng là nam nhân duy nhất của nàng làm hân mừng như điên.

Cảm xúc kích động cùng dục vọng nóng bỏng làm cho hân muốn nàng một lần rồi lại thêm một lần, nhiệt tình ở trong cơ thể nàng bùng nổ, sức lực càng lúc càng cuồng dã, cho đến khi nàng chịu không nổi kêu tên của hân, dùng thân thể thật chặt chiếm lấy hân đạt đến cao trào lúc đó hân mới đưa mồm móng của mình vào thật sâu trong cơ thể nàng. Có được nàng trọn vẹn cũng muốn nàng được như vậy.

Hân thề, lần này phải nhìn tận mắt con của bọn hân từng ngày lớn lên trong cơ thể nàng, cùng nàng chào đón đứa trẻ, sau đó cùng nhau dưỡng dục bọn nhỏ cho đến khi lớn lên rồi kết hôn, sống cùng nhau cho đến đầu bạc.

Hân thề sẽ không để nàng rời hân đi lần nữa.

Đoạn Hựu Lăng một mực giả bộ ngủ, cho đến khi Thiệu Giác rời khỏi người nàng, đứng dậy mặc áo quần rồi hôn nhẹ lên má nàng một cái sau đó rất nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi đi, lúc đó nàng mới dám mở mắt ra, mới dám thả lỏng cơ thể.

Trời ạ ! Tại sao có thể như vậy ? Nàng cùng hân tại sao lại phát sinh chuyện như vậy ?

Nàng nằm trên giường ôm đầu hồi hận không thôi, chỉ thiếu phát ra tiếng rên rỉ ảo não mà thôi.

Nàng mới vừa rồi là bị cái gì nhập vào thân, làm sao cùng hân...

Nàng dùng sức lắc đầu, hất ra khỏi đầu những hình ảnh làm đỏ mặt tím đập, hiện tại nên làm cái gì bây giờ ? Sau này nàng lấy thái độ gì đối mặt với hân nha ? Nàng thật là điên mất thôi !

Nhớ kỹ, em là của anh !

Nàng bất chợt ngơ ngẩn một lúc, ngồi dậy dùng hai tay day day huyệt thái dương, xem mình có thể bình tĩnh một chút, thanh tĩnh một chút.

Hân thật có nói qua những lời này với nàng sao ? Hay là tất cả chỉ mình nàng tưởng tượng ra ?

Ảo tưởng ?

Nàng vừa ngơ ngác một chút, tiếp theo chân mày cau chặt. Thì ra là nàng đối với hân có ảo tưởng nha, khó trách hân vừa hôn nàng đã quên mình họ tên gì, chỉ ngây ngốc thoáng cái bị ăn sạch sẽ. Thật là ngu ngốc !

Nhưng là rốt cuộc từ lúc nào nàng xem hân là đồng nghiệp trở thành nam nhân của mình đi ? Từ lúc hân hôn nàng hay là trước đó nữa ?

Đáng giận, nàng rốt cuộc đang làm cái gì nha, tình hình của nàng bây giờ căn bản không có thời gian cũng như sức lực để nói chuyện yêu đương, tất cả tinh thần phải đặt hết vào quán mới đúng. Rốt cuộc là tại sao ?

Nhớ kỹ, em là của anh !

Hân là thật lòng sao ? Nói những lời này hàm ý chính là gì ? Lúc trước hân nói hân thích nàng, này có thật không ? Nàng có chỗ nào đáng giá để hân thích chứ ?

Thật là phiền, làm cho quan hệ trở nên phức tạp như thế, này cũng nên trách hân, đáng giận !

“Cốc, cốc, cốc !”

Đột nhiên xuất hiện tiếng gõ cửa làm nàng sợ hãi nhanh trốn vào trong chăn, hai mắt nhắm nghiền không dám động đậy.

“Hựu Lăng, em đã tỉnh chưa ? Chị vào được không ?” Ngoài cửa truyền đến tiếng của Vu Hàn.

Chị Vu Hàn ? Nàng lập tức mở hai mắt ra lớn tiếng kêu lên

“Đã tỉnh, chị Vu Hàn đợi em tí, đợi em tí thôi !” Nàng vừa nói vừa nhanh chân nhảy xuống giường, bằng động tác nhanh nhất mặc áo quần vào, sau đó vọt tới trước cửa phòng mở cửa ra, đem người đứng ngoài cửa kéo vào trong phòng, rồi nhanh hơn nữa đóng kín cửa phòng, động tác rất liền mạch.

“Em làm sao thế ?” Vu Hàn buồn cười hỏi, nhưng vừa thấy trên trán nàng bị băng bó lập tức nhủ mảy “Thương thế của em sao rồi ?”

“Không có chuyện gì, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi” Đoạn Hựu Lãng lắc đầu.

“Bất kỳ vết thương nào ở trên mặt phụ nữ cũng không thể xem là vết thương nhỏ” Vu Hàn vẻ mặt nghiêm túc.

Đoạn Hựu Lãng đưa tay sờ nhẹ trán của mình, không thể phân bác được.

“Chị nghe nói bị thương chảy không ít máu, vết thương rất lớn sao ? Có thể lưu lại sẹo hay không ?”

“Em không biết, nhưng Thiệu Giác nói...” Đột nhiên nàng im miệng, quên mất mục đích kéo chị Vu Hàn vào phòng, bây giờ không phải lúc để bàn luận vết thương của nàng.

“Chị Vu Hàn, em nên làm cái gì bây giờ ?” Nàng đột nhiên cầm chặt tay Vu Hàn cầu cứu.

“Cái gì làm sao bây giờ ?” Vu Hàn vẻ mặt mờ mịt hỏi.

“Chính là...” Nàng muốn mở miệng nói rồi lại thôi, vừa thẹn vừa lúng túng không biết nên nói như thế nào.

Nhìn khuôn mặt đang ửng hồng, lại liếc thấy cổ nàng có dấu hôn, trên giường lộn xộn, Vu Hàn chợt hiểu vì sao nàng muốn nói lại thôi.

“Thiệu Giác xuất thủ với em ?” Vu Hàn nhướn mày cười.

Đoạn Hựu Lãng mắc cỡ cúi đầu, không biết trả lời như thế nào.

Vu Hàn nhanh chóng kéo nàng lên ngồi trên giường, vẻ mặt mập mờ nhìn nàng :

“Cảm giác như thế nào ? Công phu trên giường của hấn có tiến bộ hơn trước không ?”

Đoạn Hựu Lãng đỏ mặt, cả người như sắp bốc cháy, căn bản không để ý lời của Vu Hàn trừ chọc ghẹo ra còn có điều ám chỉ.

“Chị Vu Hàn...” Nàng khàn cầu kêu lên, vừa xấu hổ vừa quẫn.

“Tất cả mọi người đều là người lớn, em xấu hổ cái gì ?” Vu Hàn không nhịn được chỉnh lại.

“Rốt cuộc hiện tại em nên làm cái gì bây giờ ?” Không muốn nàng tiếp tục cái vấn đề này, nàng ưu sầu hỏi.

“Cái gì làm sao bây giờ, không phải hấn sớm đã công bố em là lão bà của hấn rồi sao ?” Vu Hàn nói thật nhẹ nhàng đơn giản tuyệt không coi đó là một vấn đề.

“Đó là đang diễn trò”

“Vậy thì từ giả thành thật, không phải hai người cũng đã làm chuyện đó rồi sao ?”

“Chị Vu Hàn...” Đoạn Hựu Lãng đỏ mặt hờn dỗi đánh nàng.

“Chị không có nói sai nha, hai người không phải đã làm sao ? Hay là chị hiểu lầm ? Nhưng là trên cổ em rõ ràng là dấu hôn ? Chị không nhìn lầm chứ ?” Vu Hàn tiếp tục đùa nàng.

“Chị Vu Hàn !” Đoạn Hựu Lãng không biết nên làm gì để Vu Hàn im miệng, đành mặc cho mặt cứ đỏ thêm.

Vu Hàn thấy thế khi khi mấy tiếng, cuối cùng nhịn không được nữa phá ra cười lớn.

Đoạn Hựu Lãng ai oán nhìn nàng, thật hối hận khi để cho nàng vào trong phòng.

“Ai, làm gì ai oán như vậy ? Em phải cao hứng mới đúng, em có lão công, tiểu Trạch có ba ba, có thể nói là vẹn cả đôi đường, chuyện vui nhân đôi, em không cảm thấy thế sao?” Nàng cười nói.

Lão công ? Ba ba ? Thiệu Giác từ đầu tới cuối chưa từng nói kết hôn với nàng nha ?

[Hấn chẳng qua là xem cô đáng thương, chưa lập gia đình đã mang thai, mới có thể tạm thời ở chung một chỗ mà thôi, cô nghĩ mình đủ khả năng gả cho hấn sao?]

Lời của cô ta vẫn còn văng vẳng trong đầu nàng. Nàng dùng sức lắc đầu đem vứt bỏ hết thảy.

“Tại sao ?” Vu Hàn thu hồi nụ cười, xem thần sắc của Hựu Lãng, tại sao lại hiện lên vẻ khổ sở như vậy ?

“Em chỉ không biết sau này nên dùng thái độ gì để đối mặt với Thiệu Giác ?” Nàng thản nhiên nói ra hết “ Nếu như xem mọi chuyện chưa xảy ra...”

“Chị khuyên em tốt nhất đừng nên làm như vậy, em làm như vậy chỉ làm cho hấn tức giận mà thôi” Vu Hàn trực tiếp cắt đứt lời nàng “Nghe nói hôm nay hấn đạ cửa nhà vệ sinh ? Không nghĩ hấn lại tức giận đến mức đó, chị khuyên em không nên chọc cho hấn tức giận, như vậy không tốt”

“Em rốt cuộc làm cái gì bây giờ ?” Đoạn Hựu Lăng nhú chặt chân mày.

“Theo hấn, bắt kẻ hấn làm cái gì đều theo hấn”

Đoạn Hựu Lăng sừng sốt một chút, trăm lần không nghĩ tới Vu Hàn có thể nói như vậy, đây một chút cũng không giống chị Vu Hàn từng nói nha. Theo hấn ? Nàng cư nhiên chấp nhận làm nữ nhân yếu đuối, nàng có nghe lầm hay không ?

“Chị Vu Hàn ?”

“Rất kinh ngạc khi chị nói như vậy sao?” Nàng chẳng qua là mỉm cười.

“Nguyên nhân”

“Em bây giờ khoan cần biết nguyên nhân, chỉ cần nghe lời chị nói là được”

“Nhưng là...” Đoạn Hựu Lăng vẻ mặt do dự. Như vậy phải làm nữ nhân của Thiệu Giác sao ? Làm như vậy là tốt sao ? Nàng thật có thể làm như vậy sao ?

“Tin tưởng chị, Hựu Lăng. Chị sẽ không hại em” Vu Hàn chân thành nhìn nàng.

Đoạn Hựu Lăng chần chờ một chút mới do dự gật đầu nói “ Được rồi”

Tựa hồ như biết trước nàng đã quyết định muốn theo hấn, dường như không phản kháng hấn. Buổi tối hôm đó Thiệu Giác rất thoải mái ở lại trong phòng nàng, sống chết không chịu đi.

Một gian phòng nhỏ bao gồm cả nhà tắm, chỉ nghĩ thôi cũng đủ thấy chật chội thế nào. Bình thường chỉ hai mẹ con nàng miễn cưỡng cũng có không gian, bây giờ chen vào một nam nhân cao mét tám, có thể nghĩ đến chật chội như thế nào.

Nhưng là hai nam nhân một lớn một nhỏ lại có thể ở một nơi chật chội như vậy chơi trò cưỡi ngựa đến vui vẻ, nàng thật sự không còn lời nào để nói, không thể nào phân bác được, không thể làm gì khác hơn là vào phòng tắm rửa mặt.

Theo hấn nha...Đoạn Hựu Lăng trong phòng tắm đợi, nhìn mình trong kính thờ dài. Chị Vu Hàn đúng thật sự là quyết định thay nàng tìm một tia hy vọng.

Từ lúc nàng nhận thức được là mình thích hấn, tâm tình vẫn là bất ổn định, buồn vui hỗn tạp do dự không biết làm sao.

Nàng thích hấn, hy vọng mình được ở bên cạnh hấn, nhưng là vừa nghĩ đến điều kiện của mình căn bản là không xứng với hấn, nàng nhụt chí rút lui.

Nhưng là Chị Vu Hàn thay nàng quyết định, làm cho nàng không còn vấn đề muốn xứng hay không, cũng không cần nghĩ đến ánh mắt của người khác, chỉ cần theo hấn tùy hấn chủ động yêu thương, bắt kẻ là bắt đầu hay kết thúc chỉ cần theo hấn.

Như vậy thật tốt, không có gánh nặng.

Chẳng qua là nàng không nhìn được lại nghĩ ngợi, quan hệ của bọn họ có thể kéo dài bao lâu, kéo dài đến khi nào ? Nàng có thể chấp nhận chia tay bởi vì nàng sớm có chuẩn bị, nhưng là tiểu Trạch, nó có thể chấp nhận ba ba rời đi sao ?

Mới vừa rồi nàng xem hai người chơi đùa vui vẻ mới giật mình nghĩ đến điểm này. Nàng có nên nói với Thiệu Giác không nên đối với tiểu Trạch quá tốt, không nên quá gần gũi nó, không nên làm cho tiểu Trạch nghĩ hấn sẽ ở bên cạnh dài lâu ?

Nhưng là thật khó nhìn được bộ dáng vui vẻ của tiểu Trạch, nàng thật nấn tâm muốn tước hết thảy sao ?

Nhìn mình trong gương nở nụ cười khổ, nàng thờ dài, lắc đầu, quyết định không làm khó con cũng không làm khó mình, ít nhất hai mẹ con cũng có một đoạn vui vẻ để nhớ lại, như vậy là đủ rồi, không phải sao ?

Lần nữa lắc đầu, mở vòi nước ấm, cởi bỏ áo quần bước vào bồn tắm, đứng dưới vòi hoa sen để cho nước ấm tẩy đi một thân mệt mỏi.

Đột nhiên cửa phòng tắm không chút báo động bị mở ra, dọa nàng kêu to một tiếng, chỉ thấy Thiệu Giác hào phóng đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, không nói hai lời tự nhiên cởi bỏ áo quần của mình.

“Anh, anh ở đây làm gì ?” Nàng bối rối dùng khăn lông che thân mình, đỏ mặt lắp bắp nói.

“Cởi quần áo” Hấn nhìn nàng nhếch miệng cười một tiếng.

Nàng dĩ nhiên biết hấn cởi quần áo, nàng muốn hỏi chính là ____ “Anh cởi quần áo làm gì ?”

“Tắm” Hấn lần nữa cười một tiếng với nàng.

“Em còn chưa tắm xong” Nàng phải lên tiếng nhắc nhở.

“Anh biết” Lúc này cái miệng của hấn mở càng lớn, động tác cởi quần áo cũng trở nên nhanh hơn, chỉ chớp lát sau đã cởi hết toàn bộ nhảy vào bồn tắm cùng nàng.

Đoạn Hựu Lãng đỏ mặt, cũng không phải muốn ở lại, không biết làm sao đành đưa lưng về phía hấn, cố gắng bình tĩnh hỏi hấn :“Tiểu Trạch đâu ?”

“Chơi mệt nên ngủ thiếp đi”

“Ừ” Kế tiếp nên nói gì đây ? Nàng liệu chết nghĩ, nhưng cảm giác được từ phía sau hấn kề sát mình, dùng vật cứng rắn chống đỡ nàng, làm cho nàng trong nháy mắt nhẹ run lên một cái, trái tim bắt đầu cuồng loạn.

Lão thiên ! Hấn vốn không phải tới đây để tắm.

“Đen đuôi...”

“Em có biết nguyên cả buổi chiều, đến buổi tối anh đều muốn ?” Môi của hấn nhẹ lướt qua cổ của nàng, giọng nói khàn khàn mà mị làm cho thần trí người ta mê muội.

Trái tim Đoạn Hựu Lãng nhảy dựng vừa vội vừa nhanh, làm nàng cơ hồ nói không ra lời.

“Trong đầu anh chỉ nghĩ đến em, thanh âm của em, da thịt mềm mại, lúc em thờ đốc, lúc em ở dưới người của anh kẹp chặt cảm giác của anh...”

“Đừng...” Nàng nghĩ ngăn hấn nói những lời khiến nàng xấu hổ, nhưng tay của hấn đã nhanh chóng bao lấy bộ ngực của nàng, vuốt ve đều đặn, làm cho nàng nhẹ hóp một hơi khí, lần nữa nói không ra lời.

“Em có biết hay không anh rất thích em, cho tới bây giờ chưa có một người nào, chưa có một nữ nhân nào cho anh cảm giác như vậy. Cảm giác này không muốn buông tay, không muốn mất đi, cảm giác muốn hoàn toàn đoạt lấy cũng chỉ có em mà thôi” Hấn rì rì nói với nàng, vừa đem một tay trượt vào chân nàng, không ngừng mà đùa giỡn, làm cho nàng nhin không được phát ra một tiếng rên nhẹ.

“Không...” Nàng yếu ớt chống cự, con của nàng đang ngủ sát vách, cho dù đã ngủ nàng cũng không thể.

“Anh yêu em”

Lời của hấn làm nàng kinh hãi, làm nàng tròn to hai mắt quay đầu nhìn, nhưng hấn lợi dụng cơ hội này đem nàng đối mặt với mình, sau đó đem nàng đặt ở trên tường, kéo một cái chân của nàng ôm mình, lại đem vật cứng rắn thẳng tiến vào nơi mềm mại của nàng.

Hấn đột nhiên động thân làm nàng chịu không được cong người lên, yêu kiều ôm cổ hấn thật chặt, tuy nhiên vẫn chưa hết kinh ngạc với câu nói kia.

“Thiệu Giác, anh vừa rồi nói cái gì ?” Nàng thở gấp hỏi.

“Anh nói yêu em”

Hấn không ngừng ở trong cơ thể nàng cử động lên xuống, làm cho nàng khó có thể suy tư.

“Anh đang nói giỡn sao ?”

Hấn đột nhiên dừng lại, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng nhanh chóng đầy tức giận.

Nàng không biết làm sao hấn lại nhìn, chỉ thấy hấn hí hai mắt lại, giờ lên một chân khác của nàng ôm lấy hông của hấn, đột nhiên lấy tốc độ nhanh động vào cơ thể nàng, làm nàng nhin không được hét to lên.

“Bây giờ em còn cảm giác anh đang nói giỡn sao ?” Hấn cắn răng gặm nhẹ, một mặt động tác ở trong cơ thể nàng vừa mạnh vừa có lực, khiến nàng hoàn toàn không có cách nào cự tuyệt ở trong ngực hấn rên rỉ giãy dụa.

Hoan ái cao trào làm cho nàng nức nở thành tiếng, mà hấn thì không có dừng lại, tiếp tục vô tình ở trong cơ thể nàng đâm chọc, đến khi nàng không thể chịu được nữa hấn mới run run nhả ra.

Nước vẫn ở trong vòi hoa sen phun ra, Đoạn Hựu Lãng dựa lưng vào vách tường gạch, toàn thân mềm nhũn vô lực, trên người bị đè ép thân thể dường như một môi của hấn, cảm giác như vậy hấn là bình tĩnh ngoài ý muốn.

“Bây giờ em còn hoài nghi sao ?” Hấn ngừng đầu, gọi cảm mà khàn khàn nói.

Nàng vô lực lắc đầu, nếu từ chối hấn, hấn có giống như khi này đối với nàng, nàng không có cách nào thừa nhận a.

Thiệu Giác lúc này mới lộ ra bộ dáng mỉm cười thỏa mãn, đứng lên rời khỏi nạng.

Nhưng mất đi chống đỡ, Đoạn Hựu Lãng lập tức khụy xuống, hai chân cơ hồ mất đi công dụng.

Hắn lần nữa mỉm cười, dường như rất đắc ý với hành động mình tạo ra. Tiếp theo, hắn đỡ nàng lên, ôn nhu giúp nàng tắm, mặc dù nàng lung tung muốn kháng nghị, vốn là vô lực tự lo liệu, không thể làm gì khác hơn là đồ bưng cả khuôn mặt, vừa thẹn vừa quần đê cho hắn phục vụ nàng tắm rửa. Sau đó Thiệu Giác liền ôm lấy nàng đưa nàng trở về giường.

Chẳng qua nàng cho là đến đây là chấm dứt, hẳn hẳn có thể về nhà nhưng không nghĩ tới hắn lại theo nàng lên nằm trên giường.

“Anh không về sao ?” Nàng thấp giọng hỏi.

“Anh không thể ngủ cùng em sao ?” Hắn đem nàng ôm vào trong ngực, đem mặt vui vào vai nàng, tìm tư thế thoải mái bắt đầu ngủ.

“Nơi này rất chật chội” Nàng không nhận được cử động thân thể.

“Đừng động, cẩn thận đánh thức tiểu Trạch” Hắn cố ý đe dọa nàng.

Đoạn Hựu Lãng lập tức nhìn về phía con đang ngủ say, không dám lộn xộn nữa.

Thiệu Giác hài lòng vung lên khoe miệng, lại đem nàng ôm chặt hơn mới hài lòng nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền chìm vào giấc mộng, nhưng Đoạn Hựu Lãng phải thật lâu sau mới ngủ.

Chẳng bao giờ được người khác ôm ngủ. Hay là không có thói quen nha !

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Lão Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Kể từ khi Thiệu Giác tới quán cà phê hạnh phúc, sẽ có rất ít nam nhân ngồi ở quầy ba, nguyên nhân là không muốn bị so sánh với vẻ tuấn dật đẹp trai hơn người của hắn, nguyên nhân thứ hai là bị nữ nhân chiếm cứ, muốn ngồi cũng không được.

Bất quá từ khi Thiệu Giác giận dữ vì hồng nhan, chỗ ngồi ở quầy ba cũng thường xuyên vắng vẻ, mặc dù vẫn có nhiều nữ nhân không muốn buông tha cứ ngồi ở đó nhưng phần lớn vẫn thấy nhiều chỗ trống.

Năm giờ chiều, một nam nhân đẩy cửa bước vào, sau đó thẳng tới quầy ba ngồi xuống.

“Tiên sinh mạnh khỏe” Thiệu Giác đưa menu cho hắn.

“Cảm ơn”

Nam nhân nhận lấy menu tùy ý lật xem, một lát lại nhìn về bốn phía, một lát nhìn về nam nhân đang làm việc trong quầy ba, giống như nhằm chán lại giống như tìm kiếm cái gì.

“Xin hỏi...” Nhìn hồi lâu, hắn rốt cuộc chịu không được mở miệng, lại nghe thấy nơi cửa chính truyền đến tiếng “leng keng”, quay đầu nhìn chính là người hắn kiếm này giờ “Hựu Lãng”. Nam nhân hưng phấn hô.

Bên trong quầy ba, Thiệu Giác nheo lại hai mắt nguy hiểm, nhưng bất động thanh sắc tiếp tục làm việc.

“Lâm tiên sinh, anh từ đại lục về rồi ?” Nhìn mặt người khách quen thuộc, Đoạn Hựu Lãng mỉm cười gật đầu. Đi vào quầy ba cất túi xách, rửa tay sạch sẽ mới bắt đầu chế cà phê. “Cà phê Keny á phải không ?”

“Đúng, em còn nhớ rõ ?” Nam nhân vẻ mặt mừng rỡ nhanh chóng gật đầu.

Đoạn Hựu Lãng không tiếng động mỉm cười.

Nói thật, muốn nàng không nhớ rõ quả thật rất khó khăn, bởi vì anh ta theo đuổi nàng hơn một năm, cho đến khi công ty điều đi đại lục công tác, hai tháng mới có thể trở về Đài Loan một lần, anh ta mới không trình diện đây mỗi ngày.

Bất quá như vậy, nửa năm qua mỗi lần trở về Đài Loan nghỉ phép một tuần, vẫn là mỗi ngày đến đây trình diện, hại bọn ta thiếu chút nữa bị hắn thành tâm đã động, chi tiết...

Nàng không tự chủ liếc nam nhân im lặng đứng bên mình một cái, bên khóe miệng giương cao lên một chút, còn mang một ít vị ngọt hạnh phúc.

“Anh nhìn thấy ngoài cửa đề đổi thời gian kinh doanh từ mười giờ rưỡi thành hai giờ sáng, đổi lúc nào vậy ?” Nam nhân hỏi.

“Tháng này mới bắt đầu” Nàng khách khí trả lời.

“Sau này anh buồn sẽ đến chỗ này sau mười giờ rưỡi” Nam nhân vui sướng nói “Đúng rồi, anh có quà cho em”. Hắn từ trong túi lấy ra một cái tinh xảo dây tời trước mặt nàng.

Đoạn Hựu Lăng bất đắc dĩ nhìn hắn “Lâm tiên sinh...”

“Bằng hữu tặng quà cho nhau em còn muốn từ chối sao ? Nhanh mở ra xem có thích không ?”

“Ta không thể nhận” Nàng lắc đầu.

“Lần này chỉ là món quà nhỏ mà thôi, cũng không đáng trọng, cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt” Nam nhân nhanh chóng bảo đảm, bởi vì hai lần trước, hắn một lần tặng túi da, một lần tặng chiếc nhẫn, hai lần đều bị nàng nhã nhặn từ chối. Cho nên lần này chọn vòng ngọc tặng nàng, vừa không đoán được giá tiền vừa không mang bất kỳ ý nghĩa gì.

“Thật xin lỗi, hay là anh giữ lại ?” Đoạn Hựu Lăng đẩy trở về cho hắn, miệng liên tục xin lỗi.

“Thật chỉ là món quà nhỏ mà thôi, chúng ta không phải là bằng hữu sao ?” Nam nhân kiên nhẫn, lấy có bằng hữu ra để ép nàng.

“Lâm tiên sinh, anh nên đi tặng cho bạn gái” Đoạn Hựu Lăng nhìn hắn nói, gián tiếp nói rõ ràng mình đối với hắn vô tình.

“Chỉ cần em cho anh cơ hội, anh lập tức sẽ có bạn gái” Nam nhân ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, trực tiếp nói rõ, hắn chỉ cần một mình nàng.

Đoạn Hựu Lăng thờ dãi, không tự chủ nhìn về Thiệu Giác hy vọng anh có thể giúp được nàng. Đột nhiên nhô ra trước mắt một nam nhân theo đuổi mình, anh một chút đề ý cũng không có sao ? Anh thật sự thích nàng, yêu nàng sao ?

“Cần anh hỗ trợ sao ?” Phát hiện ánh mắt cầu cứu, Thiệu Giác ánh mắt ôn nhu đưa tay ra đụng vào mặt nàng.

Nàng khẩn cấp gạt gạt đầu.

Nam nhân nghe vậy, ánh mắt hoài nghi nhìn hai người bọn họ trao đổi ánh mắt.

“Không cần hoài nghi, nàng đã kết hôn, người bên cạnh nàng chính là tôi” Thiệu Giác đem nàng ôm vào lòng, tham muốn giữ lấy, nhìn nam nhân bên quầy ba không lộ ra một chút cười nhạt, biểu thị công khai chủ quyền.

Nam nhân trong nháy mắt xanh mặt, vẻ mặt không tin “Hựu Lăng, lời của hắn có thật không ?” Hắn nhanh chóng nhìn tình nhân trong mộng.

Đoạn Hựu Lăng nhìn hắn mặc nhiên gạt đầu.

“Em đang gạt anh có đúng hay không ? Mục đích là muốn anh hết hy vọng ?” Hắn như cũ không muốn tin đây là sự thật.

“Lâm...” Nàng mở miệng muốn khuyên, mới nói được một chữ mà thôi, Thiệu Giác liền cúi xuống hôn nàng.

Nụ hôn tới quá đột ngột nhưng vẫn mang theo ôn nhu cùng ấm áp. Đoạn Hựu Lăng tự nhiên nhắm hai mắt lại, trừ ra nụ hôn của anh còn lại quên hết thấy.

“Bây giờ anh còn hoài nghi sao ?” Dứt nụ hôn, Thiệu Giác mới ngẩng đầu nói.

“Tôi không tin, mới qua hai tháng mà thôi. Hựu Lăng !”

“Xin gọi tên cô ấy theo chồng” Hắn bắt khẩn cắt đứt.

“Gọi tên theo chồng ?” Nam nhân lộ ra vẻ mặt khiếp sợ “ Hai người đã kết hôn ?”

Đoạn Hựu Lăng cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trong tay, trầm mặc không nói. Cho dù cô thật sự không cùng Thiệu Giác kết hôn, cũng không muốn nói lời thật với hắn, hắn thật nên chết tâm, bởi vì cô không có cảm giác yêu đương với hắn, không giống như cảm giác với Thiệu Giác.

Tình yêu thật không có thứ tự đến trước và sau !

Nàng chấp nhận để mặt anh ta không còn chút máu, hắn lắc đầu, lao đảo từ chỗ ngồi đứng lên sau đó đẩy cửa quyết tâm rời đi.

“Thật xin lỗi” Đoạn Hựu Lăng theo bản năng thấp giọng nói xin lỗi.

“Chưa nghe em đề cập đến vấn đề này” Thiệu Giác cau mày chuẩn bị tính sổ cô.

“Em đã quên” Cô về mặt vô tội.

Thiệu Giác vừa nghe sắc mặt phút chốc đã tốt hơn rất nhiều. Rất hài lòng với đáp án này, đã quên mình hận tên kia đối với cô có ý tứ, căn bản cô chưa bao giờ để trong lòng.

“Tiểu Trạch đâu ? Em không phải đi đón nó ư, làm sao không thấy nó cùng về ?” Anh hỏi.

“Mới vừa rồi gặp Tuyết Nhan cùng Tiểu Khiết bên ngoài, nó cùng hai người lên lầu rồi.” Lâm Tuyết Nhan ở tại tầng tám còn Tiểu Khiết là con gái cô.

“Cái đồ bất hiếu, về đến nhà chưa gặp cha chào hỏi đã chạy theo nữ nhân” Thiệu Giác lầm bầm oán trách.

“Anh đang nói cái gì nha ?” Đoạn Hựu Lăng nghe vậy không nhịn được cảm thấy buồn cười. Thật thích anh xem con như con của mình sinh ra.

“Sinh con trai ngoài nói dối tông đường ra còn lại không được ích gì, lớn một chút là chạy theo nữ nhân” Anh lắc đầu nhìn bộ dáng rất kinh nghiệm. “Anh vẫn thích con gái hơn, con gái chung thủy, nghe lời lại đáng yêu, hơn nữa sẽ nghe lời ba ba không chạy theo nam nhân, cho nên em giúp anh sinh một bé gái có được hay không ?”

Cô vừa buồn cười vừa kinh ngạc. Giúp anh sinh một bé gái ? Anh là thật lòng sao ? Anh có biết yêu cầu này đại biểu có ý gì, anh thật sự nguyện cùng cô kết hôn chung một gia đình sao ? Hay chẳng qua là tùy tiện nói giỡn ?

Hắn là nói giỡn a, dù sao anh cũng chưa từng đề cập đến vấn đề kết hôn.

“Chớ có nói đùa” Cô vỗ vỗ mặt của anh.

Thiệu Giác không nhịn được chán nản “Tại sao mỗi lần thật lòng nói với em cái gì, em cũng cho là anh nói giỡn ? Có phải muốn anh kéo em vào phòng dùng hành động chứng minh mới không phải là giả ?”

“Đừng...” Cái gọi là hành động của anh làm cho Đoạn Hựu Lăng đỏ mặt, tính mở miệng chớ có nói đùa lại giật mình im bật. Lấy cá tính anh nói được làm được, cô đã thử nghiệm qua rồi.

“Làm sao không nói cho hết lời nha ?” Anh nheo mắt lại, ánh mắt chứa dục vọng.

“Lúc em đi đón tiểu Trạch mới vừa nghĩ ra một chuyện” Cô quyết định đổi đề tài “Em có nên hay không chuyển chỗ ở, đem phòng nhường lại để mở rộng quán, rất đáng ứng dụng”

“Trên thực tế anh cũng đã nghĩ đến vấn đề này” Anh nhìn cô nói.

“Anh cũng nghĩ tới ?”

“Trong quán làm ăn rất tốt chỉ tiếc không gian có hạn, nếu không muốn tăng doanh thu không phải là khó khăn gì” Anh đồng ý gật đầu.

“Anh cũng nghĩ như vậy thì em cũng nên nhanh chóng tìm phòng mới để chuyển đi” Mặc dù là không nỡ nhưng để giúp đến cuộc sống của hai mẹ con phần nào, cô cũng chỉ làm được như vậy.

“Tìm phòng trọ ?” Anh đột nhiên ngừng tay.

Cô trừng mắt nhìn “Đương nhiên là tìm phòng trọ nếu không em và tiểu Trạch buổi tối ngủ công viên à ?”

“Em có thể tiếp tục không đếm xỉa đến sự tồn tại của anh” Anh chậm rãi lau khô tay một bước nhích lại gần cô.

“A ?”

“A cái gì ? Chẳng lẽ cho tới bây giờ em không muốn dựa vào anh sao ? Chẳng lẽ em cho là anh để lão bà cùng con ra ngủ công viên sao ? Em có thể tiếp tục không đếm xỉa đến quan hệ của chúng ta” Anh nghiêng răng nghiêng lợi tới gần.

Đoạn Hựu Lăng kinh ngạc nhìn anh, không dám duy nghĩ lung tung nhưng không nhịn được ngáp ngừng phản bác “Em cũng không phải lão bà của anh...”

Nhất thời Thiệu Giác có cảm giác máu huyết sôi trào.

“Đi” Anh đột nhiên ngừng công việc lôi kéo cô đi ra ngoài.

“Chờ một chút, anh muốn đưa em đi chỗ nào ?” Đoạn Hựu Lăng ngạc nhiên gọi hỏi nhưng anh vẫn không lên tiếng. “Hai chúng ta không thể đồng thời rời đi, hơn nữa cũng sắp tới giờ ăn tối, trong quán sẽ có rất nhiều khách. Thiệu Giác, anh rốt cuộc muốn đưa em đi chỗ nào. Thiệu Giác...”

“Leng keng” Tiếng cửa mở ra ngăn trở tiếng kêu của cô.

Ngoài cửa thủy tinh bóng dáng của hai người bọn họ càng xa, để lại cho khách trong quán vẻ mặt mờ mờ nhìn hai người rời đi, không biết xảy ra chuyện gì ?

Cô kết hôn.

Chuyện này làm sao phát sinh, là nằm mơ sao ? Nếu như vậy thì đây là giấc mơ tuyệt vời, trước mắt kia là party ăn mừng cô và Thiệu Giác kết hôn không phải là giấc mơ kéo dài chứ ?

Những gia đình trong nhà trọ tám tầng đều có mặt đầy đủ, trừ gia đình ở tầng hai đi thăm người thân chưa về.

Tầng ba gia đình nhà Viên thị cùng hai đứa trẻ, tầng bốn gia đình nhà Vệ thị cùng hai đứa trẻ, tầng năm Khuê tiên sinh cùng Vu Hàn tỷ, tầng sáu gia đình Quan tiên sinh, tầng bảy gia đình Khúc Thiên tỷ cùng ba đứa trẻ, cùng với tầng tám gia đình La thị cùng con gái mới bết đi.

Những người này đều là quen thuộc cũng là bằng hữu của cô, nhưng nhìn bọn họ một lần xuất hiện đầy đủ trước mặt cô thì đây là lần đầu tiên, cảm giác được chân tình làm cho người ta rất cảm động nha.

Bất quá trừ rung động ở ngoài cô còn một đồng hoài nghi chưa giải thích được nha.

Bọn họ từ đâu lại biết chuyện cô cùng Thiệu Giác kết hôn ? Chuyện này xảy ra mới có ba giờ mà thôi, thân là nữ chính cô còn chưa biết mình đang nằm mơ hay không nhưng bọn họ lại tin tức tin thông chạy đến mừng cô kết hôn, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ? Cô mờ mờ nhìn về hướng Thiệu Giác đang khóa cửa.

Một tiếng đồng hồ trước anh đã dán tờ giấy trước cửa quán, ghi rõ “quán có việc, tối nay đóng cửa trước tám giờ rưỡi”. Mặc dù cô không biết anh đóng cửa quán trước thời gian như vậy là vì cái gì, cũng từng ngăn cản anh nhưng anh hoàn toàn không để ý đến kháng nghị của cô, nhìn party mừng kết hôn này đại khái cũng có chín mươi chín phần trăm có liên quan tới anh rồi.

Khóa cửa xong liền xoay người đi tới lại thấy cô ngồi ngây ngốc nhìn anh, Thiệu Giác lập tức mỉm cười với cô sau đó đi tới phía cô.

“Anh mới rời đi một chút mà em đã thấy cô đơn rồi sao ?” Anh đi tới bên cô thấp giọng nỉ non bên tai cô.

Đoạn Hựu Lăng liếc anh một cái, khuôn mặt có chút hồng hồng.

“Là anh nói cho mọi người chuyện này ?” Cô hỏi.

“Không, anh chỉ nói cho Vu Hàn mà thôi”

“Này với đạo lý không giống nhau sao ?” Cô ôm đầu rên rỉ “Anh có biết làm như vậy ngay cả cơ hội hối hận cũng không có sao ? Nhà trọ tám tầng có tên nhà trọ hạnh phúc, ở chỗ này tuyệt đối không cho phép có người phá hoại không khí hạnh phúc.

“Anh tại sao muốn hối hận ? Em đến bây giờ còn cho là anh nói giỡn ?” Mắt của anh nguy hiểm nheo lại. Nữ nhân này tại sao lại cứng như vậy nha, nói cái gì cũng không thông.

“Giấy chứng nhận cũng ký, người làm chứng cũng có, nếu như đây là lời nói giỡn thì nói giỡn này thật sự trở thành sự thật nha.” Đoạn Hựu Lăng cười khở.

“Không sai, giấy chứng nhận và người làm chứng đều có, bây giờ chỉ thiếu tiệc công khai nữa thôi” Nhìn mọi người trước mắt bận rộn anh rất hài lòng vui vẻ.

“Cho nên tất cả đều là kế hoạch của anh ?”

“Chưa nói tới kế hoạch, chỉ có thể nói là tạm thời mà thôi. Vu Hàn đề nghị muốn làm ăn mừng cho chúng ta, nhưng ta nói cái lương không bằng bạo lực, hơn nữa thuận tiện cung cấp một sân chơi mà thôi”

“Như vậy còn chưa nói tới kế hoạch sao ?” Thời gian địa điểm cũng tùy anh quyết định, phục vụ thì để người khác làm, nam nhân này thật hiểu thế nào là hưởng thụ.

“Dĩ nhiên, bởi vì anh chưa biết bọn họ muốn giúp chúng ta ăn mừng như thế nào ?” Nhìn cái bàn lớn chất đầy rượu tây trong lòng anh mơ hồ cảm thấy không ổn. Những người này không phải muốn mình quá chén, phá hư tân hôn của mình sao ?

“Được rồi, cô dâu chú rể mời vào bàn”

Bóng bay hình trái tim màu hồng phất trần đầy bốn phía, còn có treo ruy băng, bánh ga-tô màu hồng phất trần có viết bốn chữ “Kết hôn vui vẻ”. Mặc dù tất cả trước mắt được chuẩn bị chưa tới nửa giờ nhưng trần đầy ắp cùng chúc phúc.

Bọn họ ở một bên rất kinh ngạc, một vài cặp vợ chồng mỉm cười với họ, trong quán không biết từ khi nào vang lên khúc nhạc kết hôn, còn Vu Hàn không biết lấy ở đâu ra khăn lụa trắng nhẹ nhàng trùm lên đầu Đoạn Hựu Lăng.

Đoạn Hựu Lăng tim có chút thất lại, đầu mũi cay cay, giữa cổ họng có cảm giác ghen ghen.

Lụa trắng.

Chị Vu Hàn làm sao biết tất cả đối với cô đều không cảm thấy chân thật, thiếu hụt chính là lụa trắng mà mỗi người đàn bà cũng sẽ mơ ước ?

Nam nhân có thể thông minh với bất kỳ nhưng đối với nữ nhân mơ ước tấm lụa trắng thì có suy nghĩ nát óc cũng không ra.

“Nam nhân có đôi khi rất đàn” Vu Hàn mỉm cười khi thấy cô trừng mắt nhìn, tựa hồ biết trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì.

“Đừng cho là tôi không biết chị đang ở đây nói tôi đàn, Vu Hàn tỷ” Thiệu Giác nhẹ nhàng trợn mắt.

“Biết là tốt rồi, Thiệu Giác đệ đệ” Vu Hàn vui vẻ vỗ vỗ vai của anh “Tốt lắm, đất cô dâu đi qua cửa tử cho tốt, tất cả mọi người ở đây chờ hai người làm sao qua !”

“Mọi người tính toán làm sao chơi tôi ?” Thiệu Giác đã rất sẵn sàng.

“Như thế này mà cậu cũng biết”

Vu Hàn cười đến ngọt ngào làm cho Thiệu Giác có cảm giác kinh hãi.

“Nhát gan như vậy không xứng với Hựu Lăng đó” Vu Hàn nhân cơ hội giễu cợt.

Anh hùng hăng nhìn Vu Hàn một cái, mới cảm tay lão bà ôn nhu nói “Đi thôi”

Đội ba người ngồi vào bàn xong, Thiệu Giác cùng lão bà bị mọi người tra hỏi, sau đó lại trình diễn một nộ hôn nóng bỏng kéo dài năm phút đồng hồ. Yêu cầu như thế lúc bình thường anh sẽ phi thường hưởng thụ, đáng tiếc dưới tình huống này không biết sẽ phát sinh chuyện gì, anh thật sự không có cảm giác vui vẻ.

Tiếp nhận chúc phúc của mọi người, cắt bánh ngọt, phát biểu cảm giác của nộ hôn và cùng lão bà tuyên thệ.

Dĩ nhiên, không tránh khỏi uống rượu, một đôi vợ chồng một ly rượu.

Để cho Thiệu Giác thấy từ lượng của mình không tệ lắm, Vu Hàn liền cười mị mị chúc rượu cùng Thiệu Giác. Chẳng qua là vợ chồng Lư Dư ở tầng hai đi vắng anh ta mới may mắn như thế này.

“Lão công, không có Lư Dư ở đây, anh thay mặt Lư Dư chúc bọn họ một chén” Cô nói.

Thiệu Giác rất khéo trợn mắt nhìn cô một cái. Nữ nhân này một chút tiện nghi cũng không cho anh chiếm !

“Thiệu Giác, tôi thay mặt Lư Dư chúc anh một chén” Chồng Vu Hàn lập tức giơ ly rượu hướng anh mời.

Thiệu Giác thờ dãi không tiếng động, không thể làm khác hơn là giơ ly rượu đã rót đầy đáp lễ.

Bây chén. Bọn họ thật không muốn cho anh quá chén ? Thật ra thì say cũng không phải chuyện xấu, ít nhất có thể tránh đi vận mệnh kế tiếp, bọn họ rút cuộc còn muốn làm gì hấn ?

“Hai người sau này phải ở rất xa nơi này sao ?” Lâm Tuyết Nhan nhẹ hỏi cô dâu bị cho ra rìa ở bên.

Con gái Tiểu Khiết của cô không biết từ khi nào từ người hầu bên cạnh Tiểu Cường trở thành bạn gái nhỏ của Tiểu Trạch. Ngày đó còn nói với cô sau này trưởng thành sẽ gả cho tiểu Trạch, hại người mẹ như cô dờ khóc dờ cười. Nếu như tiểu Khiết biết tiểu Trạch đi xa nhất định sẽ khóc rất tội nghiệp, cô thật không muốn xem tình huống phát sinh đó.

Đoạn Hựu Lăng trừng mắt nhìn không biết nên trả lời thế nào, bởi vì cô còn không biết sau này mình sẽ ở chỗ nào.

Đột nhiên cô phát hiện mình đối với Thiệu Giác thật sự không biết một vấn đề gì cả, không biết anh ở chỗ nào, không biết trong nhà của anh có mấy người, không biết anh có bằng hữu như thế nào, bình thường nghĩ phép thích làm cái gì, còn có anh tại sao phải coi trọng cô, thích ưu điểm nào của cô nhất. Cô thật sự cái gì cũng không biết.

“Sao thế ?” Cảm giác được ánh mắt của cô nhìn mình, Thiệu Giác quan tâm hỏi.

“Tuyết Nhan hỏi sau này em ở đâu, em trả lời không được” Nét mặt của cô tràn đầy lo lắng.

“Đó là do em chưa tới nhà mới cho nên không biết phải rồi” Anh ôn nhu an ủi cô rồi ngẩng đầu thay cô trả lời “Cách một con hẻm tôi có mua một căn nhà, đang trang hoàng sau khi nghiệm thu xong sẽ vào ở”

“Cách một ngõ hẻm” Vu Hàn ngạc nhiên xanh mặt, “Năm tháng trước có một nhóm công nhân ra vào trang hoàng nhà cửa là của anh ?”

“Cách một ngõ hẻm chuyện gì xảy ra chị cũng không biết sao ?” Anh cau mày.

“Anh khi nào thì mua căn nhà đó ?” Vu Hàn rất tò mò. Nếu như cô nhớ không lầm thì thời gian sửa chữa nhà cùng thời gian anh ta xuất hiện không sai lắm.

“Một tháng trước” Thiệu Giác thành thật nói.

Thật là giả bộ nghèo khổ, lúc trước anh ta nói cái gì cũng không biết, hại cô không lúc nào quên phải giúp tiểu Trạch có một gia đình đầy đủ, thật là đáng giận ! Vu Hàn sinh khí nhìn anh chăm chăm.

“Anh mua một căn nhà cách một ngõ hẻm ?” Cái miệng nhỏ nhắn của Đoạn Hựu Lăng đã thành chữ O rớt cuộc cũng mở miệng nói. Cô khó có thể tin nhìn anh, chung quanh đây giá nhà cũng trên ngàn vạn nha.

“Ấn” Anh nhìn cô nhẹ gật đầu một cái.

Mặc dù lúc đầu anh không biết phải đối với hai mẹ con cô như thế nào. Nhưng từ khi biết hai mẹ con cô đang sống trong một phòng nhỏ sau quán, anh liền quyết định thay cô mua một căn nhà. Chẳng qua người tính không bằng trời tính, anh chưa từng nghĩ căn phòng ấy lại trở thành tân phòng, sớm biết như vậy anh đã đập cho nó thông nhau.

“Anh tại sao có thể có tiền, nơi này giá nhà rất...”

“Rất quý, anh biết” Anh nói thay cô, “Nhưng là em thích nơi này, cũng không thể rời bỏ nơi này không phải sao ? Nếu muốn tiếp tục công việc trong quán thì ở gần không tốt hơn sao ?”

“Anh đừng nói đơn giản như vậy, hơn ngàn vạn số tiền, anh rút cuộc mượn ngân hàng bao nhiêu vậy ?” Đoạn Hựu Lăng nhũu chặt chân mày, vẻ mặt ưu sầu nhìn lão công mới cưới.

“Hựu Lăng, em căn bản không cần lo vấn đề tiền bạc, người này có rất nhiều tiền” Vu Hàn chịu không được mở miệng.

Đoạn Hựu Lăng nghi ngờ nhìn cô.

“Đại lão bản, anh đến bây giờ còn không có ý định nói rõ thân phận của mình sao ? Vu Hàn vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thiệu Giác.

“Lấy thân phận của anh tôi cho anh một lời khuyên, bí mật cất dấu quá lâu đến khi lão bà biết thì sẽ tức giận rồi nhà trốn đi, tôi là tấm gương rõ ràng nhất” Khuê tiên sinh nói.

Vu Hàn sùng sốt một chút, trợn mắt nhìn lão công một cái. Thật là vạch áo cho người xem lưng, làm chi đem chuyện đã lâu như vậy nói ra nha !

Rời nhà trốn đi ? “Lão bà từ nay về sau cách xa nữ nhân này một chút tránh để cô ta làm hư” Thiệu Giác đột nhiên ôm chặt lão bà vẻ mặt nghiêm trang thận trọng cảnh báo cô.

“Hựu Lăng, em tốt nhất cách xa người này ra một chút, anh ta tuyệt không thành thật, miệng luôn nói dối.

“Cô...”

“Như thế nào ?” Vu Hàn nâng cằm lên.

“Tốt, hôm nay tôi sẽ đem bí mật nói ra, xem cô còn lời gì để nói !” Thiệu Giác khí thế nói:

“Lão bà anh nói với em, thật ra thì anh hiện tại là đại lão bản cũng là ba ba ruột của tiểu Trạch, sáu năm trước ở đảo Gu-am chúng ta xảy ra tình một đêm nên mới có tiểu Trạch.”

Tin tức thành linh gây cho Đoạn Hựu Lăng sợ hãi, vẻ mặt khiếp sợ nhưng Thiệu Giác vẫn nói tiếp.

“Anh không phải là người Nhật Bản, tên gọi cảm giác, không gọi là Trạch, do lũ hỗn đản kia phát âm không đúng nên mới có thể ngộ nhận là Trạch. Còn có, anh rất thích em, mặc dù là tình một đêm nhưng là anh vẫn nhớ được khuôn mặt em, không giống như em, ngay cả anh hình dáng ra sao cũng không biết, điểm này anh rất tức giận. Còn nữa, lúc chiều cái tên kia tới cũng khiến anh tức giận, hấn thích em. Hấn làm sao có thể thích em ? Em là của anh, biết không ? Không cho phép bất luận kẻ nào theo đuổi. Nghĩ cùng đừng nghĩ !

“Kể từ một năm trước khi anh nghe được tên của em thì anh đã đi tìm em, nhưng là rất khó để tìm em. Người trong nhà nói em đã chết hại anh nhận một đả kích rất lớn, sau mới biết là do hiểu lầm anh chết sững. Nghe nói do em mang thai nên mới bị đuổi ra khỏi nhà, anh sợ gây người, anh không ngừng nghĩ có khi nào đó là con của anh ? Anh cũng biết em suýt nữa gả cho cái tên con điên chủ kia. Hấn chỉ là một con heo mập, ba mươi tuổi cũng chưa hấn có sự nghiệp gì. Hơn nữa nghe nói hấn còn đánh lão bà, còn ở bên ngoài lăng nhăng, mới được mấy năm trong nhà có tiền mà lên mặt. Anh thật vui khi năm đó em không gả cho hấn, thật vui em có biết không ?”

“Anh tên là cảm giác chứ không phải trạch, anh đã nói với em hay chưa ? Anh không phải là người Nhật Bản, lũ hỗn đản kia phát âm không đúng, ngay cả chữ cảm giác cũng đọc được thành trạch, em có cảm thấy buồn cười không ?”

“Lão bà, anh thật sự rất thích em, không phải là đang nói đùa, em không nên mỗi lần anh nói lại cho là đùa, anh không nói đùa, chuyện sinh con gái cũng

không đùa. Em sẽ giúp anh sinh một bé gái có được không ? Anh thích em, giúp anh sinh một bé gái, anh không nói đùa, em phải tin anh. Lão bà, lão bà...”

“Anh ta uống rượu say” Vu Hàn buồn cười nhìn nam nhân nói không rành mạch kia.

“Say cũng phải, anh ta uống bảy ly rượu whisky, nếu không say thì quả là thần thánh.” Vệ tiên sinh đồng tình lên tiếng.

“Bất quá bộ dạng anh ta say nhìn thật khá, vẻ mặt có thể thanh tỉnh nói nhiều như thế, không biết ngày mai tỉnh rượu anh ta còn nhớ hay không ?” Một người khác lên tiếng.

“Không nghĩ tới anh ta uống rượu say lại thành ra thế này. Hựu Lăng, sau này anh ta có chuyện gì dấu diếm thì cứ chuoác say đảm bảo hỏi gì cũng khai” Vu Hàn cười gian đề nghị.

“Chị Vu Hàn, anh ấy nói là thật hết sao ? Anh...”Đoạn Hựu Lăng kinh ngạc nói không ra lời, nàng thật sự quá sợ hãi, quá kinh hãi.

“Anh ta thật là đại lão bản nhưng anh ta có phải ba ba của tiểu trạch hay không thì chị cũng không có đáp án. Bất quá từ khi anh ta nói ra nơi hai người gặp nhau, vì sao lại có tiểu Trạch thì em phải rõ ràng rồi chứ” Cô nhìn Hựu Lăng nói.

“Anh ấy vì tiểu Trạch mới cưới em sao ?” Đoạn Hựu Lăng khàn giọng hỏi.

“Say rượu thường nói thật. Anh ta vừa mới nói thích em đó sao ?” Vu Hàn nhìn nam nhân đang nằm úp sấp trên mặt bàn không đáp mà hỏi ngược lại.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, sau này anh ta không dám đối với em nhận lỗi thì anh sẽ thay em cho anh ta đẹp mặt” Khuê tiên sinh dẫn đầu đứng dậy “ Anh thay em khiêng anh ta vào phòng”

“Cảm ơn” Đoạn Hựu Lăng vội vàng gật đầu.

“Không cần cảm ơn anh, em đáng lẽ trách chúng ta mới đúng, làm hư tân hôn của hai người” Khuê tiên sinh nhếch miệng giọng điệu ám hiệu.

“Người này đã sớm hưởng mật ngọt không cần để ý tới anh ta” Vu Hàn không chút lưu tình nói.

“Bất kể như thế nào thì tối nay cũng là tân hôn của hai người, Tiểu Trạch để chúng ta chiếu cố sao ?” Lâm Tuyết Nhan cười hì hì nhìn con gái mình cùng tiểu Trạch “ Còn có, chúc mừng kết hôn vui vẻ. Hựu Lăng, phải hạnh phúc đó !”

“Phải hạnh phúc đó !” Những người khác cũng trăm miệng một lời nói.

Đoạn Hựu Lăng hốc mắt phiếm hồng, dùng sức gật đầu “Cảm ơn, cảm ơn mọi người !”

Mang theo chúc phúc của mọi người, nhất định nàng sẽ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Lão Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Đau đầu quá ! giống như có người cầm búa gõ mạnh vào đầu. Trời ạ, hần sắp chết !

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đầu của hần tại sao lại cảm giác khó chịu như vậy ? Thiệu Giác dùng sức hồi tưởng, cuối cùng nhớ ra ngày hôm qua party ăn mừng kết hôn.

Trời ạ, hần rốt cuộc say khi nào nha, tại sao một chút ghi nhớ cũng không có ? Tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì a ? Trời ạ ! Đầu của hần đau quá !

“Anh đã tỉnh ?” Cửa phòng mở ra sau đó Đoạn Hựu Lăng băng chén đi vào.

“Làm ơn nhỏ giọng một chút” Anh thống khổ rên rỉ.

Cô đồng tình nhìn anh, đi tới ngồi bên giường.

“Uống cái này đi” Cô ôn nhu nói đem cái chén kê sát miệng anh.

“Đây là cái gì ?” Thiệu Giác mặt nhăn như bánh bao nói.

“Chị Vu Hàn đưa cho em một ít thuốc giải rượu”

“Thuốc giải rượu ? Anh thấy là thuốc độc thì đúng hơn, cô ta kiếp trước nhất định có cừu oán với anh nên mới có thể chơi anh như thế. A ! Anh sắp chết !” Anh thống khổ xoa xoa trán.

“Chị Vu Hàn nói anh uống cái này vào sẽ thoải mái”

“Không uống” Anh rên rỉ lắc đầu nhưng tiếp theo lại ôm đầu rên rỉ hơn nữa. Hắn đau đầu sắp chết !

“Thật không muốn uống sao ? Vu Hàn nói thuốc giải rượu này rất hữu hiệu.” Đoạn Hựu Lăng lo lắng dỗ dành.

“Không uống, bắt đầu từ bây giờ anh muốn đoạn tuyệt tất cả với cô ta ! Cho anh một ly nước” Anh khẩn cầu rất đáng thương.

“Được rồi, chờ em” Nhìn vẻ mặt kiên trì của anh cô đành gạt đầu, đứng dậy đi ra khỏi phòng lấy nước.

Uống chén nước xong Thiệu Giác cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

“Tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?” Anh khàn giọng.

“Anh không nhớ ?” Đoạn Hựu Lăng về mặt cổ quái mang theo hoài nghi nhìn anh.

Thiệu Giác lắc đầu, tiếp theo phát ra một chuỗi rên rỉ thống khổ.

“Em thấy anh vẫn nên uống thuốc giải rượu này vào, sẽ cảm thấy khá hơn” Bâng cái chén đặt ở đầu giường lên cô nhún mày khuyên nhủ.

“Anh không muốn vừa kết hôn đã làm cho người khác thù tiết” Anh giọng nói rầu rĩ lộ ra vẻ hối hận.

Đoạn Hựu Lăng vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt nhìn anh một cái “Chị Vu Hàn sẽ không hại anh, nhanh uống hết chén thuốc giải rượu này đi” Giọng cô mềm nhẹ nhưng không thiếu liên định.

Thiệu Giác ai oán nhìn cô một cái, do dự nhìn chằm chằm cái chén không biết trong còn bỏ thêm thứ gì, một lâu sau mới cam tâm tình nhận cái chén ngửa cổ cho hết vào bụng. Thật không đành lòng a !

“Cảm giác như thế nào ?” Hựu Lăng khẩn cấp hỏi.

“Muốn ói”

Cô ngần ngại “Tại sao lại như vậy chứ ? Anh chờ một chút em đi lấy thùng rác cho anh” Bối rối nhảy người lên lại bị anh kéo lại.

“Uống vào cảm giác đầu là muốn ói nhưng không biết có tác dụng hay không, bây giờ anh thấy tốt hơn rất nhiều” Anh tâm không cam lòng không nguyện nói với cô.

Đoạn Hựu Lăng đầu tiên là ngạc nhiên nhìn anh nhưng sau lại thở phào nhẹ nhõm.

“Anh cùng Chị Vu Hàn từ khi nào thì bất hòa, lúc trước em tưởng anh thích chị ấy nữa chứ” Cô ngồi trở lại trên giường hỏi anh, thật ra lúc xế chiều cô còn thấy hai người hàn huyên rất vui vẻ.

“Anh thích cô ta ?” Anh nhất thời nâng cao giọng “Anh bị điên, u mê hay là ngây người mới đi thích nữ nhân như cô ta ?!”

“Nhưng em thấy có thời gian hai người nói chuyện còn rất vui vẻ mà”

“Anh là miễn cưỡng cười còn cô ta thì cười gian !”

Đoạn Hựu Lăng ngẩn ra rồi cười một tiếng. Lời như thế mà anh cũng nói được, thật là phục anh !

“Nói cho anh biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì ?” Thiệu Giác không thoải mái xoa xoa đầu.

“Anh cái gì cũng không nhớ rõ sao ?” Cô thu hồi nụ cười nghiêm túc nhìn anh.

“Chỉ nhớ rõ cùng Khuê tiên sinh uống ly rượu... Chúng ta không phải có nói đến chuyện nhà cửa chứ ?” Anh cau mày hỏi.

Cô gạt đầu.

“Cho nên em đã biết chuyện anh mua một ngôi nhà rồi ?” Anh nhăn mặt hơn nữa.

Cô lẩn nữa gạt đầu.

“Đáng giận ! Anh vốn làm quà mừng cho em, lại bị người đàn bà kia làm hư chuyện tốt của anh, khẳng định cô ta kiếp trước có thù oán với anh !” Anh thấp giọng nguyên rủa nói.

Đoạn Hựu Lăng về mặt hoài nghi nhìn anh “Nhưng căn nhà kia không phải đã mua một tháng trước sao ? Khi đó anh đã biết chúng ta sẽ kết hôn ?”

Thiệu Giác về mặt chấn động ngạc nhiên, hai mắt tròn tròn nhìn cô chăm chăm.

“Ngay cả chuyện này anh cũng nói với em ?” Anh ngờ ngác hỏi.

Nhìn anh hiếm khi có bộ dạng ngu si cô không khỏi bật cười.

“Trừ chuyện đó ra anh còn nói cái gì ?” Đột nhiên anh có chút khấn trương.

“Lão bản”

“Nguy, cái gì lão bản ?”

“Anh không phải là đại lão bản đứng sau màn chuyển nhượng quán cà phê sao ? Nghe nói anh kinh doanh không chỉ có quán cà phê, còn có cửa hàng bánh ngọt, cửa hàng văn phòng phẩm cùng nhà hàng món tây, khó trách anh có thể mua nhà ở đây với giá trên ngàn vạn” Cô về mặt bình tĩnh khai báo chi tiết.

“Em...” Anh không tự chủ được nuốt nước miếng sau đó lặng lẽ đánh giá cô “Em cũng biết rồi ?”

Cô nhún vai gật đầu.

“Em giận sao ?” Anh thử hỏi.

“Anh cảm thấy em nên tức giận sao ?” Cô không trả lời mà hỏi ngược lại rồi bỗng nhiên thờ dài. “Tại sao anh lại che dấu thân phận khi đến gần em ? Anh... năm đó ở Gu-am em gặp anh là thật sao ?”

Thiệu Giác ngờ ngác nhìn cô, có năm mơ cũng không nghĩ tới chỉ vì vài ly rượu lại đem tất cả mọi chuyện nói ra, không sót.

“Là Vu Hàn nói cho em sao ?” Anh ngỡ người một hồi lâu mới cười khổ hỏi.

Cô lắc đầu

“Là chính anh nói” Trong nháy mắt anh cười khổ thêm chút ít “Sau này ngàn vạn lần đừng để cho anh uống rượu lần nữa”

“Đó là sự thật sao ?” Cô nhìn anh không chớp mắt cố hỏi ra đáp án.

“Em hỏi người là lão bản đứng sau quán cà phê hay là người ở Gu-am với em xảy ra tình một đêm có phải là anh không ? Anh bình tĩnh trả lời “Hai người đó là anh”

“Cho nên anh có kế hoạch gần em là vì tiểu trạch, sở dĩ kết hôn cùng em cũng vì tiểu Trạch ?”

Thiệu Giác ngẩn ngơ, khuôn mặt kinh ngạc nhìn lão bà của mình. Không thể tin được cho đến bây giờ cô vẫn không tin là anh thật tâm !

Anh muốn cô cũng ném thử tư vị bị tức chết cho nên anh lớn tiếng trả lời “Không sai !”

Tối hôm qua Vu Hàn nói : “Say rượu nói lời thật, anh ta vừa rồi có nói thích em rồi ?”

Mới vừa rồi đưa thuốc giải rượu đến chị còn nói : “Đừng lo lắng, nhà trọ tám tầng này tên hạnh phúc, em nhất định cũng sẽ có hạnh phúc”

Cho nên Đoạn Hựu Lăng càng tin tưởng mình đã lên chuyến tàu hạnh phúc, tình tưởng anh và cô hạnh phúc, tin tưởng lời anh nói thích cô là thật, tin tưởng anh không phải vì con mà kết hôn cùng cô, kết quả...

Không sai ! Anh mới trả lời cô như vậy, cô không có nghe sai đúng không ?

Cô thật là ngu ngốc, biết rõ mình không xứng với anh, biết anh được theo đuổi như vậy sẽ không thật lòng đặt tâm tư lên người mình, cô biết rất rõ ràng, kết quả người khác tùy tiện nói mấy câu an ủi cô đã tin là thật, tự cho mình một đôi cánh có thể bay lên.

Ngu ngốc. Đoạn Hựu Lăng mình thật là một đại ngu ngốc !

“Sax, sao không nói gì ?” Anh nhìn thẳng cô, đáy mắt chớp động tia nguy hiểm.

Cô nhìn anh, thật không biết mình còn có thể nói gì.

“Em nghĩ cũng là...” Cuối cùng, cô miễn cưỡng xé ra một nụ cười, lộ ra vẻ mặt cô đã sớm biết rất bình tĩnh “Có nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy thích anh nhưng anh lại đi xem trọng một người bình thường như em ? Không sao, em vốn cũng nghĩ như vậy cho nên không sao !”

“Em nói lại lần nữa xem” Thiệu Giác trán nổi gân xanh, cầm chặt tay cô, nghiêng rặng nghiêng lợi rống giận “Sao em không suy nghĩ rồi nói ra !”

Cô thấy vẻ mặt anh như sắp khóc, gương mặt không còn chút máu, bất quá như vậy cũng không có cách làm cho anh nguôi giận.

“Anh nói em không tin, hành động em cũng không tin, chẳng lẽ moi tìm anh ra đưa cho em thì em mới tin anh thật lòng với em sao ? Đoạn Hựu Lăng ! Em cố ý cho anh tức chết sao ?” Anh tức giận gầm thét, gương mặt vì thế mà biến dạng.

Cô ngây ngốc nhìn anh, hoàn toàn không có cách nào thích ứng được những lời anh nói. Không tin anh đối với cô thật tâm ? Nhưng vừa rồi anh đã thừa nhận vì con mà kết hôn đó sao ? Tại sao bây giờ lại lên án cô không tin anh ? Anh rốt cuộc muốn thế nào ? Muốn trêu cô sao ? Cảm thấy chơi đùa cùng cô rất vui vẻ sao ?

Những giọt nước mắt ứa khuất lấp trên khuôn mặt đang tỏ vẻ bình tĩnh của cô. Cô kinh hoàng đứng dậy muốn đi nhưng một giây sau đã bị anh kéo về trong ngực, ôn nhu ôm lấy.

Thiệu Giác thở dài một tiếng, ôn nhu hôn lên thái dương của cô, một lúc sau mới nắn mặt của cô lên bắt đầu dĩ ngắm nhìn “Anh đau đầu sắp chết mà em còn chọc tức anh như vậy, chẳng lẽ mới kết hôn đã muốn thủ tiết sao ?”

Cô hít hít mũi, hai mắt đầm lệ, chỉ cảm thấy tâm đau.

Nhìn cô bộ dáng đáng thương, Thiệu Giác không đành lòng trách mắng cô nặng nề, chỉ ôn nhu lau đi nước mắt của cô vừa thật tâm nhìn cô.

“Nghe cho rõ” Anh chậm chạp nói “Lúc đầu anh đã biết tiểu Trạch là con anh, nếu như anh muốn nuôi con thì anh có hàng trăm phương án để đoạt lấy con, không cần dùng phương án kết hôn này, hiểu không ?”

Cô nhỏ giọng khóc thút thít, không trả lời.

Anh tiếp tục nói :

“Anh nói như vậy sẽ khiến em tức giận hay thương tâm nhưng anh thừa nhận, mặc dù biết tiểu Trạch là con anh nhưng anh lại không nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn cùng em. Căn nhà anh mua thực chất để cho anh và tiểu Trạch ở, lúc ấy anh chỉ muốn phụ một chút trách nhiệm mà thôi, không nghĩ đến sẽ yêu em” Anh bắt đầu thở dài một hơi.

Nhất thời Đoạn Hựu Lăng nói không ra lời cũng đã quên khóc, cô không biết lần này trong lòng lại không có cảm giác hoài nghi, là bởi vì anh nhìn cô với ánh mắt thâm tình sao ?

“Em nói không sai, so với những nữ nhân xinh đẹp thì em rất bình thường nhưng em có ưu điểm mà người khác muốn bắt chước cũng không được. Em ôn nhu, tính tình tốt, kiên nhẫn lại nghị lực, làm chuyện gì cũng tận tâm tận lực, bất khuất, giống như tin tưởng trên thế gian này không có chuyện gì em cố gắng sẽ làm không được”

“Anh thích em ngu dần cùng bướng bỉnh, so với những nữ nhân trang trí màu mè anh thích tự nhiên hơn còn làm gì cũng tận lực ứng phó. Mặc dù em chậm tiêu làm anh tức điên nhưng là anh không cách nào ngăn cản anh động tâm vì em”

“Nói đến đây rồi em có tin tưởng anh là thật lòng muốn kết hôn cùng em, không phải vì con không ?” Anh không chớp mắt vội vàng hỏi.

Đoạn Hựu Lăng nhìn anh chậm rãi gật đầu.

“Cảm tạ ông trời” Thiệu Giác khoa trương khẩu khí vui vẻ ôm cứng Hựu Lăng.

“Thật xin lỗi” Cô nhìn anh nói một câu xin lỗi rồi nhẹ nhàng vòng tay qua hông ôm anh.

“Anh sắp chết” Anh không ồm mà rên.

“Tại sao ? Đầu anh rất đau sao ? Có cần em lấy thuốc giảm đau cho anh uống không ?” Cô lập tức quan tâm, hơi đẩy anh ra, nhìn bộ dạng của anh một chút.

“Không cần, anh chỉ muốn em theo anh lên giường ngủ cùng anh một chút là tốt rồi” Anh làm nũng ôm cô về trong ngực.

“Nhưng là cũng sắp đến thời gian mở quán...”

“Lão bản hôm nay nghỉ ngơi một ngày”

Cô ngẩn ngơ thốt lên “Chớ có nói đùa”

“Em lại thế nữa, tại sao mỗi lần anh thật tâm nói thì em lại cho anh đang nói đùa, ngược lại lúc anh nói đùa thì cho là thật ?” Anh bắt đầu cau mày.

Đoạn Hựu Lăng sững sờ. Thật là như thế phải không ?

Nhưng anh đột nhiên nói muốn nghỉ ngơi thì không phải nói đùa thì là cái gì ? Mặc dù anh là lão bản, nhưng không phải mở một cái quán muốn nghỉ ngơi

là nghỉ ngơi nha ?

“Em hẳn là có số điện thoại của lão Tứ và mấy người khác chứ ?” Anh buồn bực hỏi.

Cô gật đầu không biết anh muốn làm gì.

“Gọi điện thoại thông báo hôm nay cho mọi người nghỉ phép một ngày”

“Anh đang nói thật sao ?” Cô ngây ngốc nhìn anh một hồi lâu mới hỏi.

“Hai chúng ta vừa mới kết hôn, hôm nay ở nhà nghỉ phép thì có gì quá đáng sao ? Ngoan, đi gọi điện thoại báo cho mọi người đi” Anh bận rộn hôn hít lấy cô.

“Nhưng là... muốn dùng lý do gì ?” Cô rất do dự.

“Nghỉ phép ở nhà vẫn có lương còn cần lý do ? Nếu như nhất định cần thì nói lão bản nương mang thai, khắp chốn vui mừng cho nên nghỉ phép một ngày”

Đoạn Hựu Lăng nghe vậy ngẩn ngơ rồi bật cười thành tiếng nói “Nào có như vậy”

“Anh nói chính là như vậy. Lão bản nói em có nghe chẳng ?” Anh lấy danh nghĩa lão bản ra ép buộc “Nhanh đi gọi điện thoại rồi cũng nhanh chút trở lại trên giường cho anh”

Đoạn Hựu Lăng vừa cảm thấy bực mình mà cũng thấy buồn cười, có thể đem những lời như vậy nói ra tự nhiên chắc thế giới này cũng chỉ có anh.

Bất quá nhìn sắc mặt anh tái nhợt lại đôi khi nhàu mảy, lòng của cô mềm nhũn ra. Thật ra thì anh nói cũng không sai, bọn họ vừa mới kết hôn ngày hôm qua mà thôi, hôm nay nghỉ phép một ngày cũng không quá đáng đi.

“Em đi gọi điện thoại thuận tiện mua đồ ăn sáng luôn, anh muốn ăn gì ?”

Anh lập tức hài lòng nhe răng cười “Gì cũng được”

Buổi sáng chín giờ rưỡi, ánh mặt trời rực rỡ.

Đoạn Hựu Lăng điện thoại thông báo cho nhân viên hôm nay được nghỉ một ngày xong, liền đi ra khỏi quán cà phê tính đi tới một quán ăn gần nhất mua bữa sáng cho Thiệu Giác.

Dùng chìa khóa khóa lại cửa chính, cô xoay người nhưng đột nhiên có người phía sau làm cô giật mình, cô ngẩng đầu thấy khuôn mặt quen thuộc thì thờ phào nhẹ nhõm.

“Lâm tiên sinh, làm chi dọa người a” Cô nhẹ vỗ ngực.

“Làm sao mới sáng sớm anh đã tới rồi, đã quên quán mười giờ rưỡi mới bắt đầu buôn bán sao ? Bất quá lúc này gặp anh cũng tốt, anh đỡ đi thêm một lần nữa, hôm nay quán tạm thời ngừng kinh doanh một ngày đó, anh không cần phải tới lần nữa” Cô mỉm cười rất đúng mực nhìn hấn nói nhưng sao hấn lại trầm mặc không nói.

“Lâm tiên sinh ?” Cô không hiểu nhìn hấn ta, phát hiện bộ dáng hấn rất tiêu tụy. hai mắt hiện đầy tia máu giống như cả đêm không ngủ. Đột nhiên cô nhớ lại chuyện hôm qua, khuôn mặt lại hiện lên vẻ xin lỗi.

“Ngày hôm qua...”

“Chúng ta có thể nói chuyện được không ?” Hấn đột nhiên mở miệng.

Đoạn Hựu Lăng nhẹ chau chân mày do dự nhìn vào trong quán.

“Không thể cho anh một chút thời gian sao ? Em không phải nói quán hôm nay nghỉ kinh doanh một ngày sao ? Anh chỉ xin em một chút thời gian mà thôi” Hấn cầu xin.

Đoạn Hựu Lăng do dự nhìn hấn, nếu như biết mình đáp ứng sẽ chọc tức Thiệu Giác, nhưng nếu cự tuyệt lời của hấn thì quá tàn nhẫn, dù sao thời gian hấn theo đuổi cô lâu như vậy, cô hấn đã cho anh ta rất nhiều lý do cự tuyệt.

“Anh có thể chờ em được không ? Em đi mua ít đồ ăn sáng trước” Cô cẩn thận nói.

“Em còn chưa ăn sáng sao ? Anh mời” Hấn lập tức nói.

“Không, không phải là em muốn ăn” Cô có chút lúng túng.

“Không phải em ăn ?” Lâm tiên sinh quay đầu nhìn trong quán lại hỏi “Tiểu Trạch hôm nay không đi học sao ?”

“Không phải là” Cô cúi đầu xuống cảm thấy lúng túng.

Mặt anh ta nhanh chóng trắng bệch, hẳn khó có thể tin trọn to hai mắt, thân thể cứng đờ. Hắn chợt hiểu rõ cô muốn mua đồ ăn sáng cho ai. Nam nhân kia, cô lại cho nam nhân kia ngủ lại ở nhà cô ?!

Cô tại sao lại làm như vậy ? Hắn đã hỏi tất cả khách quen thường đến quán, mọi người nói đó là lừa gạt, bọn họ thật không có khả năng là vợ chồng, bởi vì nam nhân kia xuất hiện trong quán chưa tới một tháng.

Nhưng là cô lại để cho một nam nhân mới quen biết một tháng ngủ lại nhà, còn người kiên trì theo đuổi cô lâu như vậy thì lại thờ ơ. Cô tại sao lại đối đãi với hắn như vậy ? Hắn và nam nhân kia khác biệt ở đâu ? Chẳng lẽ nam nhân kia so với hắn đẹp trai hơn sao ? Hắn nhất định phải buông tay sao ?

Tất cả nữ nhân đều ngu xuẩn, đối với cô lại càng không hiểu được quý trọng, chỉ biết chà đạp tấm lòng của hắn. Hắn tại sao ngu xuẩn lâu như vậy, còn tưởng rằng thành tâm theo đuổi thì có thể đã động cô ? Từ nay về sau hắn không bao giờ...đần như vậy nữa.

“Đã có người đang chờ em thì anh cũng không làm tốn nhiều thời gian của em nữa. Xe của anh đậu không xa đây, em có thể đi theo anh, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện ? Có lẽ đây là lần cuối cùng anh gặp em” Hắn thấp giọng nói.

Câu nói sau cùng của hắn làm Đoạn Hựu Lăng ngẩng đầu nhìn hắn có chút kinh ngạc rồi lại không biết nói gì. Có lẽ làm như vậy là phương thức tốt nhất đi.

Cho nên cô gật đầu cùng hắn đi tới nơi đỗ xe.

Lúc đầu hai người rất im lặng, trong ngõ cũng rất im lặng, cùng một tuyến đi tới đường lớn nhưng nơi này thật giống một thế khác, thật là trầm tĩnh.

“Lâm tiên sinh, ta thật thật xin lỗi” Đoạn Hựu Lăng lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

“Em không cần xin lỗi”

Cô kinh ngạc nghiêng đầu nhìn.

“Thật ra nửa năm qua anh đến đại lục cũng có rất nhiều nữ nhân theo đuổi nhưng anh vẫn không có biện pháp buông tha em, cho nên mới...” Hắn thờ dãi vừa nói vừa lắc đầu “Tóm lại bây giờ ta hết hy vọng”

Cô trừng mắt nhìn không nghĩ tới chuyện lại biến thành như vậy, thì ra anh ta đã có bạn gái, việc này thật quá tốt ! Cô yên tâm lộ ra nụ cười.

“Có muốn nhìn hình của bạn gái ta không ?” Hắn vẽ mặt ôn hòa hỏi “Thật ra cô ấy cũng có chút giống em”

Đoạn Hựu Lăng tò mò tròn hai mắt. Cùng cô có điểm giống “Anh có mang theo sao ?”

Hắn ta nhìn cô một cái, đột nhiên giương môi cười một cái, gật đầu “Ồ trên xe”

Đoạn Hựu Lăng không một chút phát hiện hắn có chút ý cười đầy âm hiểm cùng biến hóa kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Lão Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Năm phút đồng hồ, mười phút đồng hồ, mười lăm phút đồng hồ.

Thiệu Giác nằm trên giường càng chờ càng không nhận được. Mua bữa ăn sáng có cần thời lâu như vậy không ? Cô rốt cuộc chạy đến đâu mua ?

Cau chặt chân mày, thử lắc lắc đầu, cảm thấy lúc trước đau như muốn chết giờ đã biến mất. Nhìn đáng đáp Vu Hân kia cũng không phải lúc nào cũng đáng giận, thỉnh thoảng cũng sẽ làm chút chuyện tốt.

Nếu đầu không đau nữa thì dậy thôi. Anh nhanh chóng vén chăn màn bước xuống giường, quyết định đi ra bên ngoài đợi cô.

Trong quán yên tĩnh không thấy bóng cô, anh đi tới trước cửa mở ra, bước ra ngoài nhìn quanh cũng không thấy bóng cô.

Thật là, sớm biết chén thuốc giải rượu kia hữu hiệu như vậy thì anh đã không để cô đi mua bữa sáng, mà trực tiếp tay trong tay đi ra ngoài ăn.

Tần hôn ngày thứ nhất không phải làm việc, khí trời lại tốt như thế này thật sự không nên lãng phí. Có lẽ chờ Hựu Lăng trở về sẽ cùng cô tìm một chỗ để

đi chơi. Bởi vì chuyện xảy ra đột ngột nên hai người không kịp có kế hoạch đi hưởng tuần trăng mật.

Àn, cái ý nghĩ này thật không sai.

Lấy trong quán một cái ghế trực tiếp ngồi ở cửa quán nhìn đám người, nhưng Thiệu Giác nhìn trái nhìn phải cũng không đợi được người.

Kỳ quái, cô sẽ không chạy lên nhà trọ tám tầng buôn chuyện mà quên mất bữa ăn sáng của anh sao ?

Nhiu mày, anh liền đứng dậy đi gọi điện thoại cho cô. Điện thoại đổ chuông năm lần mới được nghe máy.

“Này”

Dĩ nhiên là giọng của một người đàn ông ?!

“Anh là ai ? Hựu Lăng đâu ?” Anh cau chặt chân mày, không chút khách khí lạnh giọng chất vấn.

“Hắc, hắc, hắc...” Nam nhân tiếp tục cười quỷ dị.

“Nếu như mục tiêu là tôi thì trực tiếp nhắm vào tôi, không nên liên lụy người vô tội” Ân nhấn gấp gấp cùng tức giận, anh dùng giọng nói băng lãnh cảnh cáo.

“Vô tội” Giọng nam nhân khiêu khích.

Thiệu Giác cố gắng nhớ xem giọng nói này có phải là kẻ thù trên thương trường của anh hay không, nhưng thế nào cũng không nhớ ra giọng nói này phù hợp với ai.

Rốt cuộc là người nào ? Qua nửa năm này có ai ghen tỵ với anh, thù oán anh, hận không thể dẫm dưới lòng bàn chân ? Nghĩ nhanh lên một chút !

“Anh rốt cuộc là ai ?” Anh lần nữa hỏi, cũng cầu nguyện hắn ta nói nhiều một chút. Chỉ cần hắn nhiều lời anh nhất định sẽ nghĩ ra đối phương là người nào.

Đầu bên kia điện thoại nam nhân vẫn tiếp tục cười quỷ dị, nhưng sau lại nói một câu ác độc “Tao không chiếm được thì mày cũng đừng hòng chiếm được !” Lập tức ngắt điện thoại.

“Này ! Uy !” Thiệu Giác kinh hoàng kêu to, lập tức hoãn lại kế hoạch cùng đối phương gặp mặt thương lượng, ai biết được đối phương không đáp lại.

“Đáng chết” Anh giận không thể lời cổ thẳng cha đó ra từ ống nghe điện thoại, đánh cho một trận như từ.

“Sax, mới sáng sớm đã phát giận sao ? Anh là chưa thỏa mãn dục vọng nha ?”

Đột nhiên vang lên tiếng người, anh lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Vu Hàn đã nhanh chóng vào quán, còn đứng cạnh cửa về mặt chế nhạo nhìn anh.

“Vu Hàn !” Anh như bị sét đánh xông về phía cô, Vu Hàn bị dọa cho sợ hãi lập tức lùi lại, hai mắt tròn to lớn giọng kêu to.

“Này, tôi nói giỡn, Buổi sáng tôi còn đem thuốc giải rượu cho anh, anh không thể lấy oán báo ân !” Cô hai tay che trước ngực bộ như phòng ngự.

“Giúp tôi” Thiệu Giác về mặt bối rối bắt được tay cô.

“Cái gì ?” Cô ngạc nhiên nhìn anh, bởi vì cô chưa bao giờ gặp anh trong về mặt bối rối.

“Hựu Lăng bị bắt cóc, tôi không biết đối phương là người nào. Vu Hàn, nếu như cô có biện pháp hãy giúp tôi !” Sắc mặt của anh tựa như giấy trắng, trong sự bối rối có nét dầy gù.

“Anh nói gì ? Bắt cóc ?” Cô xanh mặt kinh hãi, quá kích động cô trở lại bắt tay anh, không tin được lớn tiếng kêu to.

Thiệu Giác sắc mặt ngưng trọng. Cảm xúc bối rối từ từ được không chế anh tỉnh táo lại, ánh mắt trở nên lãnh khốc vô tình, làm người ta không rét mà run.

“Mới vừa tên kia cuối cùng nói cái gì ? Anh nhanh chóng hỏi tường, cảm giác đó là mấu chốt của lời nói.

[Tao không chiếm được thì mày cũng đừng hòng chiếm được]

Hắn thật sự nói như thế, nhưng là tại sao ? Cái gì là anh lấy được nhưng đối phương lại không chiếm được, còn muốn anh đừng hòng chiếm được.

Anh đột nhiên cứng đờ, khuôn mặt càng thêm tái nhợt.

Hựu Lăng !

“Tôi biết người nào, tên kia” Anh tức giận nắm chặt quả đấm. Khó trách anh cảm thấy giọng nói có chút quen thuộc nhưng không giống, nguyên lai anh nghĩ sai phương hướng.

“Cái gì ? Là ai ? Là ai bắt cóc Hựu Lăng ? Tại sao muốn bắt cóc cô ấy ?” Vu Hàn vtu chặt anh gấp gấp hỏi.

“Tên súc sinh họ Lâm”

“Người nào ?”

“Cái tên mới từ đại lục trở về, thường xuyên uống cà phê còn có ý với Hựu Lăng. Hẳn họ Lâm, cô biết hẳn tên gì, nhà ở đâu, nơi làm việc không ?

“Lâm cho đòi xương” Vu Hàn xanh mặt kinh ngạc.

“Đó chính là tên hẳn ta sao ?” Anh chợt túm chặt vai cô như bắt được đường sống “Hẳn ta ở chỗ nào, làm việc ở đâu, cô biết không ?”

“Anh xác định là hẳn bắt cóc Hựu Lăng, tại sao ?” Vu Hàn tránh không được bị nắm đến đau cả vai, về mặt hoài nghi hỏi vấn đề xảy ra.

“Trong điện thoại hẳn nói hẳn không chiếm được thì ta cũng đừng mong” Thiệu Giác gân xanh nổi lên.

“Hẳn là yêu quá sinh hận”

“Nhanh nói cho tôi biết tất cả những gì cô biết, tôi sợ hẳn sẽ làm ra những hành động điên cuồng đối với Hựu Lăng, nhanh lên một chút !” Không để có thời gian hoàn hồn, anh thúc dục gấp gấp.

“Anh đừng thúc dục, tôi đang suy nghĩ” Vu Hàn bị anh thúc dục có chút luống cuống, đầu rối loạn. Lâm cho đòi xương làm việc ở đâu, ở tại khu, hẳn...

Trong lúc suy nghĩ đột nhiên cô thông minh lên.

“Chờ một chút”. Cô đột nhiên la to một cái “La Kiệt có thể giúp chúng ta việc này, nhanh nhanh lên lầu tám !”

Đầu đau như muốn vỡ tung, Đoạn Hựu Lăng tỉnh lại đầu tiên là phát hiện tay chân mình bị trói chặt, tiếp theo thấy Lâm cho đòi xương trầm mặc ngồi trên ghế, về mặt điên cuồng không chớp mắt nhìn cô.

Nơi này là chỗ nào ? Cô mê mẩn nhìn bốn phía không dám phát ra một tiếng động, một âm thanh gì. Mặc dù cô không thông minh nhưng cũng không ngốc đến nỗi không biết mình đang bị bắt cóc.

Chuyện rớt cuộc là phát sinh như thế nào ?

Cô còn nhớ rõ mình vì nghe hẳn ta nói có bạn gái mà cảm thấy an ủi, lại nghe nói bạn gái hẳn và cô có điểm giống nhau mà cảm thấy tò mò, sau đó hai người cùng trò chuyện đi đến xe của hẳn. Ở trong xe hẳn nói không tìm được ảnh, nhờ cô ra phía sau tìm xem có không, cô không nghi ngờ gì, tiếp theo cảm thấy đau đớn, tỉnh dậy thì nằm ở đây.

Hẳn tại sao phải làm như vậy chứ ? Hẳn không phải đã có bạn gái, cũng đối với cô hết hy vọng sao ? Vậy tại sao lại muốn bắt cóc cô ?

Từ lúc cô hôn mê đến giờ thời gian qua bao lâu rồi ? Thiệu Giác không thấy cô trở về nhất định sẽ lo lắng đi ?

Trời ạ ! Đoạn Hựu Lăng, mi là choáng váng quá sao ? Thân mình còn khó bảo toàn còn dư hơi đi lo lắng cho người khác. Nhanh một chút nghĩ biện pháp trốn khỏi nơi này đi !

Mặc dù không muốn nhưng cô vẫn phải nhìn về phía khuôn mặt làm cho cô sinh lòng sợ hãi, không nhận được toàn thân nổi da gà. Hình dạng của hẳn thật khủng khiếp, giống như bị điên vậy.

Cô cố gắng đè nén sự kinh hoàng, cố gắng giữ vững trấn tĩnh ung tĩnh táo, bởi vì cô biết đây là cách duy nhất tự cứu được cô.

“Lâm tiên sinh ?” Cô thử lên tiếng kêu lên, thế nhưng hẳn vẫn không nhúc nhích nhìn cô, duy trì ánh mắt làm cô sợ hãi.

“Lâm tiên sinh, chúng ta nói chuyện có được hay không ?” Cô nuốt xuống sợ hãi, dũng khí nói lần nữa.

Nhưng hẳn vẫn không nhúc nhích.

“Tôi thật xin lỗi...” Cô mở miệng lần nữa nhưng lại bị hẳn ngắt lời.

“Câm miệng” Hẳn từ chỗ ngồi đứng lên tới chỗ cô vừa điên cuồng vừa tức giận hét lên.

Đoạn Hựu Lăng sợ hãi, cơ thể co lại nhích về sau, cả người vì sợ mà run lên. Hẳn muốn làm gì ?

“Cô có thể nói một lời xin lỗi là bù đắp được nỗi đau do cô gây ra sao ? Tôi đối với cô tôn trọng như vậy, tỉ mỉ che chở như vậy, thật lòng cùng thành ý theo đuổi cô như vậy, kết quả cô không thèm để ý tôi còn dùng phương thức này thương tổn tôi, ô nhục tôi !” Mặt của hẳn vì tức giận mà vằn vẹo còn lộ

ra nụ cười làm người ta rợn tóc gáy.

Đoạn Hựu Lãng lạnh cả sống lưng.

“Cô có thể cùng một nam nhân mới quen chưa được một tháng lên giường, cô cũng có thể như vậy với tôi phải không?” Hấn cười dữ tợn, nhanh tay cởi bỏ áo, tiếp đến là quần. Trong nháy mắt mặt Đoạn Hựu Lãng không còn chút máu, cô hoảng sợ nhìn hấn ta cởi quần áo, thân thể không ngừng đi tới. “Không được, van cầu anh không nên như thế!” Cô lắc đầu cầu khẩn, nước mắt nhanh chóng tuôn trào.

“Không nghĩ tới cũng có một ngày cô cầu xin tôi nha, ha ha ha...” Hấn cười đến điên cuồng.

Rốt cuộc hấn cũng cởi xong cái cuối cùng, cả người trần truồng đi tới phía cô, mà lúc này cô cũng đã hét lên kinh hoàng, chuẩn bị đưa tay kéo cô lại hướng mình thì đột nhiên cửa phòng “phanh” một tiếng bị vỡ, một bóng đen từ ngoài cửa lao vào như sét đánh, một giây sau cả người Lâm cho đời xương liền bay ra ngoài, đụng phải vách tiếng kêu thảm một tiếng liền rơi xuống mặt đất.

Đoạn Hựu Lãng căn bản không kịp phản ứng, không biết xảy ra chuyện gì, liền vì một vòng tay quen thuộc ôm vào trong ngực.

“Cảm giác này...” Cô là đang nằm mơ sao?

“Hấn có làm gì quá đáng với em?” Anh gấp gáp ngẩng đầu cẩn thận kiểm tra người cô, đồng thời mở trối cho cô.

“Thiếu chút nữa may anh tới đúng lúc” Cô giả bộ không có gì, nước mắt cổ nén đã lâu không tự chủ lại rơi xuống.

Thiệu Giác lập tức đem cô ôm thật chặt trong ngực “Không có chuyện gì, không có chuyện gì” Anh an ủi cô cũng là an ủi chính mình, anh tưởng tượng nếu như mình đến muộn thì không biết sẽ xảy chuyện gì.

Đoạn Hựu Lãng cũng thật chặt ôm lấy anh, ở trong ngực anh cất tiếng khóc vì còn sợ hãi.

“Người này muốn xử trí như thế nào?”

La Kiệt đá đá người đang nằm chết ngất bên tường, trong lòng si nhục hấn không ngừng nghĩ. Nếu như không vì cái đồ vô dụng này. Bây giờ hấn còn nằm cùng lão bà trên giường vận động, hơn nữa đáng hận nhất là cái đồ này chân chính là cục thịt, ngay cả một cước của Thiệu Giác cũng chịu không được, làm hại hấn làm anh hùng không có đất dụng võ, ngay cả muốn đánh người xấu cũng không có đối thủ, thật là con mẹ nó!

“Giết hấn” Thiệu Giác không chút nghĩ ngợi thốt ra.

“Thiệu Giác!” Đoạn Hựu Lãng từ trong ngực anh ngẩng đầu lên còn đụng phải cằm anh, nước mắt mơ hồ nhìn anh lắc đầu, khàn giọng khẽ gọi “Không nên”

“Anh ta nói gì?” La Kiệt nhún nhún vai.

Đoạn Hựu Lãng mờ mịt nhìn La Kiệt, lại đem ánh mắt nhìn lão công giống như chờ đợi anh nói câu kia chỉ là nói giỡn.

“Gọi điện thoại cho cảnh sát” Thiệu Giác nhìn cô thật chăm chú nhưng vẫn cất tiếng nói với La Kiệt.

“Thiệu Giác...” Đoạn Hựu Lãng nhìn bóng người bên tường một cái, do dự mở miệng lại bị anh cắt đứt.

“Em đừng nghĩ đến chuyện muốn anh bỏ qua cho hấn” Giọng nói ôn hòa nhưng vẫn kiên định không thiếu lạnh lùng.

“Hấn ta không phải là người xấu, chẳng qua có chút đánh mất lý trí nên mới làm ra chuyện, em tin tưởng hấn ta sau này không bao giờ... có thể làm như vậy nữa” Cô thay hấn ta cầu tình.

“Nếu như không có Vu Hàn cùng La Kiệt hỗ trợ, anh đến bây giờ còn đang tìm em” Anh nhìn cô không chớp mắt, nói một cách khác cũng chính là cô suýt bị cưỡng hiếp.

Tưởng tượng kết quả, Đoạn Hựu Lãng không khỏi lạnh run.

Thờ dài một tiếng, Thiệu Giác lại ôm cô lần nữa, mà La Kiệt đã sớm gọi điện cho cảnh sát, đồng thời cũng gọi điện về nhà trọ tám tầng báo bình an.

Không biết qua bao lâu, từ xa đã truyền tới tiếng còi của cảnh sát, càng ngày càng gần âm thanh càng lớn.

Chỉ chốc lát sau, hai cảnh sát từ ngoài cửa đi tới, vẻ mặt nghiêm túc nhìn qua hiện trường, vừa hỏi bọn họ rất nhiều vấn đề. Lúc này lại có hai cảnh sát nữa đi tới, đại khái sau khi hiểu rõ tình huống liền đi tìm người bị bắt cóc xác định sự thật như lời bọn họ nói.

Tiếp theo, cảnh sát địa phương bắt đầu thu thập chứng cứ, ghi chép. Vốn là bọn hấn không báo cảnh sát liền tự tiện hành động, thậm chí không vui liền động thủ đánh người, cũng không biết sao từ khi nhận được một cuộc điện thoại liền đối với bọn họ thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ, không chỉ trở nên khách khí rất nhiều, còn có loại ý vị tôn kính, sau mấy phút đồng hồ liền thả bọn họ về nhà nghỉ ngơi, kết thúc một ngày bất cóc kinh hồn nhơ đời.

“Về rồi, về rồi!”

“Có bị thương không ?”

“Đừng nóng vội, trước ăn qua chén canh xương hầm này đã rồi hãy nói”

Chuyện xảy ra chưa tới một ngày, không nghĩ tới mọi người lại tề tựu đầy đủ bên cạnh. Đoạn Hựu Lăng cảm thấy mũi cay cay, tràn đầy cảm kích, không biết từ đâu cô có tài đức gì mà lại có được những bằng hữu quý nhân như thế này ?

Bị Vu Hàn lôi kéo qua đề ngồi xuống, nhìn Khúc Thiển nhanh chóng đẩy ra trước mặt cô chén canh xương hầm, hai chữ cảm ơn còn chưa nói ra thì nước mắt đã nhanh hơn lăn xuống.

“Sao thế ?” Khúc thiển quan tâm hỏi.

Cô lắc đầu, không nói ra lời. Những người này chân thành quan tâm làm cho cô lần nữa cảm nhận được hương vị gia đình ấm áp, loại cảm giác cô đã tưởng niệm vui chôn thật lâu, nhớ quá cảm giác này.

“Có câu nói đại nạn không chết tất sẽ gặp phúc, em hẳn là nên cười mới đúng, không nên khóc” Vu Hàn thành thật nói.

“Sao thế ?” Vừa nghe thấy cô khóc, Thiệu Giác như gió lốc đến bên cạnh cô.

“Không có chuyện gì” Cô lắc đầu, vội lau khô nước mắt trên mặt khăn giấy nói.

Thiệu Giác lập tức lè mắt về phía Vu Hàn.

“Nhìn làm chi, cũng không phải ta làm cho con bé khóc” Cô lập tức vùng vằng trước mặt anh uy vũ.

“Tôi không nói gì” Thiệu Giác đáp lại

“Rất tốt, anh không nói gì, bản thân tôi có rất nhiều điều muốn nói” Vu Hàn lấy vẻ mặt chuẩn bị tìm anh tính sổ gạt đầu, nhưng khi quay lại nói chuyện với Hựu Lăng thì mỉm cười trấn an “Hựu Lăng, em ăn canh xương hầm đi đừng để ý tới chúng ta.”

Khẳng định cô ta kiếp trước có cừu oán với mình ! Thiệu Giác ở trong lòng đoán, nếu không thái độ với mình sao lại như vậy.?

“Thiệu Giác tiền sinh, anh là trời sinh mang đến xui xẻo có phải hay không ?” Vu Hàn dụ dỗ Hựu Lăng, hai tay khoanh trước ngực chất vấn.

Thiệu Giác vẻ mặt khó coi, hoàn toàn không hiểu lời này có ý gì “Tôi khi nào đắc tội cô ?”

“Anh không có đắc tội tôi, chẳng qua là tôi thay Hựu Lăng lo lắng mà thôi”

“Có ý gì ?” Anh hí mắt.

“Anh chẳng lẽ không phát hiện ra sao ?”

“Phát hiện cái gì, cô không thể một lần nói cho rõ ràng sao ? Vu Hàn ‘tỷ tỷ’” Anh không muốn tốn hơi thừa lời. Chỉ cần chuyện có liên quan đến Hựu Lăng thì hẳn không đủ gan bỏ mặc, không thể không xem trọng cẩn thận.

Tiếng tỷ tỷ vừa ra khỏi miệng làm cho xung quanh mọi người ản ản tiếng cười.

“Đệ đệ ngoan, tỷ tỷ sẽ giải thích cho đệ” Cô một bộ “trẻ con là dễ dạy” vẻ mặt cà lơ phớt phơ vỗ vỗ đầu của anh.

Vì thế tiếng cười nín nhịn nay phát ra cười to, ngay cả Hựu Lăng vốn nước mắt lã chã cũng bị chọc cho nín khóc mỉm cười.

Nhìn thấy lão bà lộ ra khuôn mặt tươi cười Thiệu Giác mới thở phào nhẹ nhõm, đối với sự châm chọc của Vu Hàn cũng không còn để ý, hiện tại anh chỉ muốn làm rõ ràng cô nói lo lắng là có ý gì.

“Vu Hàn tỷ tỷ, cô không phải nên vì tôi giải thích nghi hoặc sao ?” Anh khêu mi hỏi.

“Ý của ta là, trước lúc anh đến chỗ này thì mọi ngày của Hựu Lăng trôi qua rất bình an, nhưng từ khi anh đến đây ở thì con bé mặt mày hốc hác, thoáng cái bị người ta bắt cóc, anh không phải mạng xui xẻo thì là gì ? Tôi thật lo lắng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì ?” Cô cố ý khoa trương than thở.

Thiệu Giác nghe vậy mặt liền đen đi một nửa, cô ta đúng là kiếp trước có cừu oán với mình !

“Cô có thể không thành mỗ quạ đen sao ?” Anh liếc cô một cái.

“Là anh mạng tới xui xẻo, không phải tôi mỗ quạ đen” Vu Hàn thần sắc khó chịu nói.

Thiệu Giác lắc đầu không có cách, quyết định nghĩ lúc trước nhờ cô tìm La Kiệt giúp đỡ một phần nên không cùng cô so đo.

“Thiệu Giác, anh bây giờ là đại lão bản hẳn là không còn yêu cầu Hựu Lăng nâng cao doanh thu nữa phải không ?” Tinh Vu lên tiếng hỏi.

“Dĩ nhiên” Anh gật đầu.

“Vậy hai người không còn vướng vào chuyện nâng cao doanh thu mà tối mắt tối mũi nữa chứ”

“Cô muốn nói cái gì ?” Tại sao nữ nhân ở đây đều nói chuyện lòng vòng ?

“Hai người không đi hưởng tuần trăng mật sao ?” Tinh Vu Hiểu tiếp lời nói.

“Em muốn đi chỗ nào ?” Thiệu Giác nhìn cô một cái liền sau đó quay qua nhìn lão bà ôn nhu hỏi.

Đoạn Hựu Lăng được anh hỏi ngẩn ngơ cả người, cô căn bản không nghĩ tới chuyện này.

Mấy năm qua công việc và con chiếm hết thời gian cùng tâm tư của cô, làm cho cô thời gian nghỉ ngơi cũng không có, đừng nói tới nghỉ phép, cho nên anh không nghĩ tới. Mà nay khi cô đã kết hôn, còn cưới được một lão công có tiền, nhưng vẫn còn con muốn nàng chăm lo nha, bất kể không thể bỏ lại, cho nên anh như thế nào lại nghĩ đến hưởng tuần trăng mật chứ ?

Muốn đi chỗ nào ? Đầu của cô trống rỗng.

“Nếu như cậu lo lắng cho tiểu Trạch thì mình giúp cậu chiều cổ” Lâm Tuyết Nhan vỗ vỗ vai cô.

“Chúng ta cũng có thể” Khúc Thiển cũng lập tức tiếp lời “Cho nên cậu không cần lo lắng cho tiểu Trạch không có ai chiều cổ, cứ đi cùng Thiệu Giác hưởng tuần trăng mật đi”

“Đúng nha, đúng nha. Cậu nghĩ đi nơi nào ?” Tinh Vu Hiểu về mặt hưng phấn, cứ như là mình đi vậy.

Đoạn Hựu Lăng càng thêm mờ mịt, bởi vì cô một chút khái niệm cũng không có.

“Đi Hokkaido thì thế nào ? Bây giờ có thể vừa ngâm nước nóng vừa hưởng gió trời” Tinh Vu Hiểu đề nghị.

“Đi Hi Lạp, vượt qua biển Aegean xinh đẹp !” Vu Hàn về mặt say mê. Lần trước cô cùng lão công đi qua một lần cũng không quên được biển kia màu lam và màu trắng mỹ lệ.

“Nếu như cậu thích thưởng thức phong cảnh thiên nhiên thì mình đề nghị đi Thụy Sĩ” Khúc Thiển cũng góp ý.

“Như thế nào, em muốn đi chỗ nào ?” Thiệu Giác lần nữa hỏi.

Đoạn Hựu Lăng ngẩn đầu ngơ ngác nhìn anh, cô thật không biết muốn đi đâu. “Cho anh quyết định được không ?” Cuối cùng cô lộ vẻ mặt cầu mong nói.

“Tốt”. Nhìn cô vẻ mặt như không được chú ý, anh mới gật đầu.

“Oa ! Thật hâm mộ đó, cũng hưởng tuần trăng mật !” Tinh Vu Hiểu lộ ra vẻ mặt như thiếu nữ nói.

“Chỉ một năm cùng anh rê đi hưởng hai lần tuần trăng mật, có cái gì thật hâm mộ ?” Tinh Vu không nhịn được trợn mắt.

“Ý nghĩ bất đồng nha, dù sao cũng là lần đầu tiên” Cô chu môi nói.

“Được rồi, tân hôn ngày thứ nhất chúng ta nên rời đi để lại không gian cho hai người phải không ?” La Kiệt hắng giọng, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội mở miệng.

Thiệu Giác lập tức quăng cho hắn cái nhìn cảm kích.

“Hai người bọn họ nhất định đã chờ lời này lâu rồi đó” Vu Hàn cười như không cười nhìn Thiệu Giác, nói xong tiêu sái nổi đuôi mọi người đi ra khỏi quán cà phê.

Chỉ lát sau trong quán còn lại hai vợ chồng bọn họ.

Thiệu Giác đi tới khóa cửa sau đó đi tới bên lão bà đưa tay ra ôm cô. Đoạn Hựu Lăng bị làm cho sợ hết hồn, vội vàng ôm cổ của anh “Anh đang làm gì đó ?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Ôm em trở về phòng” Anh cười.

“Em tự mình đi được”

“Anh biết” Nhưng sau khi nói xong, anh một chút cũng không có ý thả cô xuống.

Cho nên Đoạn Hựu Lăng không thể làm gì khác là để cho anh ôm trở về phòng, chẳng qua là trở về phòng anh cũng không có ý để cô xuống, mà là trực tiếp ôm cô đi vào phòng tắm.

“Anh muốn làm gì ?” Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh.

“Vào phòng tắm giúp em tắm”

Cô không nhìn được mặt hồng lên “Hôm qua em có tắm” Không giống anh tối hôm qua vì say rượu mà không tắm.

“Tắm thêm một lần tẩy đi ô uest”

Cô chỉ biết đỏ mặt mặc anh ôm vào phòng tắm, sau đó cởi bỏ áo quần nhảy vào bồn tắm, mà anh quả nhiên lời nói đi đôi với hành động.

Chẳng qua giúp cô tắm có cần thiết phải cởi bỏ áo quần của anh không ? Mà tại sao tay anh càng rửa càng đi xuống ?

“Anh ở đây làm gì ?” Cô thờ dốt hỏi.

“Anh ở đây yêu em” Anh khàn khàn nói “Để cho anh yêu em”

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Lão Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Mua đồ, ăn cái gì, mua đồ, ăn cái gì, hành trình này nghe rất hạnh phúc nhưng thực tế là muốn lấy mạng người.

Cho tới bây giờ Đoạn Hựu Lăng cũng không biết đi dạo phố lại mệt mỏi như vậy, nhất là bên cạnh có một cái thẻ tín dụng vô thời hạn làm bạn, xài tuyệt không nương tay, nam nhân một bộ muốn đem nữ nhân cung chiêu đến tận trời xanh. Ai ! Có lẽ cô là nam nhân còn anh mới là nữ nhân sao.

Mỗi lần hai người đi vào một cửa hàng, nhân viên cửa hàng đều nói thế này : “Tiểu thư, bộ đồ này nhất định cô mặc rất đẹp”

Mà anh tất nhiên cũng bồi thêm “Đi thử xem”

Cô luôn gật đầu sau đó kết quả luôn là _____

“Không tệ, rất đẹp, sẽ lấy cái này”

Sau cô lại phát hiện có điểm không đúng lắm, gấp sẽ đổi chút lời nói.

“Bộ này với bộ khi nãy không khác nhau lắm, lần khác thử”

“Hôm nay đã mua rất nhiều quần áo, để hôm khác mua đi”

“Em mệt mỏi quá chúng ta về nhà đi”

Cô bắt đầu từ chối, mà anh luôn dùng đủ phương pháp dụ dỗ cô mặc thử, làm cho trong cửa hàng từ nhân viên cho đến khách đều dừng bước tham quan đến dự cô, khuyên cô, hâm mộ cô, ghen tỵ với cô, sau đó kết quả cuối cùng là...

“Không tệ, gói cái này lại”

Gói lại, gói lại, gói lại. Trời ạ ! còn gói nữa chắc bọn họ cũng bị gói lại luôn đi !

Mới một ngày thôi mà hai người đã mua cả một ngọn núi. Không, không đúng là anh mua một ngọn núi. Hơn nữa trọng điểm là mua đồ dùng đi du lịch lại không mua được gì. Đồ mua về đều nằm ngoài kế hoạch, cô thật sự sắp nổi lên cảm giác nổi điên.

Nam nhân này... nên nói như thế nào ? Cứ như vậy đem cô làm hư đi sao ?

Nhớ tới trong nhà chồng chất một đống núi nhỏ, cô không khỏi lắc đầu. Cũng may là nhà đã trang trí xong mới có nơi mà để đống này, nếu để núi nhỏ ở phòng nhỏ của cô thì chưa chắc cô đã có chỗ ngủ ? Thật là !

Qua ba ngày nữa sẽ ra khỏi nước, hai người lựa chọn đi đảo Gu-am, bởi vì nơi đó là kết duyên của hai người, cô muốn đến đó ôn lại chuyện xưa mà anh đương nhiên sẽ đáp ứng. Anh còn có kế hoạch đi Nhật Bản, một mặt muốn đi gặp đám bằng hữu làm ‘bà mai’ kia, một mặt muốn đi ngâm nước nóng thư giãn. Nhất cử lưỡng tiện.

Bởi vì đi trong khoảng một tháng mới trở về, trong quán không thể không có ai quản lý, Thiệu Giác liền điều từ các chi nhánh khác hai trợ thủ, tùy cô hướng dẫn làm quen với công việc trong quán, hy vọng có thể đảm nhận công việc thay cô trong một tháng, cho nên hôm nay cô mới ở trong quán bận rộn.

Còn anh muốn khi hai người trở về là có thể đến ở ngay nhà mới, cho nên mấy ngày qua vì chuyện phòng ốc anh luôn bận tới mất tới mũi.

“Leng, keng keng keng...”

Cửa tiệm bị đẩy ra, bước vào là một phu nhân đầu tóc hoa râm. Đoạn Hựu Lăng trừng mắt nhìn, vẻ mặt kinh ngạc khó có thể tin, đây là lần đầu tiên cô thấy một phu nhân trung niên một mình đi vào quán.

Lời đồn đãi nhà trọ tám tầng này tên hạnh phúc, khách trong quán luôn có đôi có cặp, hoặc những nam nữ trẻ tuổi ôm mộng hạnh phúc, dĩ nhiên trung niên cũng có nhưng cô đơn một mình thì chưa gặp qua.

“Xin chào quý khách” Trần Mỹ Xuân mỉm cười cất giọng, cô là một trong những người được điều tới hỗ trợ.

“Phu nhân khỏe. Đi cùng có bao nhiêu người? Tôi thay phu nhân tìm vị trí” Sinh viên làm thêm tiến lên hỏi.

“Tôi tới tìm người” Phu nhân vừa nói vừa đảo mắt nhìn một vòng trong quán sau đó chậm rãi nhìn về phía quầy ba.

“Tìm người?” Sinh viên làm thêm kinh ngạc “Xin hỏi phu nhân muốn tìm ai?”

“Tìm người kia” Phu nhân đưa tay chỉ hướng Đoạn Hựu Lăng.

Đoạn Hựu Lăng hai mắt hơi mở, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng cô vẫn đi ra khỏi quầy ba, đi về phía phu nhân sau đó nhẹ gật đầu một cái.

“Phu nhân khỏe” Cô nói. Nghĩ thầm không biết tìm cô có việc gì, hoặc là tìm lộn người chăng? Bởi vì xác thực không quen biết vị phu nhân này.

“Cô họ Đoạn?” Phu nhân hỏi.

“Dạ” Cô gật đầu. Chẳng lẽ vị phu nhân này thật đến tìm cô.

“Nơi này là của cô”

“Dạ”

“Tôi không tìm làm người, tôi là mẹ của Thiệu Giác” Phu nhân âm thanh trì hoãn nói thân phận của mình.

Đoạn Hựu Lăng kinh ngạc tròn to hai mắt căn bản nói không ra lời.

Cô dĩ nhiên biết Thiệu Giác có mẹ, anh cũng không phải chui từ đá ra như Tôn Ngộ Không.

Nhưng là Thiệu Giác đã nói qua với cô, cha mẹ anh cũng đã ly hôn mười mấy năm, hiện tại đã có gia đình riêng cho nên rất ít cùng anh liên lạc mà anh cũng không thích đi quấy rầy bọn họ.

Lúc ấy anh cười nói mình rất may mắn, thích nhất thời kỳ chơi đùa không có người quản, nghĩ muốn chơi cái gì, muốn đi nơi nào, muốn mua cái gì cũng OK. Bởi vì hai bên cha mẹ đều cho anh tiền, có thật nhiều người hâm mộ anh. Cô nghe thật khó sỡ, có vị chưa.

Trong nước chưa tốt nghiệp đã bị đưa ra nước ngoài sống, nói là muốn tốt cho anh, nói khó nghe một chút là anh bị vứt bỏ, hai bên cha mẹ đều không muốn anh.

Cô thật bội phục anh nói đến chuyện này còn vui vẻ, còn phục hơn anh lại không có hận thù mà trở nên đòi bại vô dụng, ngược lại còn có thể tạo dựng nên sự nghiệp như hôm nay. Cô cảm thấy kiêu ngạo thay anh.

“Mẹ, mẹ khỏe chứ, lần đầu tiên gặp mặt, con tên Đoạn...” Cô vội vàng hoàn hồn cung kính kêu lên lại bị bà lạnh lùng ngắt lời.

“Tôi không phải là mẹ của cô, không nên kêu loạn”

Đoạn Hựu Lăng im miệng, không biết làm sao nhìn bà.

Phu nhân không để ý đến ánh mắt tò mò của người xung quanh, tự chọn một bộ bàn ghế lớn ngồi xuống.

“Tôi điều tra qua cô” Bà chậm rãi nói “Cô không cha không mẹ, ngay cả cậu mợ cũng ghét bỏ, không muốn có một người thân như cô”

Phút chốc Đoạn Hựu Lăng chấn động, cả người cương lên.

“Cô hai mươi hai tuổi chưa lập gia đình đã mang thai, ngay cả cha đứa trẻ là ai cũng không biết, hai cậu mợ dưỡng dục người ở dưới quê mất mặt, sau lại

cùng cha của bạn học đình hôn ngoại tình, bị bạn học đuổi ra khỏi nhà...

Nhất thời Đoạn Hựu Lãng mất hạnh trọn to, khó có thể tin lời đồn ô nhục như vậy ở đâu tới.

“Xin bà đừng nói lung tung” Cô không nhịn được chỉ trích. Cô không ngần ngại bị người khác phỉ báng mình, nhưng không thể vì phỉ báng cô mà ô nhục người từng cứu giúp cô.

“Cô có con, là một bà mẹ chưa lập gia đình, đây là sự thật sao ?” Phu nhân lạnh lùng nhìn cô một cái.

Là, nhưng đó là——— ”

“Đó là chứng minh tốt nhất cho hành động không biết kiềm chế” Bà cực kỳ nhanh cắt đứt lời cô “Tôi tuyệt đối sẽ không để cho con trai tôi kết hôn cùng một nữ nhân không biết kiềm chế, cô tốt nhất phải biết điều này.”

“Chúng tôi đã kết hôn” Cô có chút động khí.

“Không cần gạt tôi” Bà rất khinh thường từ trong túi giấy lấy ra một xấp ảnh vút lên trên bàn.

Đoạn Hựu Lãng khó có thể tin nhìn chằm chằm những bức ảnh kia. Đó là ảnh của cô cùng Thiệu Giác lúc đi siêu thị mua đồ, mà trong ảnh đều là mua đồ cho cô, mua đồ tốt nhất, mà tất cả đều do Thiệu Giác quẹt thẻ, mà cô ở bên ngồi mát ăn bát vàng.

“Đây là mục đích của cô sao ? Vì tiền ?” Bà hừ lạnh.

Đoạn Hựu Lãng không nhịn được cười khò.

“Cô muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời bỏ con tôi ? Ra giá đi ?

“Năm trăm ngàn như thế nào ?”

Đột nhiên xuất hiện giọng nói khiến cho cô cùng bà ta quay đầu nhìn, chỉ thấy Vu Hàn mỉm cười tiêu sái, không khách khí kéo ghế ra ngồi đối diện với bà ta.

“Chị Vu Hàn” Đoạn Hựu Lãng thấp giọng kêu lên.

“Hựu Lãng, cho chị một ly nước trái cây cũng nên cho lão phu nhân đây một ly như vậy, khách đến lâu như vậy rồi mà một ly nước cũng không có, em đúng là không xứng với chức lão bản nương.” Vu Hàn ra vẻ lắc đầu.

“Cô là ai ?” Bà ta phòng bị nhìn Vu Hàn.

“Người thuê trọ ở đây” Cô nhún vai, đưa tay lấy toàn bộ hình trên bàn xem. Wow, Hựu Lãng, em rất ăn ảnh nha, mỗi tấm hình của em cũng thật đẹp đó, em nhanh lên một chút tới nhìn.”

“Chị Vu Hàn...” Đột nhiên Đoạn Hựu Lãng có cảm giác bất lực.

“Vị tiểu thư này, mời cô tốt nhất rời đi cho. Chúng tôi đang bàn bạc sự tình” Bà không vui trách cứ.

“Bàn bạc sự tình ? A ! Đúng rồi, bàn về chuyện Hựu Lãng nhận bao nhiêu tiền mới tự nguyện rời khỏi con bà sao ?” Vu Hàn như đột nhiên khôi phục trí nhớ nói “Năm trăm ngàn, không phải tôi vừa mới nói sao ? Lão phu nhân tại sao không bị lãng phí chứ ? Cho nên không nghe lời nói của tôi ?”

“Chị Vu Hàn” Đoạn Hựu Lãng cảm thấy cái đầu như muốn nổ tung.

“Yên tâm, yên tâm, chị nhất định sẽ giúp em có được một giá tốt” Vu Hàn ra vẻ trấn an mỉm cười, sau đó đem ánh mắt nhìn qua vị phu nhân vẻ khiêu khích “Như thế nào ? Năm trăm ngàn có thể không ?”

“Các người nghĩ muốn ăn cướp sao ? Bà ta tức giận nói.

“Năm trăm ngàn mà cũng nói là ăn cướp sao ?” Vu Hàn vẻ mặt kinh ngạc khoa trương nở nụ cười “Bây giờ nuôi dạy con cái cũng không phải dễ dàng, mỗi một đứa trẻ từ khi nhỏ đến lớn chi tiêu cũng hơn ngàn vạn, nếu như muốn đào tạo hơn nữa thì một trăm ngàn căn bản không đủ. Cho nên phí dưỡng dục, phí giáo dục cộng thêm phí phụng dưỡng mà ra giá năm trăm ngàn coi như là rất nể tình, rất nể tình rồi”

“Nói hươu nói vượn, cô ta sinh con thì liên quan gì tới con tôi ?” Bà tức giận vỗ cái bàn.

Vu Hàn nhướn cao chân mày “Nói như vậy bà không biết sao ? Tiểu Trạch là con ruột của Thiệu Giác, anh ta dĩ nhiên phải chịu ít trách nhiệm rồi”

“Thì ra đây là phương pháp cô trời phạt con tôi” Bà ta trầm giọng quay nhìn Hựu Lãng.

Vu Hàn vỗ cái trán của mình, rất muốn té xỉu a !!!

“Thật là, tôi nói cho bà——” Cô thu lại tâm tình nói giỡn, nghĩ nghiêm túc giải thích lại bị bà ta đột nhiên đứng lên nói

“Năm trăm vạn” Bà lạnh lùng xoay người nói với Hựu Lăng “ngày mai tôi sẽ nói người đưa chi phiếu tới cho cô” Nói xong liền hiên ngang rời đi.

“Leng keng keng keng”

Cửa quán mở, vị phu nhân rời đi, trong quán một mảnh quỷ dị trầm tĩnh.

“Thật là không giải thích được !” Vu Hàn lớn tiếng rống giận.

Đoạn Hựu Lăng cười cười, không để ý lắm, chẳng qua là đáng tiếc lần đầu tiên cùng bà gặp mặt lại bị hiểu lầm như vậy, tình hình tan rã không vui.

“Em còn cười được sao ?” Vu Hàn cau mày.

“Chẳng qua là hiểu lầm mà thôi, chờ giải thích rõ sẽ không có chuyện gì.” Cô mỉm cười, trước mắt an ủi người phụ nữ có thai đang nổi giận dùm dùm này.

“Đơn giản như vậy sao ? Chị thấy mẹ của Thiệu Giác không thân thiện, thái độ tỏ vẻ không quan hệ, sau này em sống cùng sẽ không được yên ổn” Vu Hàn vẻ mặt sầu lo, giống như vấn đề mẹ chồng nàng dâu sẽ xảy ra với cô.

“Yên tâm, sẽ không có vấn đề” Đoạn Hựu Lăng vẫn là lạc quan chống đỡ.

“Trải qua tình hình vừa rồi em còn dám nói không có vấn đề ?” Vu Hàn không tin trợn mắt lắc đầu “Thật không biết em lấy đâu ra lòng tự tin”

Đoạn Hựu Lăng vô tình lấy hết ánh trên bàn sau đó đi vào quầy ba. Vu Hàn thì theo sát cô tới ngồi xuống bên quầy ba vẫn tiếp tục truy vấn lòng tin của cô từ đầu mà đến.

“Thật ra thì cha mẹ Thiệu Giác đã ly hôn được nhiều năm, bây giờ đã có gia đình riêng của mình, bọn họ rất ít quan chuyện của Thiệu Giác, một năm liên lạc cũng không tới mấy ngày, cho nên em không lo lắng chỉ có chút đáng tiếc mà thôi” Cô đang hoàng nói.

“Thì ra là như vậy” Vu Hàn bừng tỉnh đại ngộ “Bất quá bọn họ rất ít quan tâm chuyện của Thiệu Giác thì tại sao hôm nay lại xuất hiện xoi mói em ?”

Đoạn Hựu Lăng nghe cô nói như vậy cũng có chút sùng sốt.

“Có lẽ bà nghe được Thiệu Giác kết hôn cùng với nữ nhân có con riêng nên mới hiểu lầm chẳng ?” Cô suy đoán.

“Vấn đề là bà ta nghe đâu nói, hơn nữa bà ta cũng không biết em cùng Thiệu Giác đã kết hôn. Chị cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, dường như có một âm mưu nào đó” Vu Hàn như có điều suy nghĩ.

Chị Vu Hàn, chị lại suy nghĩ nhiều quá đó”

“Là sao ? Em giải thích vì sao bà ta chuẩn bị trước mà tới hành động ?”

“Có chuẩn bị trước rồi đến ?”

“Những bức ảnh kia” Vu Hàn càng nghĩ càng không đúng “Cũng không phải ngày gì trọng đại em đi siêu thị giết người, cũng chỉ đi duy nhất ngày đó mà thôi, thật trùng hợp bị bắt được như thế, em không cảm thấy khả nghi sao ?”

Đoạn Hựu Lăng nhìn cô, chân mày cũng từ từ mà nhíu lại.

“Có phải mẹ Thiệu Giác không biết chúng ta đã kết hôn, bà lại biết được chuyện trước kia của chúng ta nên mới thuê người theo dõi, mới chụp những bức ảnh kia ?” Cô cũng bắt đầu cảm thấy chuyện có vẻ kỳ quái.

“Nếu đúng như lời em nói là bà ta thuê người theo dõi, thì bà tại sao lại không biết chuyện em đã kết hôn cùng Thiệu Giác ?” Vu Hàn xoa cằm suy tư.

Đoạn Hựu Lăng sùng sốt một chút cũng đáp không được.

“Chị cảm thấy có người đứng đằng sau thao túng chuyện này, mẹ Thiệu Giác chẳng qua chỉ là con cò mà thôi, em tốt nhất nên cẩn thận một chút” Vu Hàn tay chống cằm vẻ mặt như có điều suy nghĩ, bất chợt lại nhíu mày oán trách “Chị đã nói tên Thiệu Giác kia sinh ra mang đến xui xẻo mà”

“Chị Vu Hàn...”

“Được rồi, lão công nhà em vạn tuế, bất quá chị muốn em nói chuyện này cho Thiệu Giác biết, không nên bận tâm quan hệ của mẹ con bọn họ mà đầu điểm không nói” Vu Hàn chân thành nói với cô.

“Làm sao chị biết em do dự có nên nói hay không ?” Đoạn Hựu Lăng trầm mặc, giọng e sợ hỏi.

“Chị cũng không phải ngày thứ nhất biết em” Vu Hàn cho cô một cái xem thường “Chuyện này có vẻ kỳ quái vì phòng ngừa vạn nhất vẫn là nên nói ra

tra rõ ràng chân tướng”

“Nếu Thiệu Giác nghe được chuyện này sẽ rất tức giận” Đoạn Hựu Lăng âu sầu thở dài.

“Nói đến tức giận, nhìn chưa ra tên kia thật là ‘Đen canh tử giả bộ tượng du’” Vu Hàn không nhịn được bật cười.

“Có ý gì ?” Nghe nói Lâm cho đòi xương bị gãy hai xương sườn”

“Thật ?”

“La Kiệt xác định Thiệu Giác chỉ đá Lâm cho đòi xương một cước mà thôi, không nghĩ tới thương tổn lớn như vậy. Lão công của chị nói lúc ấy anh ta không đá xuống phía dưới, nếu như như thế Lâm cho đòi xương nhất định sẽ tuyệt tử tuyệt tôn” Vu Hàn cười ha hả.

Sắc mặt Đoạn Hựu Lăng trở nên hồng, im lặng không biết nói gì.

“Em không cần tội nghiệp hấn ta, hấn ta là bị trừng phạt đúng tội, lại dám bắt cóc em, còn muốn làm điều xằng bậy với em, chị cảm thấy Thiệu Giác cho hấn một cước đã quá tốt”

“Chị Vu Hàn, dưỡng thai” Nhìn cô bộ dáng phần nộ, dùng sức vung quyền, Đoạn Hựu Lăng không nhịn được nhắc nhở.

Vu Hàn nghe vậy lập tức cúi đầu nhìn cái bụng của mình, lại đưa tay ra xoa xoa “Bảo bối ngoan, mẹ đang dạy người làm rõ sai trái, gặp phải người xấu tuyệt đối không nương tay, nhất định phải làm cho hấn sống không bằng chết, hiểu không ?”

Nhất thời Đoạn Hựu Lăng dờ khóc dờ cười.

Buổi tối sau khi Thiệu Giác trở về, Đoạn Hựu Lăng liền đem chuyện này nói cho anh biết. Nhưng ngoài dự đoán của cô, Thiệu Giác không hề tức giận mà chẳng qua chỉ hơi chút trầm tư rồi nói “Chúng ta đi”

“Đi chỗ nào ?” Cô hỏi.

“Đi gặp ba mẹ anh”

Anh nói xong liền dẫn cô đến ô tô đem cô đến trước một căn nhà lớn, xuống xe ấn chuông cửa.

“Bíp bíp bíp bíp”

Chuông cửa vang lên truyền đến vào nhà, chỉ chốc lát sau cửa liền mở ra.

“Xin hỏi anh tìm ai ?” Một thiếu niên mười bốn mười lăm ló đầu ra.

“Xin hỏi bà Trương Thực Văn có ở nhà không ?”

“Anh tìm mẹ tôi có chuyện gì ?” Thiếu niên hồ nghi hỏi.

Đoạn Hựu Lăng khiếp sợ mở to mắt, không thể tin được thằng bé và Thiệu Giác cùng mẹ khác cha thế nhưng không nhận ra trước mặt mình là anh trai.

“Đồng Ý Văn là ai vậy ?”

Thiệu Giác tỉnh mở miệng, trong nhà đột nhiên vang lên giọng của một phụ nhân, Hựu Lăng lập tức nhận ra giọng nói kia chính là của vị phụ nhân khi chiều đến quán.

“Người không quen, nói là tìm mẹ” Thiếu niên quay đầu nói.

“Tìm mẹ ?” Giọng của bà càng ngày càng gần, chút sau đã tới cửa.

Nhìn thấy người đứng ngoài cửa, cả người bà cứng đờ, đột nhiên sắc mặt trắng xanh.

“Đồng Ý Văn mẹ mới nhớ ra mình chưa tắt bếp ga, con đi tắt giúp mẹ” Bà đối với thiếu niên nói.

“Dạ” Thiếu niên biết điều xoay người rời đi.

Chờ thằng bé rời đi bà lập tức ra đứng ngoài cửa nhanh tay đóng cửa lại, lúc này mới vùng lên nụ cười cứng ngắc đối với Thiệu Giác hỏi “Tôi sao không gọi điện báo trước ?”

“Xin lỗi, tôi cảm thấy chuyện này nên đối mặt trực tiếp nói sẽ tốt hơn nên mới đến đây, bà yên tâm, vừa rồi tôi cái gì cũng chưa nói” Thiệu Giác bình tĩnh trả lời.

“Mẹ không phải có ý này” Bà có chút cứng ngắc.

“Không sao” Thiệu Giác thủy chung vẫn bình tĩnh, khách khí cùng xa cách “Tôi nghĩ tôi nên giới thiệu cho bà biết, cô ấy là Đoàn Hựu Lăng phu nhân của tôi, chúng tôi đã chính thức kết hôn. Tôi đến đây chính là muốn nói cho bà biết chuyện này. Không quấy rầy nữa” Nói xong hơi gật đầu liền dắt tay lão bà rời đi.

“Chờ một chút” Bà đột nhiên kêu lên.

Thiệu Giác dừng bước quay đầu nhìn bà.

“Mẹ muốn tốt cho con, cô ta căn bản không xứng với con. Mẹ là... quan tâm con”

Bà nói xong ngay cả mình cũng thấy chột dạ.

“Cảm ơn bà, bất quá quan tâm này nếu như là dùng cho mười bảy năm trước thì đúng hơn, bây giờ tôi đã trưởng thành” Trên mặt anh thủy chung không gợn sóng, về mặt đồ đạc. “nhưng dù sao cũng cảm ơn quan tâm của bà, gặp lại sau”

Vừa lên xe, Đoàn Hựu Lăng ức chế không được lập tức khóc lên, nước mắt một giọt một giọt từ hốc mắt cô lăn xuống.

Thiệu Giác bắt đầu đi thờ dài, ôm cô vào lòng để cho cô khóc.

Đây chính là nguyên nhân mà anh không muốn dẫn cô đến gặp cha mẹ sau khi kết hôn. Bởi anh biết cô đối với cha mẹ đã qua đời rất yêu thương, cho nên không cách nào tiếp nhận anh có cha mẹ bạc tình, mà anh quả nhiên không đoán sai.

“Thật xin lỗi” Anh hôn cô nói.

“Làm thế nào bà lại đối với anh như vậy ?! Làm sao có thể không cho anh bước vào cửa ? Làm sao có thể con của bà cũng không biết anh là ai ? Làm sao có thể còn nói quan tâm anh ? Bà làm sao có thể nói ra miệng được như vậy ?” Cô ngẩng đầu, nước mắt ràn rụa về lên án cùng thương tâm.

Một dòng nước ấm chảy qua đáy lòng anh, nhanh chóng lan tràn đến các tế bào. Anh ôn nhu hôn cô, thay cô lau đi nước mắt trên mặt mới đưa cô ôm về trong ngực.

“Anh đã quen cho nên không sao” Anh ôn nhu an ủi cô, không nghĩ tới nói chưa dứt lời cô đã khóc thương tâm hơn.

Thói quen ? Nói cách khác thời gian qua anh đã quen, nhưng thời gian đó là bao lâu ? Anh làm sao vượt qua, làm cho mình từ không có thói quen thành quen chứ ? Nghĩ đến chuyện này, nước mắt của cô lại tuôn như mưa muốn ngừng lại cũng không được. Cô thật khổ sở, thật khổ sở, thật khổ sở !

“Ô, ô...”

“Em khóc như vậy sẽ đỏ mắt, thế này thì làm sao thấy ba ba anh ?” Anh đổi phương thức cố gắng làm cho cô ngừng khóc.

Cô đột nhiên ở trong ngực lắc đầu.

“Tại sao, tại sao lắc đầu ?” Anh không hiểu cô lắc đầu có ý gì.

“Em không nên đi, tốt nhất chúng ta về nhà” Cô ghen ngào nhìn anh.

“Em có phải lo lắng anh lại gặp chuyện như vừa rồi ?” Anh thâm tình lại chân thành giúp cô lau nước mắt.

Cô hai mắt nhắm lệ nhìn anh, hít hít mũi.

“Yên tâm, trừ mẹ kế còn thái độ của ba ba cùng những người khác rất tốt, ít nhất hai em gái còn biết anh, hơn nữa nhìn thấy anh còn kêu một tiếng anh trai” Anh mỉm cười nói với cô.

“Em yêu anh” Cô không chớp mắt nhìn anh thâm tình tỏ tình.

Phút chốc hai mắt anh sáng rực, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Đây là lần đầu tiên cô nói yêu anh.

Anh lấy ngón cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn sót lại, sau đó cúi đầu hôn lên mắt cô, mũi cô, môi của cô.

“Em yêu anh” Cô nói lại lần nữa, sau đó lặp lại liên tiếp “Em yêu anh, Em yêu anh, Em yêu anh...”

“Tại sao ?” Anh không chớp mắt ôn nhu hỏi cô, nghĩ cô sợ anh không nghe thấy nên nói lặp nhiều lần như thế.

Cô đưa tay nhẹ vỗ về mặt anh, nước mắt mơ hồ nhìn anh một lúc lâu mới khà giọng nói với anh “Bọn họ không thương anh sao, em yêu anh, em sẽ cho anh tất cả tình yêu, sẽ yêu anh cả đời”

Cổ họng co rút làm cho Thiệu Giác giờ phút này không nói ra lời. Anh nhìn cô, có chút dùng sức đem cô ôm chặt trong ngực, như muốn khảm vào lòng anh cả đời không buông tha.

“Chúng ta về nhà được chứ ?” Cô buồn bực ở trong lòng anh nhỏ giọng nói.

Anh ôm chặt cô khàn giọng đáp “Được

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Lão Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Mùa thu bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu vạn vật, gió nhẹ thổi trong hẻm nhỏ làm tinh thần người ta thư thái sung sướng, bất quá hoàn cảnh tốt không thể làm cho Đoạn Hựu Lăng không khỏi ủ dột.

“Thì ra là còn có chuyện như vậy?”

Nghe xong mọi chuyện xảy ra tối hôm qua xong, từ trước đến nay khuôn mặt luôn sáng sủa của Vu Hàn cũng lay về u buồn sắc thái ủ dột.

Đoạn Hựu Lăng gật đầu, ngay cả khí lực thờ dài cũng không có.

Chỉ cần nghĩ đến tình cảm của mẹ Thiệu Giác đối với anh, cùng với giọng nói nói đã thành thói quen của anh thì tâm cô đã cảm thấy đau. Cô thật hối hận năm đó sau khi cùng anh phát sinh tình một đêm, buổi sáng tỉnh lại chạy trốn, nếu như cô không rời đi có lẽ cô đã bên cạnh anh sáu năm trước, cô thật hối hận.

“Được rồi, không nên suy nghĩ quá nhiều, cũng không cần thay Thiệu Giác đau lòng khổ sở, chỉ cần thời gian này trôi qua thật tốt, cảm thấy vui vẻ, cần gì phải nhớ quá khứ đã qua đi chứ ? Em cũng phải học thói quen của anh ta một chút nhanh quên đi” Vu Hàn đưa tay vỗ vỗ vai cô.

“Làm sao có thói quen được ?” Đoạn Hựu Lăng cười khổ hỏi. Ngay cả mẹ con cô cảm thấy có được thói quen thật là khó, như vậy năm đó anh đã tồn bao nhiêu thời gian, đau lòng bao nhiêu, bao nhiêu khổ sở cùng thương tổn mới có thói quen như thế ? Cô cảm giác tâm của mình lại đau đớn hơn.

“Cũng đừng có suy nghĩ không thể có thói quen kia, dù sao những người đó một năm em cũng không gặp một lần, cho đến khi bọn họ không còn tồn tại thì thôi” Vu Hàn một bộ phát tay đuổi ruồi.

Đoạn Hựu Lăng vừa cười khổ một cái, hy vọng có thể nhẹ nhàng giống như chị nói vậy, thật không muốn để ý nữa.

“A !” Vu Hàn đột nhiên dừng bước thấp giọng hô lên.

“Sao vậy ?” Đoạn Hựu Lăng nhất thời cũng dừng bước lại, khẩn trương hỏi. Vu Hàn đã mang thai hơn chín tháng, qua không tới ba tuần nữa là ngày chị sinh, không cẩn thận chú ý không được.

“Bụng bị dùng sức đá một chút, tên tiểu tử này gần đây thật sự càng lúc càng nghịch” Vu Hàn vuốt bụng về mặt như đau khổ nói.

“Làm em sợ muốn chết, em cứ tưởng chị muốn sinh” Đoạn Hựu Lăng kinh hồn vỗ vỗ ngực.

“Chị còn phải ba tuần nữa mới sinh, nào có sớm như vậy. Bất quá tiểu tử này muốn ra sớm thì chị cũng không phản đối” Vu Hàn cười cười xoa xoa cái bụng.

“Thật là ý không tốt, chị Vu Hàn, chị muốn nhanh sinh nhưng em còn muốn chị giúp em làm việc” Đoạn Hựu Lăng cảm thấy rất xin lỗi.

“Nào có làm chuyện gì, chẳng qua là muốn ta ở nhà đợi người ở công ty dụng cụ đưa đồ tới rồi mở cửa cho bọn họ, thuận tiện nói cho bọn họ biết đồ để ở chỗ nào mà thôi, không tốn nhiều khí lực.

“Thật xin lỗi, đối phương vốn là đảm bảo ngày mai giao hàng tuyệt đối không thành vấn đề, ai biết đột nhiên lại muốn kéo dài sang hai ngày”

“Chị có nói cái gì đâu, em xin lỗi cái gì ? Em còn nói xin lỗi nữa thì chị không giúp em nữa đâu” Vu Hàn giả bộ sinh khí tức giận gầm nhẹ.

Đoạn Hựu Lăng cười cười không nói thêm gì.

Bầu trời xanh thẳm thẳm, ánh mặt trời ấm áp, gió nhẹ nhẹ phe phẩy, hai người bọn họ chậm rãi tản bộ đi về phía quán cà phê.

Chi—————

Một tiếng chói tai vang lên giống như tiếng lốp xe hơi ma sát với đường nhựa, trong nháy mắt truyền tới tai hai cô.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn, chỉ thấy một chiếc xe màu đỏ đang lách tốc độ cao lao về phía hai cô đang đứng. Trong nháy mắt Đoạn Hựu Lăng ngẩng người, chỉ có Vu Hàn phản ứng nhanh chóng, lập tức lùi kéo Đoạn Hựu Lăng về phía mình, hai cô ngã lên lề đường tránh được một kiếp.

Đoạn Hựu Lăng vẫn là vẻ mặt ngờ ngạc không biết xảy ra chuyện gì.

“Đau quá !” Vu Hàn chuyển động thân thể, ôm bụng rên rỉ.

“Chị Vu Hàn !” Nghe tiếng kinh hô cô mới hoàn hồn nắm chặt tay Vu Hàn kêu lên.

“Bụng của chị đau quá !” Vu Hàn mặt không còn chút máu, nhất định là chị vừa rồi té mạnh động đến thai nhi “Đưa chị đi bệnh viện báo cho lão công chị biết”

“Được được, chị không nên dùng sức, không cần khăn trương, hít sâu, hít sâu” Đoạn Hựu Lăng vội vàng trấn an chị cũng là trấn an chính mình, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía quán cà phê khoảng cách năm trăm mét, đột nhiên cất giọng kêu to “Người đâu nhanh lại đây cứu mạng nha !”

Mặc dù trước thời gian ba tuần nhưng Vu Hàn vẫn bình an sinh ra một đứa trẻ khỏe mạnh, Đoạn Hựu Lăng biết vậy thì an tâm nhưng ngay sau đó liền ngất đi.

Lúc cô tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh, lão công đang ngồi bên giường vẻ mặt lo lắng nhìn cô.

“Em sao lại ở đây ?” Cô thử ngồi dậy lại bị anh ép nằm lại xuống giường.

“Không được”

Cô nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, vừa nhìn về phía đầu giường có bình truyền lại nhìn đến tay mình đang được truyền thuốc.

“Em sao lại ở đây ?” Cô hỏi lần nữa “Sao lại truyền nước biển ? Chị Vu Hàn đâu ? Em muốn đi xem chị ấy như thế nào”

“Em bây giờ không thể rời giường”

“Tại sao ?”

Anh trầm mặc nhìn cô một lát mới trả lời “Em có hiện tượng sinh non”

“Sinh non ?”

“Àn”

Đoạn Hựu Lăng ngờ ngạc nhìn anh, giống như không hiểu hai chữ này, miệng của cô cứng ngắt, muốn nói nhưng không ra lời. Cô cúi đầu muốn nhìn bụng của mình nhưng làm không được, chỉ có thể đưa tay sờ rất nhẹ nhàng.

“Em cũng không biết” Cô mờ mịt nhưng nói thật.

“Mới hai ba tuần mà thôi, em dĩ nhiên không biết” Thiệu Giác ôn nhu nói, nhẹ đặt lên tay của cô đang ở trên bụng.

“Không có chuyện gì đúng không ? Chỉ cần em biết điều một chút nghe lời bác sĩ không lộn xộn thì cục cưng sẽ không có việc gì đúng không ?” Cô nhanh hỏi.

“Àn”

“Thật tốt quá” Cô đột nhiên nhẹ bỗng, vẻ mặt từ mờ mịt, mong đợi, trong nháy mắt trở nên kiên định, dừng cảm, còn phát ra một tình mẫu tử nói không ra lời.

“Em hy vọng lần này mang thai con gái như nguyện vọng của anh” Cô cười chớp chớp mắt.

Đột nhiên Thiệu Giác có cảm giác nói không ra lời, chỉ có thể nhìn cô không chớp mắt. Cảm giác mũi có chút cay, cổ họng co rút, ý nghĩ yêu thương cùng xin lỗi càng dâng lên trong lòng, như muốn bao phủ cả người anh.

Bác sĩ nói là rất nguy hiểm, anh đã nói dối cô.

“Cốc cốc..”

Cửa phòng bệnh vang lên tiếng gõ cửa, hai người đồng thời quay đầu lại nhìn, chỉ thấy lão công Khuê Thú Chi của Vu Hàn cùng La Kiệt đi vào trong phòng bệnh.

“Này Hựu Lăng, em cảm thấy như thế nào ? Anh nghe nói em mang thai, chúc mừng em” Khuê Thú Chi đến bên giường bệnh mỉm cười nói với cô.

“Chúc mừng hai người” La Kiệt cũng hướng Thiệu Giác chúc mừng.

“Cảm ơn” Thiệu Giác mỉm cười miễn cưỡng.

“Thật xin lỗi anh Khuê, chị Vu Hàn vì cứu em nên mới động thai khi sinh non. Em cảm thấy thật có lỗi, thật xin lỗi !” Đoạn Hựu Lăng vẻ mặt áy náy tự trách, hốc mắt cũng phấp hờng.

“Không sao, dù sao hai mẹ con cũng đã bình an, em cũng không có chuyện gì là tốt rồi” Khuê Thú Chi lắc đầu.

“Cảm ơn anh, anh Khuê” Cô chân thành cảm ơn “Chị Vu Hàn bây giờ thế nào ? Thật ra em rất muốn đi thăm chị ——”

“Em bây giờ muốn chính là nghe lời bác sĩ thật tốt ở trên giường an thai” Khuê Thú Chi lắc đầu cắt đứt “Vu Hàn cũng muốn anh nói với em, không có sự đồng ý của bác sỹ thì không cho phép em xuống giường đi thăm hỏi, bết không ?”

“Em biết rồi” Đoạn Hựu Lăng nhìn anh ta cười khổ một cái, vừa bắt đắ dĩ vừa uất ức.

“Biết là tốt rồi” Khuê Thú Chi trầm ngâm một hồi lâu rồi mới hỏi “Đúng rồi, anh có thể hỏi em một vài vấn đề không ?”

Đoạn Hựu Lăng gật đầu

“Em gần đây có đắ tội người nào hoặc có người nào có địch ý với em không ?”

“Người nào ?” Khuê Thú Chi lập tức hỏi, giọng nói lạnh đi vài phần, anh tuyệt đối không bỏ qua cho tên kia.

“Người kia cùng mẹ với tôi, nếu như lái xe đúng là cô ta thì mẹ tôi cũng thoát khỏi quan hệ” Phút chốc giọng Thiệu Giác trở nên lạnh.

“Sẽ không !” Đoạn Hựu Lăng nhìn anh không ngừng kêu lên.

“Nếu quả thật có liên quan anh muốn làm sao bây giờ ? Anh hy vọng tôi không truy cứu sao ?” Khuê Thú Chi nhìn anh hạ giọng hỏi.

“Không, ngược lại” Thiệu Giác nhìn anh nói, ánh mắt mang theo vô tình “Tôi muốn anh đừng nghĩ đó là mẹ tôi, cứ làm những việc anh muốn làm”

“Thiệu Giác !” Đoạn Hựu Lăng bắt lấy tay anh về mặt khó có thể tin.

“Anh tuyệt không để cho bất cứ ai thương tổn em, cho dù là cha mẹ anh cũng như nhau” Thiệu Giác nhìn cô thật sâu nói.

“Nhưng là...”

“Không có nhưng là” Anh lắc đầu cắt lời cô “Tối hôm qua anh đã chính thức giới thiệu em cho bà biết, nếu như chuyện hôm nay thật có liên quan đến bà vậy thì chứng tỏ bà không quan tâm đến cảm nhận của anh, không cần em quá xem trọng chỉ vì một nữ nhân tư lợi mà thôi” Anh lạnh lùng chỉ ra sự thật.

“Thiệu Giác, như vậy cũng không công bằng cho mẹ anh, bà ít nhất...”

“Hựu Lăng, em không cần biết bà ta là dạng người gì” Anh lần nữa ngắt lời cô “Có nhớ người đàn bà làm trán em bị thương không ? Đó là cô ta nhả vào vị trí làm vợ anh, cho dù gia tài bạc triệu của anh cô ta không dám chen vào, cũng không dám hưởng anh cầu xin hưởng thụ. Nhưng cô ta gắg thúc đẩy mẹ con bà ta cắt đứt hôn nhân của chúng ta, lúc đó cô ta đứng ngoài hưởng lợi, không phải sao ?”

Đoạn Hựu Lăng há hốc mồm cứng lưỡi nhìn anh, khiếp sợ không nói ra lời, cô hoàn toàn không biết chuyện này.

“Anh vốn không muốn nói cho em chuyện này, nhưng hôm nay xảy ra chuyện này anh không còn cách nào ngồi yên được nữa” Anh nhìn cô không chớp mắt, giọng điệu kiên định hơn nữa lại lạnh khốc vô tình “Thú Chi, La Kiệt các anh muốn làm sao đó thì làm, không cần vì tôi mà nương tay, chuyện liên lụy để Vu Hàn tôi thật xin lỗi”

“Tôi biết rồi” Thú Chi trầm mặc nhìn anh một cái, hiểu rõ gắg đầu.

“Anh Khuê” Đoạn Hựu Lăng về mặt cầu khẩn nhìn khuôn mặt biến sắc âm tàn của Khuê Thú Chi, miễn cưỡng đè nén xuống cử động lắc đầu. Cô không thể như Thiệu Giác lãnh khốc vô tình, người đàn bà kia dù sao cũng là mẹ của Thiệu Giác, bà nội của tiểu Trạch a.

“Hựu Lăng” Thiệu Giác đột nhiên gọi cô.

Cô nhìn lại anh chỉ thấy anh về mặt rất là nghiêm túc.

“Em nhân từ với bà ta chưa các bà ta đã nhân từ với em. Lần này vì có Vu Hàn bên cạnh em, em và con ở trong bụng mới được an toàn. Nhưng em có thể đảm bảo lần sau có Vu Hàn ở bên cạnh sao ? Em có thể đảm bảo mục tiêu tiếp theo không phải là tiểu Trạch sao ? Anh đem tình huống xấu nhất ra bức bách cô.

Đoạn Hựu Lăng sắc mặt trắng bệch đi. Tiểu Trạch !?

“Tiểu Trạch là cháu của bà” Cô bối rối nói.

“Anh là con trai của bà” Anh bình tĩnh trả lời.

Đoạn Hựu Lăng khiếp sợ nhìn anh cũng không nói ra được bất kỳ lời nào.

“Làm chuyện muốn làm đi Thú Chi” Thiệu Giác ngẩng đầu kiên quyết dứt khoát nói với Thú Chi.

“Ta biết rồi” Khuê Thú Chi gật đầu với anh sau đó nhìn về phía giường bệnh “Hựu Lăng, em nghỉ ngơi cho khỏe, Khúc Thiển cùng mấy người khác sẽ qua thăm em, bọn anh đi trước”

“Nghỉ ngơi thật tốt” La Kiệt cũng nói “Thiệu Giác đi trước”

“Cảm ơn các anh, tai nạn xe cộ thật là làm phiền anh” Thiệu Giác nhìn Khuê Thú Chi thành khẩn thỉnh cầu.

Khuê Thú Chi phát tay cùng La Kiệt rời đi, một giây sau, các nữ nhân ở nhà trọ tám tầng đã xuất hiện ở cửa phòng bệnh sau đó nối đuôi đi vào.

Phòng bệnh một giây trầm mặc lần nữa lại có tiếng người nhưng không khí lại bất đồng hơn với lúc trước.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, trong nháy mắt mùa đông đã bao phủ cả vùng đất, bao trùm cả một thành phố.

Bên trong quán cà phê hạnh phúc phản chiếu ánh đèn ấm áp, là hơi thở mùa đông mang đến ấm áp vui vẻ cho mọi người, để cho một người khách lỡ đường nào đó cho dù không biết đây là quán cà phê hạnh phúc vang danh cũng sẽ không nhận được đi vào uống một chén cà phê ấm áp.

Trong quán cà phê có ba người phục vụ, hai người giống như còn là học sinh, một người còn lại là tiểu thư ôn nhu động lòng người, chịu trách nhiệm quản lý quầy ba, thỉnh thoảng cô sẽ rời quầy ba đi ra sau phòng bếp, còn đa số thời gian cô sẽ ngồi ở quầy ba giúp khách chọn đồ uống. Cô có nhan sắc không gọi là tuyệt mỹ, nhưng có một hơi thở ôn nhu trầm tĩnh mê người làm cho người ta không tự chủ được bị hấp dẫn.

Lúc này đã qua thời gian dùng cơm, thời gian dùng bữa lại còn rất lâu, nhưng chỗ ngồi trong quán gần như kín hết chứng tỏ mọi người rất thích quán này, bao lâu vẫn ngồi chờ.

“Leng keng keng keng”

Chuông gió ở cửa vang lên, lại có người đi đường bị hấp dẫn bởi không khí ấm áp vui vẻ trong quán mà bước vào.

Nhưng để cho ánh mắt mọi người sáng lên chính là nam nhân bước vào rất đẹp trai, lại cao to giống như đại suất ca trong tạp chí nam model.

Chỉ thấy đại suất ca nhìn trong quán một cái sau đó đi tới bên quầy ba ngồi xuống.

“Anh đi một mình sao?” Nữ nhân ôn nhu bên trong quầy ba trong nháy mắt kinh ngạc sau lại ổn định ôn nhu cười hỏi.

Nam nhân gật đầu.

“Không biết anh dùng bữa hay là uống cà phê?” Cô lại mỉm cười hỏi.

“Cho tôi một capulhino” Nam nhân chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm thấp khàn khàn dễ nghe, đến nỗi những nữ nhân không biết suất ca vào quán lúc nào cũng quay đầu lại nhìn.

“Được, có cần thêm gì nữa không?”

Nam nhân gật đầu nhưng không nói, chỉ nhìn về mặt ôn nhu tươi cười của nữ nhân viên, không nhận được nhướng mày lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Tôi muốn lão bản nướng” Anh rót cuộc mở miệng hỏi đáp, nhưng lời nói ra lại làm cho những người đang cố gắng nghe trộm mặt ngu ra, cảm tự nhiên rớt xuống.

Nữ nhân viên bên trong quầy ba bỗng nhiên sững sốt một chút, rồi đột nhiên khẽ nở nụ cười để cho khách trong quán ngây người, chỉ có hai sinh viên làm thêm vẫn thân nhiên làm công việc của mình.

“Vậy anh muốn uống capuchino trước hay là lão bản nướng?” Nữ nhân viên miễn cưỡng ngưng cười.

“Có thể lựa chọn lão bản nướng sao?” Nam nhân hữu lễ hỏi.

Nhất thời trong quán vang lên thanh âm hóp khí, người nào cũng nghĩ không ra một đại suất ca lại là lưu manh hạ lưu trước mắt mọi người đùa giỡn quá trớn.

Song để cho mọi người thiếu chút nữa không đau sốc hông chính là nữ nhân kia lại mỉm cười gật đầu “Có thể nha”. Sau đó liền buông công việc ra khỏi quầy ba, đến bên nam nhân đang chờ cô, hai người không coi ai ra gì tay nắm tay biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Xảy ra chuyện gì? Mới vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì nha? Nữ nhân có nụ cười ôn nhu của quán cùng nam nhân kia đi đâu vậy?

Trong quán cà phê an tĩnh nhất thời tràn ngập không khí quý dị, mọi người không phải lộ ra vẻ mặt nghi ngờ mà chính là muốn hỏi nhưng do dự không biết mở miệng như thế nào.

“Tiểu thư, xin hỏi hai người kia đi đâu vậy ?” Rốt cuộc cũng có người có dũng khí tới hỏi nhân viên phục vụ, những người khác lập tức kéo dài lỗ tai nghe ngóng.

“Nghỉ ngơi” Nhân viên phục vụ không chút do dự trả lời.

“Nghỉ ngơi ?” Mọi người về mặt mờ mịt.

“Anh đẹp trai kia rốt cuộc là ai ? Tại sao đồng nghiệp của cô cùng đi với anh ta ? Bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì ?” Một khách nam nhân cũng tới dò hỏi.

“Đó là lão bản của chúng tôi, còn người mà quý khách nghĩ là đồng nghiệp của tôi là lão bản nương” Nhân viên phục vụ ngẩng đầu nhìn mọi người “Bây giờ mọi người còn vấn đề gì nữa không ?”

Lão bản ? Lão bản nương ? Nghỉ ngơi ?

“Không có”

—000—

“Em còn tưởng rằng anh...” Trở về phòng ngủ phía sau Đoạn Hựu Lăng mới mở miệng, chưa nói hết đã bị Thiệu Giác che lại, nhiệt tình mút hôn.

Chia lia bốn ngày, cô nhớ anh không thua gì anh nhớ cô, cho nên chỉ nhẹ sừng sốt một chút giây sau cô lại hôn tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng của anh, rất nhiệt tình đáp lại. Chẳng qua nụ hôn của cô là nhung nhớ, mà anh ngoài nhung nhớ ra còn có phát ra lửa nhiệt tình.

Anh nhanh chóng kéo áo quần trên người cô xuống, cực nhanh mang cô lên giường, làm cho cô muốn kháng nghị cũng không kịp.

Mùa đông trên giường lạnh như băng nhưng không dập tắt được lửa nhiệt tình của hai người. Anh nhanh cởi bỏ áo quần của mình rồi nhẹ phủ người anh lên cơ thể cô, dùng dục vọng đang nóng rực trêu đùa nơi mềm mại của cô, làm cho cô phát ra những tiếng rên rỉ dụ hoặc. Đột nhiên anh tiến vào trong cô, nhiệt tình mà cuồng dã chiếm lấy cô.

“Ban đầu thật là làm đúng rồi” Anh thở hồng hển nói ra những lời này.

“Cái gì thật là làm đúng rồi ?” Đang gục ở ngực anh nghỉ ngơi lại nghe anh nói như vậy, cô hơi ngẩng đầu lên hỏi, bởi vì vừa qua kích cường hoan ai mà giọng nói của cô vẫn nghe khàn khàn suy yếu.

“Đem phòng này giữ lại” Anh nhếch miệng.

Đoạn Hựu Lăng giật mình mất một cái, không cần hỏi cũng biết anh đang suy nghĩ gì, nam nhân này thật là...

“Em nghĩ mục đích anh giữ phòng này lại là để cho em nghỉ ngơi” Cô cố ý nói như vậy.

Đưa con thứ hai của hai người đã bị sẩy lúc cô đang nằm viện an thai ngày thứ hai.

Cô vừa khổ sở vừa tự trách, có thể nói ngày đó là dùng nước mắt rửa sạch mặt. Đến khi anh thấy đề cô như vậy không ổn, lại thêm xác định thân thể cô đã tốt hơn liền đề cho cô quay lại quán cà phê làm việc, mục đích là dời đi sự chú ý của cô, mới đề cô từ từ từ trong bóng ma sinh non đi ra, mà vốn căn phòng sẽ bị dỡ bỏ để mở rộng quán cũng vì thế mà giữ lại, để có nơi cho cô nghỉ ngơi.

Nháy mắt thời gian cũng hơn ba tháng.

“Mục đích chính đương nhiên là để cho em nghỉ ngơi, đây tuyệt đối là sự thật” Anh hôn cô nói.

“Nhưng còn có mục đích quan trọng khác phải không ?” Có mục đích chủ yếu dĩ nhiên cũng có mục đích thứ yếu.

“Là thứ yếu nha” Anh đột nhiên cười tà một tiếng “Đương nhiên là vì thời điểm lão bản muốn yêu lão bản nương, không cần đi đâu xa lập tức có cái giường nằm xuống làm chuyện ân ái nha”

Đoạn Hựu Lăng lập tức đỏ mặt đưa tay đánh anh.

“Ai hừm !” Anh giả bộ kêu lên một tiếng “Lão bà, em là mưu sát chồng nha”

Cô hôn dỗi trừng mắt liếc anh một cái, một lần nữa nằm úp sấp trên ngực anh “Em nghĩ anh nhanh nhất cũng phải một tuần lễ mới có thể trở lại”

Ngày hôm qua và ngày hôm trước ở Bắc Kinh, Thượng Hải thành lập chi nhánh mới, thân là đại lão bản phải tới cắt băng khai mạc mừng khai trương. Bởi vì trước khi đi anh không xác định được ngày về, cho nên anh ở lại chờ mấy ngày, thị sát tình hình buôn bán, không nghĩ anh lại trở về nhanh như vậy.

Bốn ngày, trừ một ngày cắt băng trúng ngày mưa còn lại thời gian anh làm như ngựa phi nước đại.

“Anh nhớ em” Anh ôn nhu nói, ba chữ này có thể nói lên tất cả.

Cô mỉm cười, ở trước ngực anh hôn một cái “Lão công, em có chuyện muốn nói với anh” Cô ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn anh.

“Anh biết, em rất yêu anh” Anh da mặt dày tự biên tự diễn.

Cô sùng sốt, đột nhiên cười khề một tiếng “Đừng làm rộn” Cô nói.

“Thói xấu này của em nên sửa lại, mỗi lần anh thật lòng nói với em thì em lại cho anh nói láo nói giỡn” Anh thở dài.

Cô cười lác đầu, quyết định không cùng anh thảo luận chuyện này, cô có chuyện khác muốn nói với anh “Em mang thai” Cô vui vẻ nói với anh.

Anh đột nhiên sùng sốt, bộ dạng nhìn có chút ngốc “Thật không... mang thai?”

Cô gật đầu.

“Mang thai?” Anh nhìn cô ngây ngốc hỏi lại lần nữa.

Cô lần nữa gật đầu với anh.

Anh không hề hỏi cô nữa nhưng há hốc mồm cứng lưỡi nhìn cô, giống như cô biến thành người ngoài hành tinh trước mắt anh, muốn thét lên nhưng không được.

“Anh không muốn có con đúng không?” Phản ứng của anh làm cho cô do dự hỏi. Cô còn tưởng rằng anh sẽ cao hứng giống cô.

Anh lắc đầu chậm chạp rồi chuyển qua nhanh, sau đó mặt biến sắc, thấp giọng rủa một tiếng “Đáng chết!”

Đoạn Hựu Lăng không biết phản ứng này của anh là có ý gì.

“Ông trời!” Anh lầm bầm một tiếng, sau đó rất nghiêm túc cẩn thận đỡ cô ngồi dậy, trên mặt tràn đầy ảo não không biết làm sao.

“Vừa rồi anh có làm tổn thương đến em không?” Anh nhú chặt chân mày khàn giọng hỏi “Ông trời, anh không biết... Em hẳn là muốn nói với anh. A! Trời ạ! Nếu như anh làm tổn thương con thì làm sao bây giờ?”

Rốt cuộc cũng biết được phản ứng của anh vì sao bất thường. Đoạn Hựu Lăng thở phào nhẹ nhõm đồng thời nghiêng người hôn anh một cái.

“Em và con không có chuyện gì, chúng ta không có suy yếu như vậy, anh đừng lo lắng” Cô mỉm cười trấn an nhưng anh vẫn vẻ mặt lo lắng nhìn cô.

“Bác sĩ nói sức khỏe em mang thai rất tốt, con trong bụng cũng rất tốt” Cô giơ tay lên thề thốt đảm bảo.

“Bác sĩ thật nói như vậy sao?” Anh đưa tay nhẹ đặt lên bụng cô.

Cô gật đầu lẳng lặng rúc vào ngực anh, cảm thụ tim anh đập truyền đến kích động cùng cảm động.

“Lão công” Cô ôn nhu gọi anh “Em nhất định sẽ giúp anh sinh con gái”

Anh đột nhiên nắm chặt tay cô, khàn khàn lác đầu “Là nam hay nữ cũng được chỉ cần bình an khỏe mạnh là được rồi”

Cô mỉm cười gật đầu, trong lòng cũng nghĩ như vậy, chỉ cần bình an khỏe mạnh là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Kia, Lão Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.